

Fan Nảo Tàn Cái Gì, Chán Ghét Nhất! (Chán Ghét Nhất Thể Loại Fan Nảo Tàn!)

Contents

Fan Nảo Tàn Cái Gì, Chán Ghét Nhất! (Chán Ghét Nhất Thể Loại Fan Nảo Tàn!)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	51
16. Chương 16	55

Fan Nảo Tàn Cái Gì, Chán Ghét Nhất! (Chán Ghét Nhất Thể Loại Fan Nảo Tàn!)

Giới thiệu

Nảo Tàn Phần Thần Mã Chán Ghét Nhất!

Thể loại: Hiện đại, gương vỡ lại lành, vòng vắn, hoan thoát, niên hạE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/fan-nao-tan-cai-gi-chan-ghet-nhat-chan-ghet-nhat-the-loai-fan-nao-tan>

1. Chương 1

Biên tập Nam Hành: Đông Hán Nhất Chi Hoa!!! Cậu lặn ra đây cho tui!!!

Kỳ Thiên vừa lên QQ liền thấy tin nhắn này bắn ra.

Anh còn chưa kịp sợ hãi cái radar siêu nhạy bén của tên biên tập, liền nhìn thấy màn hình lướt với tốc độ đáng kinh ngạc.

Biên tập Nam Hành: Đông Hán Nhất Chi Hoa!!! Cậu lặn ra đây cho tui!!!

Biên tập Nam Hành: Đông Hán Nhất Chi Hoa!!! Cậu lặn ra đây cho tui!!!

Biên tập Nam Hành: Đông Hán Nhất Chi Hoa!!! Cậu lặn ra đây cho tui!!!

Kỳ Thiên thở dài một hơi, nếu còn không trả lời, chắc chắn biên tập sẽ spam kín màn hình của anh.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui đây, có chuyện khởi tẩu, vô sự bãi triều móc mũi

Biên tập Nam Hành: bãi triều em gái ông!!!

Biên tập Nam Hành: hồn đản nhà ông, đã bao lâu không cập nhật rồi!!! Nhanh chóng lặn đi cập nhật cho tui!!!

Biên tập Nam Hành: lần này ông còn dám thái giám tui, tui liền thiên thiên thiên ông, cho ông thành tên thái giám thái giám thái giám chân chính!!!

Kỳ Thiên bình thần cầm chai Trà hoa cúc Khang sư muối đặt kế bên uống một ngụm, tay rảnh rang còn lại lóc cóc đánh chữ.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chuyện cập nhật này, là phải xét thử thiên thời địa lợi nhân hoà, thiếu một điều cũng không được... Đêm qua tui vừa nhìn sao trời, bấm đốt ngón tay tính toán, phát hiện hôm nay không thích hợp cập nhật...

Biên tập Nam Hành: không thích hợp cập nhật em gái ông!!! Nhanh nhanh lặn đi cập nhật cập nhật cho tui!!!

Biên tập Nam Hành: hồn đản nhà ông đã ba tháng ba tháng ba tháng không đổi mới đó!!!

Thật ra cũng chẳng thể trách biên tập quá nóng nảy, dù cho ai gặp phải dạng người như tên Kỳ Thiên này đều nhịn không được mà bùng nổ.

Kỳ Thiên là một trong những tác giả đại thần của Trung tâm, cho nên cũng là một tên XYXF có số má. Người yêu anh cũng có, hận anh cũng đầy, vừa yêu vừa hận cũng không thiếu, mà từ yêu thành hận lại càng đông đảo hơn... Không vì nguyên nhân gì khác, chỉ bởi một cái tật xấu của anh: thích thái giám – cũng chính là bỏ hổ tiểu thuyết.

Người ta thường thấy anh viết truyện được một nửa, đến lúc hứng thú của độc giả dâng lên thiệt cao, anh liền ngừng viết, mà lí do thì lúc nào cũng cổ cổ quái quái... Cái gì mà đi lớn kết hôn nên phải đi chúc mừng cái gì mà xuống lầu mua mì ăn liền cái gì mà viêm ruột thừa phải nằm viện... Bình thường khi anh đem thông báo đính hôn lên tường, tiểu thuyết kia xem như đã thuận lí thành chương mà bị bỏ hổ. Trong diễn đàn hiện nay vẫn còn một cái topic rất đắt khách, nội dung bên trong chính là thảo luận về đủ loại lí do ngạc nhiên cổ quái của anh.

Sau đó, qua vài ngày, anh lại trở về tiếp tục đào hổ mới. Lúc vừa bắt đầu, còn có rất nhiều độc giả ở trong trang tác giả của anh lẫn lộn nguyên rửa tràn đầy máu và nước mắt, nhưng mà nguyên tắc của anh là ngựa tốt không ăn cỏ cũ... Đã bỏ hổ chính là xong. Sau này độc giả cũng bình tĩnh lại, thậm chí còn nằm ở trong khu bình luận của độc giả cá cược với nhau anh sẽ bỏ hổ ở chương mấy.

...Chỗ kì quái chính là, dù Kỳ Thiên đào bao nhiêu hổ thái giám bao nhiêu hổ, cũng có vô số độc giả tre già măng mọc hăm hở tới nhảy hổ. Mỗi lần Kỳ Thiên đào hổ mới, nhóm fan của anh sẽ một bên kêu gào “Bỏ hổ cái gì, chán ghét nhất”, một bên vẫn không chút do dự mà nhảy hổ. Sau khi Kỳ Thiên thái giám truyện xong, nhóm fan của anh sẽ một bên ngồi spam sớm biết như vậy sẽ không bao giờ nhảy hổ, một bên nguyên rửa Kỳ Thiên sẽ biến thành thái giám. Nhưng mà, mỗi khi Kỳ Thiên đào hổ, họ lại tiếp tục anh dùng mà nhảy hổ...

Mà Đông Hán Nhất Chi Hoa cũng không phải là bút danh của Kỳ Thiên, chỉ là do anh hay thích thái giám tiểu thuyết của mình nên lâu dần bị đeo thêm cái danh hiệu vinh quang này luôn. [1]

Đông Hán Nhất Chi Hoa, chiến đấu cơ trong số các thái giám.

Khi biên tập Nam Hành vẫn còn là một tên biên tập thực tập, lúc biết được mình sẽ được phụ trách một đại thần, tâm trạng của anh ta đã từng rất hưng phấn. Sau này, vào một ngày nào đó, khi biết Kỳ Thiên

đã bỏ hồ tiểu thuyết đầu tiên, anh ta có một chút đắn đo...Lại một ngày nào đó biết được Kỳ Thiên lại bỏ hồ một tiểu thuyết nữa, anh ta lại cảm thấy một chút đắn đo thản nhiên...

Sau này khi biết được Kỳ Thiên mỗi khi đào hồ tất sẽ bỏ hồ, đắn đo của anh ta đã vỡ đầy đất.

Lại sau này...anh ta đã đắn định. [2]

Nhưng mà đắn định thì đắn định, thân là một người biên tập, anh ta vẫn muốn thực hiện chức trách của mình.

Biên tập Nam Hành: hồ đắn nhà ông lập tức rút dây mạng đi lần đi viết chương mới chương mới chương mới!!!

Biên tập Nam Hành: bằng không tui liền mang xăng đến nhà ông tự thiêu tự thiêu tự thiêu tự thiêu!!!

Kỳ Thiên nhìn tiểu biên tập tặc mao, nhin không được cười một tiếng.

Biên tập này thực ra rất trách nhiệm, nhưng mà lại gặp phải anh – một tên tác giả không nhân phẩm không hồ phẩm...Chắc chắc.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ai u đến nha *** hùng đến nha địa chỉ nhà tui là số 419 phố BL thành phố H nha

Đông Hán Nhất Chi Hoa: người ta muốn xăng 93, không cần xăng 97 nha [3]

Biên tập Nam Hành: ...

Biên tập Nam Hành: lẩn!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui lẩn qua lẩn lại lẩn qua lẩn lại

Biên tập Nam Hành: ... Đại thần! Coi như tui cầu ông! Cập nhật đi!

Biên tập Nam Hành: Orz

Đông Hán Nhất Chi Hoa: không cần lễ quỳ lạy lớn như vậy đâu

Biên tập Nam Hành: ... Cập nhật đi cập nhật đi cập nhật đi

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đợi tui đốt chút giấy thắp chút nhang tắm rửa tịnh thân quỳ lạy xong, lại tìm một cái giờ tốt ngày lành...

Biên tập Nam Hành: ông lẩn ngay cho tui!!!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: được rồi, lẩn đó nha

Kỳ Thiên cũng không chọc ghẹo tiểu biên tập nữa, quyết đoán thoát QQ, tắt máy tính chuẩn bị ra ngoài.

Hôm nay là ngày anh bổ sung lương thực mỗi tháng một lần.

Thân là một tên tác giả và cũng là trạch nam chuyên nghiệp, trừ một lần mỗi tháng phải ra ngoài bổ sung lương thực, gần như anh không bao giờ bước ra cửa. Anh không thích ra ngoài, so với một đám người ồn ào, anh càng thích ở yên một mình.

Vừa đi vừa nghĩ đến cốt truyện cho hồ mới, Kỳ Thiên đã tới được trạm xe buýt gần nhất.

Chỗ anh thuê cách trung tâm thành phố rất xa, muốn tới siêu thị lớn phải qua hai ba trạm mới được. Nhưng mà ở ngoại ô có thể tìm được nhà ở giá rẻ lại yên tĩnh.

Đợi chừng mười phút, xe buýt mới chậm chậm dừng lại.

Kỳ Thiên đưa tay xoa mồ hôi hai bên thái dương, chen lên xe.

Bây giờ đang là ngày hè nóng nực, nếu không bắt buộc thì anh cũng chẳng muốn rời nhà, hở một cái cả người liền đầy mồ hôi.

Rốt cuộc mua xong lương thực dự trữ ở siêu thị, Kỳ Thiên xách hai túi nilon lớn rời đi.

Vừa ra khỏi cửa, một luồng nhiệt liền đập vào mặt, đem lạnh khí mà Kỳ Thiên mới hưởng thụ trong siêu thị đuổi đi hết. Kỳ Thiên nghĩ trong lòng, đúng là một bước vào Thiên đường một bước xuống Địa ngục a...

Kỳ Thiên cố hết sức mà xách theo hai túi đồ tới trạm xe gần nhất.

Chuyến này không có bao nhiêu người lên xe, nhưng mà trong xe đã có sẵn rất nhiều người, có chút dấu hiệu như đã quá tải. Nhưng mà tài xế không quan tâm mấy chuyện này, chỉ hô lớn với mọi người: "Chen vô trong đi! Chen nhanh nhanh!". Sau đó người trong xe liền hùng hùng hổ hổ mà chen chúc vô sâu bên trong, giống như muốn nhồi đầy từng khe hở.

Đầu Kỳ Thiên đã đầy mồ hôi, nhưng mà nếu bỏ lỡ chuyến xe này thì không biết phải chờ bao lâu nữa, nên chỉ có thể hướng vào trong chen chúc cùng mọi người. Chung quanh vô số tiếng mắng chửi, nhưng anh cũng chỉ có thể giả vờ mắt nhắm tai nghe.

Phía sau anh hình như còn có người tiếp tục chen lên xe, nhưng mà Kỳ Thiên bây giờ đã bị chen đến không còn chỗ cục cựa, cơ bản là không xoay người lại được. Anh cứ dùng sức mà chen vào bên trong, rốt cục chen đến trước cửa sổ xe mới dừng lại thở hổn hển.

Lúc này, hình như cũng có người lần đến phía sau, đụng mạnh vào lưng Kỳ Thiên làm anh thềm mắng một tiếng.

Xe khởi động, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ lùi dần về phía sau, Kỳ Thiên lại bắt đầu suy nghĩ về kịch bản cho hồ mới.

Thân là một người tác giả, anh sở hữu một tật xấu mà tác giả nào cũng có, đó chính là không buông tha một giây phút rảnh rỗi nào để suy nghĩ tình tiết truyện. Anh suy nghĩ suy nghĩ, dần dần thấy có chút gì kì lạ.

Trên xe buýt thì lúc nào cũng chen chặt cứng, thân thể người này va chạm với người khác là chuyện bình thường...Nhưng mà, Kỳ Thiên cảm giác rõ ràng rằng có một bàn tay đang sờ mó eo mình, hơn nữa không phải là loại động chạm vô tình.

Kỳ Thiên ngẩn người, chuyện nghĩ tới đầu tiên chính là: móc túi.

Nhưng mà anh lại cảm nhận một chút, bàn tay kia không thò vào túi anh moi đồ như trong tưởng tượng mà chỉ là chậm rãi không ngừng rà qua rà lại eo anh, như có như không, thật thật giả giả.

Kỳ Thiên lại cảm nhận tiếp, cuối cùng rút ra cái kết luận —— quấy! rối! tình! dục!

Sau khi rút ra được kết luận này, còn chưa kịp nở nụ cười tự hào cho độ hấp dẫn của mình, anh liền cảm giác được có một thân thể đang chậm rãi tiến lại sau lưng mình.

...Người này thật cẩn thận tiến lại gần, không phải là loại đường đường chính chính đi tới mà là lợi dụng sự xóc nảy của xe buýt, một chút một chút chậm rãi tới gần sát sau lưng Kỳ Thiên.

Thẳng đến khi thân thể kia áp sát lưng mình, Kỳ Thiên lại rút ra thêm được một kết luận —— là! đàn! ông!

Tâm tình Kỳ Thiên trong nháy mắt liền phức tạp hơn hẳn, anh đúng là một cơ lão...Nhưng mà, anh cũng không phải cái loại thấy đàn ông liền phát tình. Bây giờ lại gặp được một tên đàn ông phát tình với mình...

Kỳ Thiên mang tâm tình phức tạp ngẩng đầu lên, sau đó nhìn bộ dáng của người kia nhờ vào hình phản xạ trên cửa kính xe.

Tóc mái dài màu đen, mắt phượng hơi nhướn lên, áo sơmi cao cổ màu trắng...

...Đây chính là hình ảnh của trào lưu mỹ thiếu niên trung tính đang nổi a.

Nhưng mà, khi nhìn thấy người kia, Kỳ Thiên có cảm giác giống như bị sét đánh trúng.

Đại não của anh trống rỗng.

"...Đã lâu không gặp."

Người kia nhẹ giọng nói bên tai Kỳ Thiên.

Hô hấp nóng bỏng cứ phả nhẹ vào tai anh.

Kỳ Thiên chỉ đứng yên ngơ ngác nhìn hình dáng người nọ từ cửa kính xe.

“Bảy năm không gặp, anh nhìn vẫn giống như trước, không thay đổi chút nào.”

Đôi mắt người kia bình thản như nước, không hề bận tâm.

...Hoàn toàn không giống với ánh nhìn cuồng nhiệt khi hướng về phía anh bảy năm về trước.

Giống như hoa khói...là bông hoa khói rực rỡ, sau khi dùng hết tinh hoa mà nở rộ chỉ có thể cô đơn rụng xuống, lưu lại chút tro tàn.

Phù dung sớm nở tối tàn, rồi cũng tới ngày ra đi.

“...Học trưởng”, ánh sáng đã từng lưu lại trong đôi mắt đó giờ biến mất không còn dấu vết, nhưng xưng hô quen thuộc cùng giọng nói thì vẫn y như năm đó.

Kỳ Thiên hoảng hốt một thoáng, bóng dáng được phản chiếu từ cửa kính xe thể mà lại trùng hợp với cái bóng dáng ngượng ngùng của bảy năm trước.

...

Qua bảy năm, anh lại gặp lại cậu thanh niên năm đó một lần nữa.

...Vào thời điểm anh cho rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại cậu ta nữa.

[1]: chỗ này mình không hiểu lắm, mình đã đánh nguyên từ Đông Hán Nhất Chi Ho bằng tiếng Trung lên tìm kiếm thì toàn ra nick của mấy bạn bên Trung trên diễn đàn, bên phần hình ảnh thì có cả hình Trần Khôn hồi đóng Vũ Thanh Điền trong Long môn phi giáp, cơ mà hình như bối cảnh của Long môn là thời Minh chứ hông phải thời Hán. Mìn đoán đây là nickname của một thái giám nổi tiếng nào đó a. Ai biết chỉ mình nha. x”D

[2]: dẫn định (chơi chữ): trái nghĩa với dẫn đầu, cò nghĩa là trấn định

[3]: xăng 93, 97: đây là những loại xăng ở Trung Quốc, kiểu như xăng 92 hay 95 bên mình á, mọi người có thể vào đây để biết thêm chi tiết (mặc dù mình thấy nó khó hiểu lắm x”D)

2. Chương 2

...Sở Hạo.

Anh lại vô tình gặp được cậu.

Kỳ Thiên vô tình gặp lại Sở Hạo.

Người anh cho rằng, cho rằng sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa.

Kỳ Thiên đã quá kinh ngạc nên không còn có thể che dấu tốt biểu tình của bản thân, xuyên qua hình ảnh phản xạ từ cửa xe buýt, người phía sau anh lúc này hẳn là có thể nhìn thấy rõ ràng biểu tình của anh đi.

...Chuyện này không hiểu sao lại làm cho anh cảm thấy thật sự kinh hãi, không biết vì sao, cứ như một đứa bé đang làm chuyện xấu bị người lớn gặp phải.

Kỳ Thiên có làm chuyện gì xấu sao?

...Hình như là có.

Giống như hồi trung học không cẩn thận bê cong học đệ là thằng nam còn nhỏ hơn mình hai tuổi.

Sau đó, từ bỏ cậu ấy.

Mà bây giờ Sở Hạo đang suy nghĩ gì? Người học đệ đã từng sùng bái tên học trưởng là anh đây.

Chắc hẳn là rất thất vọng, hoặc là so với thất vọng càng mạnh mẽ, sâu sắc hơn nữa.

...Từ một học trưởng được coi như tương lai rộng mở, nay lại giống như một người lao động phổ thông suốt ngày phải xoay quần vì kế sinh nhai. Đây người mồ hôi mà chen chúc trên xe buýt với tấm vé giá hai đồng, cùng thân thể người khác dán cùng một chỗ giống như gạo trong cối xay, trong tay còn cầm hai túi nilon lớn vừa nhìn đã biết bên trong chứa đầy nhu yếu phẩm sinh hoạt, chân mang một đôi dép xỏ ngón bán mười đồng bên đường.

Loại cảm giác này cũng giống như một người đàn ông nhìn thấy tình nhân trong mộng ngày xưa của mình một ngày nào đó cũng già đi, sắc mặt u ám đầy vết nám, dáng người cũng phì ra, cầm một cái giỏ đi lớn ra sức cò kè trả giá từng mao tiền trong khu chợ...Tùng là ngọc sáng, lại bởi vì thời gian lắng đọng lại một tầng tro bụi thật dày bên trên mà không còn lấp lánh như trước nữa.

Huống chi, Kỳ Thiên anh cũng không phải là ngọc sáng gì, so với mất cá thì giống hơn.

Mà Sở Hạo, thì lại càng thu hút người khác hơn cả bảy năm về trước.

Khác với ngây ngô thẹn thùng ngày xưa, thời gian lắng đọng lại trên người cậu một loại khí chất trầm tĩnh đặc thù, thanh nhã mà trầm ổn. Loại khí chất đặc biệt này làm cậu trông vừa ôn hoà vừa nội liễm. Nếu nói Sở Hạo ngày xưa giống một khối ngọc tốt chưa được mài dũa, thì lúc này chắc hẳn cậu đã là một khối dương chi ngọc tao nhã nội liễm. [1]

Toả sáng cùng nội liễm, rõ ràng là hai từ mâu thuẫn với nhau, lại có thể hợp lại trên cùng một người.

Giống như một bản phác thảo đậm nét, từng nét từng nét rõ ràng. Cả một bức tranh là sự tao nhã đến tận cùng.

So với Sở Hạo, Kỳ Thiên cảm thấy xấu hổ, lại cảm giác mình thật chật vật, tay cầm hai túi nilon không biết nên đặt chỗ nào, cũng không biết nên mở miệng nói cái gì...Ân cần thăm hỏi? Dù sao cũng là lần đầu gặp lại sau nhiều năm. Giải thích?

Biểu tình mờ mịt thất thố của Kỳ Thiên được phản chiếu không sót chút nào trên cửa kính xe, mà sắc mặt người phía sau anh vẫn cứ như bình thường, giống như người đứng phía trước chằng qua cũng chỉ là một người quen lâu ngày gặp lại của cậu ta mà thôi.

Trong lòng Kỳ Thiên bỗng nhiên có chút cảm giác mất mát không thể miêu tả, người học đệ từng sùng bái chính mình, bây giờ đã đứng ở nơi mà anh chỉ có thể ngược lên nhìn. Mà chính anh, mãi mãi chỉ là tên phàm nhân đứng dưới mặt đất.

“Học trưởng...”

Cánh cửa thủy tinh phản chiếu ánh mắt không chút gợn sóng của Sở Hạo, cậu mở miệng như muốn nói gì. Lúc này, chiếc xe buýt đang lắc lắc lư lư lại chậm rãi ngừng lại...

“...Em tới trạm rồi.”, Sở Hạo ngừng một chút, nói.

Tâm trạng đang căng chặt của Kỳ Thiên được buông lỏng, sau đó lại bốc lên một loại mất mát không rõ nguyên do.

“Thế, em xuống trước.”

Kỳ Thiên miễn cưỡng nhếch nhếch khoé miệng, cố gắng làm cho thanh âm của mình thật trấn định: “Ừ...Hôm nay thật tình cờ đó, bye bye.”

“...Thêm nữa, xin lỗi.”

Những lời này Kỳ Thiên chỉ nhỏ giọng nói ra trong lòng mà thôi, không có ai nghe thấy.

Đang ngơ ngác, Kỳ Thiên tựa hồ nghe được một câu hẹn gặp lại của Sở Hạo.

Mà Kỳ Thiên đang ngơ ngác, không hề để ý tới thâm ý trong câu hẹn của Sở Hạo.

Sở Hạo xoay người đi.

Kỳ Thiên vẫn không quay người lại, anh chỉ nhờ vào cửa kính xe mà nhìn thân ảnh của Sở Hạo từ từ biến mất.

Anh vẫn không dám quay người lại đối mặt với Sở Hạo.

Người xuống xe trạm này thật nhiều, xe buýt dừng thật lâu thật lâu.

Kỳ Thiên cũng chậm rãi hồi phục tinh thần sau những rung động khi gặp lại học đệ, lúc ý thức trở về xác phàm, anh phát hiện mình cũng phải xuống xe.

Lúc này cửa xe buýt đang từ từ khép lại, Kỳ Thiên vội vàng nhắm phía cửa xe mà chạy, vừa chạy vừa la: “Từ từ, còn có người muốn xuống xe!”

Từ một biển nguyên rửa cùng oán thắm trên xe buýt, Kỳ Thiên cũng gian nan xuống được xe. Vừa mới đem gót chân đứng vững trên mặt đất, xe buýt liền nhanh chóng chạy đi, Kỳ Thiên giật mình bước tới vài bước.

Sau khi định thần, Kỳ Thiên nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, bỗng nhiên nhớ đến một vấn đề...

...Hình như Sở Hạo cũng vừa mới xuống chỗ này?

Kỳ Thiên vội vàng nhìn quanh, lại không nhìn thấy bóng dáng tương tự như của Sở Hạo... Chắc là đã đi từ hồi nào rồi.

Kỳ Thiên thở phào nhẹ nhõm, lại thở dài một hơi.

Về nhà, Kỳ Thiên đem túi nylon chứa mì ăn liền ném vào phòng bếp liền trở lại khởi động máy tính.

Trong lúc chờ máy khởi động, Kỳ Thiên lại giật mình nhớ tới những chuyện thời trung học...

Lần đầu tiên anh gặp Sở Hạo là vào cao nhị, năm đó anh mười bảy, Sở Hạo cũng lên cao nhị nhưng chỉ mới mười lăm, so với mọi người xung quanh đều nhỏ hơn...cho nên nhìn cậu cũng có vẻ thấp bé hơn.

Nhưng mà nếu dùng thẩm mỹ của mấy cô nàng bây giờ để đánh giá, Sở Hạo chắc cũng xem như là mỹ thiếu niên linh tinh gì đó...Lúc cao nhất, Sở Hạo gầy gầy tinh tế, khuôn mặt thanh tú, người cũng im lặng, trên người mang theo non nớt ngây ngô của thiếu niên cùng thanh niên, thẹn thùng mà nội liễm.

Thời điểm đó, Sở Hạo cả ngày đều đi theo sau anh giống như một cái đuôi... Làm gì giống với bây giờ, nhìn anh như nhìn một người qua đường không chút quan trọng?

Kỳ Thiên lại thở dài một hơi, máy tính lúc này đã khởi động xong, QQ cũng tự động đăng nhập. Kỳ Thiên nhìn con chim cánh cụt đang lắc lư cái đầu không ngừng, lại nghĩ tới thiếu niên thanh tú ngưỡng ngưỡng kia... Lúc đó Sở Hạo rõ ràng nhỏ hơn anh hai tuổi, đã là học sinh cao nhất, mà cao nhất thường tan học trước cao nhị. Sau khi tan học, Sở Hạo không giống những nam sinh khác đi chơi bóng rổ hay chạy đến canteen mà lại chạy đến trước phòng học của anh, đứng trên hành lang chờ Kỳ Thiên tan lớp, dùng ánh mắt như nai con sợ hãi mà nhìn về phía Kỳ Thiên...

Kỳ Thiên nghĩ tới liền cười, lúc này QQ đã đăng nhập được, avatar của tiểu biên tập tặc mao đang nhấp nháy không ngừng.

Biên tập Nam Hành: Đông Hán Nhất Chi Hoa, em gái ông, ông lại ản nick rồi chứ gì!!!

Biên tập Nam Hành: ... A, không phải ản nick à?

Biên tập Nam Hành: chết tiệt! Dù cho ông thoát mạng cũng không thể trốn tránh việc cập nhật!!!

Biên tập Nam Hành: nhanh nhanh chạy trở lại cho tui!!!

Biên tập Nam Hành: chết tiệt! Ông xuyên việt rồi hử?!!!

Kỳ Thiên nhìn lịch sử trò chuyện, biên tập nhà anh cứ năm phút lại nhấn một tin không xê không xích, không thể không nói đây là một biên tập thiết yêu nghề nha...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui xuyên việt về nè

Biên tập Nam Hành: chết tiệt! Nhanh lẩn đi cập nhật cho tui!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui lặn xa rồi

Biên tập Nam Hành: ... Ông đã từng nghe qua câu chuyện này chưa?

Kỳ Thiên sờ sờ cằm, đây là phương thức thức hồ kiểu mới à?

Biên tập Nam Hành: ngày xưa có một tên tác giả, hấn bỏ hồ

Đông Hán Nhất Chi Hoa: sau đó hấn chết?

Biên tập Nam Hành: ... Không phải

Biên tập Nam Hành: hấn bị độc giả lột trần ra hết rồi bị kéo ra ngoài bạo cú một trăm lần một trăm lần một trăm lần!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: khẩu vị quá mạnh mà

Biên tập Nam Hành: cho nên ông lặn nhanh nhanh đi cập nhật cho tui! Những người đào hồ mà không lấp đều bị bạo cú!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đến nha ông đến nha địa chỉ của tui ông có đó ông đến nha rửa hoa cú nhỏ chờ ông nha

Biên tập Nam Hành: ...

Biên tập Nam Hành: chết tiệt

Biên tập Nam Hành: ... Cho ông hai lựa chọn, hoặc là trở về lấp hồ, hoặc là đào hồ mới

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui nghĩ chọn bạo cú thì hơn...

Biên tập Nam Hành: chết tiệt! Giới hạn của ông đâu! Nó ở đâu! t

Đông Hán Nhất Chi Hoa: bị chó ăn

Đông Hán Nhất Chi Hoa: kịch bản hồ mới đã có vạn sự sẵn sàng

Biên tập Nam Hành: ... Nhanh... Đi...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: nhưng mà, hiện tại tui đang gặp phải một vấn đề tình cảm, tui phải giải quyết xong mới có tâm tình đánh chữ

Biên tập Nam Hành: tui là biên tập của ông, không phải chuyên gia cố vấn tình cảm!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: là thế này, tui vừa mới gặp lại mối tình đầu trên xe buýt...

Biên tập Nam Hành: tui mới không thèm nghe mấy chuyện nhảm chán thế này đâu!... Sau đó thì sao?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: sau đó tui phát hiện mình vẫn còn chút chút cảm giác với người ta...

Biên tập Nam Hành: sau đó mấy người thiên lôi câu động địa hoả củi khô gặp lửa bốc tình cũ không rủ cũng tới gương vỡ lại lành?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Nhưng mà hồi xưa là tui vứt bỏ người ta

Biên tập Nam Hành: chết tiệt, tên tra công này!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: nguyên nhân trong này rất phức tạp, trong một lúc không thể nói rõ...

Kỳ Thiên dừng một chút, chuẩn bị tâm tình đánh chữ tiếp lại bỗng nhiên nghe được âm thanh leng keng lách cách bên ngoài.

Anh ngẩn người, nghe kĩ hình như là âm thanh khiêng vật nặng...

Kỳ Thiên nghiêm túc nghĩ nghĩ, nhớ tới căn phòng trống đối diện hình như đang tìm người thuê, bây giờ chắc là đã có người chuyển đến... Tuy rằng cũng không có tính toán lui tới với đối phương, nhưng mà dù sao cũng ở đối diện nhau, tốt hơn vẫn nên ra ngoài chào hỏi.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: nhà đối diện hình như có người mới chuyển đến, đi ra chào hỏi đây

Biên tập Nam Hành: nhớ rõ trở về đào hố mới! Không thì bạo cúc ông bạo cúc ông...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui chờ ông đến nha

Biên tập Nam Hành: ... chết tiệt, sẽ có độc giả thay tui bạo ông

Kỳ Thiên cười cười nhìn mấy chữ máu chảy đầm đìa của Nam Hành, đứng lên đi về phía cửa.

Đứng trước cửa, quả nhiên thấy được mấy người mặc đồng phục của công ty chuyển nhà đang khiêng giá sách với mấy thứ đồ dùng, Kỳ Thiên lui lại chờ chỗ cho họ, đang trong lúc âm thầm suy đoán chủ nhà là nam hay nữ thì chính chủ đã xuất hiện.

“Học trưởng.”

Sở Hạo đang ôm một chồng sách, chậm rãi bước lên thêm.

Lúc cậu ngẩng đầu liền nhìn thấy Kỳ Thiên đứng ngẩng người ở cửa, liền chào hỏi.

Kỳ Thiên lại sững sốt, thật lâu cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

[1] dương chi ngọc: Dương Chi bạch ngọc (): hay còn gọi là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”, là thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa. (nguồn: Shippochan)

3. Chương 3

“Thiệt, thiệt trùng hợp...”

Lúc Kỳ Thiên phục hồi lại tinh thần mới phát hiện ra mình đã đứng ngây ngốc nhìn chằm chằm Sở Hạo một hồi lâu, vừa xấu hổ vừa vội vàng nói.

“Em chuyển tới nhà đối diện hả? Vậy thì chúng ta hình như là hàng xóm với nhau rồi...”

“Thiệt trùng hợp ha, đúng là duyên phận mà...”

Kỳ Thiên ha ha cười hai lần, cố gắng khiến gương mặt mình lộ ra biểu tình của người bình thường khi gặp được người quen cũ.

Sở Hạo chỉ thản nhiên cười nói: “Đúng vậy, thật trùng hợp.”

Trong tay cậu còn bưng một chồng sách cao ngất, đứng trên bậc thang ngược sáng mà nhìn Kỳ Thiên.

Ánh nắng buổi chiều tươi sáng mà chói mắt, làm biểu tình trên mặt Sở Hạo cũng trở nên mơ hồ.

Kỳ Thiên hoảng hốt một chút, trong lòng nghĩ đến một buổi chiều nhiều năm về trước, cũng từng có một thiếu niên đứng trên bậc thang ngược nắng mà đối mặt với anh, cầm trong tay một hộp bánh bích quy nghe nói là tự mình làm. Chẳng qua, ánh nắng năm đó cũng không chói mắt như bây giờ, biểu tình sợ hãi mà tràn ngập chờ mong của thiếu niên lúc ấy được anh nhìn thấy không sót một chút nào.

Nhoáng qua mấy năm, cảnh còn người mất.

Có lẽ anh không thể nào tìm lại những biểu tình đó trên mặt người kia nữa.

Bởi vì người kia đã không còn là cậu thiếu niên ngày xưa, mà anh cũng không còn là chính anh hồi đó.

Lúc Kỳ Thiên ngốc ngốc suy nghĩ, Sở Hạo đã bước lên bậc thang.

Kỳ Thiên giật mình, thân thể tự nhiên mà căng cứng.

Sau đó, Sở Hạo chỉ là ôm chồng sách, bước lên bậc thang, đi ngang qua người Kỳ Thiên.

Trong lòng Kỳ Thiên nặng nề.

Sở Hạo xoay người tiến vào trong phòng.

Cửa sắt nhà đối diện mở ra, Kỳ Thiên có thể rõ ràng nhìn thấy Sở Hạo sau khi tiến vào phòng thì đem sách đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống đất dọn dẹp một ít đồ vật đặt hỗn độn.

Kỳ Thiên yên lặng nhìn hơn một phút, rồi xoay người về phòng.

Một lần nữa ngồi trước máy tính, trong lòng Kỳ Thiên buồn bực vô cùng, muốn tìm người nói chuyện, lại không biết nói cùng ai.

Lúc này, con chim cánh cụt phía góc phải màn hình lại kêu tích tích, Kỳ Thiên nhìn qua, hoá ra là diễn đàn tác giả mà anh tham gia, liền nhấn mở.

Đây là một trong những diễn đàn tác giả của Trung tâm nơi anh đang sáng tác, đám tác giả bên trong diễn đàn đều rất lợi hại, không phải đại thần thì chính là tiểu thần, nếu không thì ít nhất cũng được tới hồng phần. Chẳng qua, nội dung nói chuyện trong diễn đàn của bọn họ hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện sáng tác, phần lớn thời gian chỉ mò vào đây lảm nhảm mà thôi.

Nhưng mà Kỳ Thiên lại rất thích không khí trong này, mỗi lần tâm tình anh suy sụp đều đi vào đây đùa giỡn người mới một chút, tra tấn người cũ một chút để tâm trạng lại thăng hoa như cũ. Diễn đàn này không hề giống với mấy diễn đàn tác giả mà Kỳ Thiên từng gia nhập, Kỳ Thiên viết tiểu thuyết cũng được vài năm, có thể miễn miễn cưỡng cưỡng coi như là tác giả nổi tiếng. Mỗi lần mang bút danh này đi vào mấy diễn đàn khác đều nhận được mấy tin xin ôm đùi linh tinh. Mới đầu, Kỳ Thiên còn có chút đắc ý nhưng mà cứ mãi như vậy cũng thấy phiền. Anh cực kì không thích những người ở ngoài thì cứ mở miệng muốn ôm chân đại thần, sau lưng lại đi bôi xấu người ta, nhưng mà, đây cũng chính là loại người anh gặp phải nhiều nhất. Anh từng có một người bạn cùng viết tiểu thuyết được vài năm, chỉ vì không có mắt nhìn người, bị người quen đăng một vài đoạn chat đã bị cắt câu lấy nghĩa lên diễn đàn, cuối cùng người bạn kia của anh phải ngừng viết tiểu thuyết.

Mà diễn đàn tác giả này không giống với bất kì diễn đàn nào khác, Kỳ Thiên rất thích không khí của diễn đàn, cũng rất thích các thành viên trong đó.

Vương Bất Lưu Hành: tui chuẩn bị khai trương bút danh mới, cầu ủng hộ

Vương Bất Lưu Hành – nghe tên thì rất là khí phách, nhưng mà thực tế đây chính là vật biểu tượng moe của diễn đàn.

Lúc đầu tiên khi Kỳ Thiên nhìn thấy bút danh khí phách này cũng ấn tượng chút chút, cho nên anh liền nghĩ rằng tác giả này phải là một tên cực kì đàn ông. Nhưng mà từ sau khi anh tra được ý nghĩa chân thật của cái tên này, anh liền triệt để vỡ mộng. [1]

Tiếp theo sau này, càng chung sống lâu, Kỳ Thiên lại càng thêm vỡ mộng.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: bút danh mới là gì? Ngực to hông nở?

Vương Bất Lưu Hành: khẩu vị quá nặng!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: có lúc nào khẩu vị ông không nặng

Vương Bất Lưu Hành: đáng ghét!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Bán manh, xin tự trọng

Vương Bất Lưu Hành: tui mới không có bán manh đâu... Bút danh mới của tui là Ngã Tâm Phỉ Tịch [2]

Đông Hán Nhất Chi Hoa: cmn, sao bây giờ đổi sang chế độ văn nghệ rồi?

Bá khí trăm lạng: Bất lực, có phải dạo này ông xem “Tứ cô nương” nhiều quá không? [3]

Tư thâm lão trung y: căn cứ theo kinh nghiệm của tui, đây nhất định là do người trong giai đoạn yêu đương phân bố quá nhiều kích thích tố sinh dục...

Ngàn dặm chỉ ngoại đoạt nhân trình tiết: Bất lực, ông bị bóc tem rồi hở?

Ngực có đại chí: cái gì?!! Bất lực, vậy mà ông lại từ bỏ danh hiệu Ma pháp sư quang vinh thần thánh này!

Vương Bất Lưu Hành: lẩn lẩn lẩn, là do tui đang đọc tùm lum thì tìm thấy câu này thôi mà

Bá khí trắc lậu: ông đem những anh em Ma pháp sư đồng hành này ném ở nơi nao!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: thật đáng tiếc, suýt nữa Bất lực đã trở thành hoàng kim Ma pháp sư cao cấp nhất...

Ngực có đại chí: thiệt ghen tị! Cầu chuyển chúc!

Tư thâm lão trung y: Đại chí, tên không có nghị lực không có chí hướng! Chúng ta phải cố gắng vì trận doanh Ma pháp sư của tổ quốc!

Vương Bất Lưu Hành: hừ, mấy người cứ hâm mộ ghen tị hận đi

Bá khí trắc lậu: ... một tên trúng ngay tim!

Tư thâm lão trung y: ... Che đầu gối ngã xuống

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: ... vạch máu về 0 rồi

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đại thần thì sao, hồi đó người ta gác bút chung với ông mà?

Vương Bất Lưu Hành: a, cậu ta á, cũng tạo bút danh mới

Vương Bất Lưu Hành: bút danh mới là Ngã tâm phỉ thạch... Ấy dà, tui không có ý muốn khoe khoang gì đâu

Đông Hán Nhất Chi Hoa: mấy tên khoe khoang chết hết đi

Bá khí trắc lậu: cmn! Lũ khoe khoang đi chết đi đi chết đi!

Tư thâm lão trung y: trước mặt mọi người mà tú ân ái, đem cho vào ***g heo xử lí!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: người đâu, đem hai tên cầu nam nam này ra chém!

Mạc Phụ Tư Lâu: cầu nam nam nào nha? Hử?

Vương Bất Lưu Hành: ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ...

Bá khí trắc lậu: ...

Tư thâm lão trung y: ...

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: ...

Ngực có đại chí: ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chết tiệt, hình như tui vừa mới nhìn thấy cái gì đó...

Bá khí trắc lậu: hình như tui cũng nhìn thấy gì đó...

Tư thâm lão trung y: hình như mắt tui mới tăng độ...

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: hình như tui quay tay nhiều quá nên bị ảo giác rồi...

Ngực có đại chí: ... đại thần Mạc Phụ Tư Lâu?!!!!!!!!!!

Mạc Phụ Tư Lâu: không cần thêm nhiều dấu chấm câu đây diễn cảm đó đâu...

Ngực có đại chí: tui tui tui tui chỉ là quá kích động động động khi nhìn thấy đại đại đại đại thần tui tui tui muốn quỳ xuống

Mạc Phụ Tư Lâu: bình thân

Ngực có đại chí: dạ

Vương Bất Lưu Hành: ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ...

Bá khí trắc lậu: ...

Tư thâm lão trung y: ...

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: ...

Mạc Phụ Tư Lâu: truyền thống của diễn đàn này là đánh dấu ba chấm à? Vậy tôi cũng nên nhập gia tục ha

Mạc Phụ Tư Lâu: ...

Kỳ Thiên nhìn thấy cái tên Mạc Phụ Tư Lâu mọc ra từ hồi nào không biết, bắt đầu hồi tưởng lại nãy giờ mình có nói gì đụng chạm tới người ta không...

Mạc Phụ Tư Lâu, đại thần của Trung tâm, nói dễ nghe thì là đào chính, nói khó nghe chút thì là hồng bài...

Nếu cậu ta nói mình là số hai ở Trung tâm thì không ai dám xưng mình số một.

Bắt đầu từ hồi Trung tâm mới thành lập, cậu ta cứ đăng một quyển là hot một quyển, tuy rằng từ đó đến nay tiểu thuyết mà cậu ta viết còn chưa qua năm cuốn nhưng lại trở thành truyền thuyết không thể phá vỡ của Trung tâm! Cậu ta chỉ mới viết năm quyển sách, quyển này lại so với quyển kia càng nổi hơn, mỗi lần đào hồ mới thì có thể trở thành đề tài hot một năm sau đó của Trung tâm.

Tuy rằng trước đây Mạc Phụ Tư Lâu có tuyên bố gác bút do một số việc nhưng mà tầm ảnh hưởng của cậu ta ở Trung tâm vẫn là không thể coi thường, nói đơn giản là người ta nhỏ xuống một sợi lông cũng có thể đè chết một đồng đại thần. Trong diễn đàn không thiếu người ghen tị với cậu ta, nhưng mà một khi có người dám đăng bình luận phản đối Mạc Phụ Tư Lâu đều bị nhóm fan của cậu ta đè chết trong đồng huyết vũ tinh phong, cuối cùng chính chủ cũng phải xoá topic bỏ chạy.

Cho nên bên trong diễn đàn, Mạc Phụ Tư Lâu cũng trở thành sát thủ topic, trở thành người đàn ông không thể gọi tên. Cho nên, khi có ai muốn nhắc tới Mạc Phụ Tư Lâu đều chuyển thành cái tên hàm súc “You know who” là mọi người đều hiểu đang nói tới ai.

Kỳ Thiên nhìn thấy bốn chữ Mạc Phụ Tư Lâu mà mồ hôi chảy đầy mặt, lắc lắc đầu hồi tưởng chính mình vừa rồi có nói gì đụng chạm người ta không.

[1] Vương Bất Lưu Hành ở bên Trung là tên một loại thuốc chữa mấy bệnh hậu sản =))))

[2] đây là câu thơ trong bài Kinh Thi của Khổng Tử, mọi người vào đây đọc nha Bút danh mới của bạn Lâu cũng là một câu trong bài này, hai bạn xài đồ cặp á xDxD

[3] Tứ cô nương: là tên của một bộ phim được chuyển thể từ tác phẩm của nhà văn Ngụy Minh Luân năm 1982 (mình tra trên mạng thì không thấy có trang nào giới thiệu phim này, nghĩ chắc là tên này không đúng, ai biết chỉ mình nha x”D)

Nội dung sơ lược của phim là như vậy:

Trước khi có “Đại cách mạng văn hoá”, ở Tứ Xuyên, gia đình Hứa Mậu có con gái thứ tư tên là Hứa Tố Vân, người thuần khiết hiền lành, bị Trịnh Bách Như lừa gạt nên buộc phải lập gia đình với hắn. Nương theo sự náo động của xã hội thời đó, dã tâm của Trịnh Bách Như đối với chính trị ngày càng bành trướng, hắn đoạt quyền Đảng bộ, bắt trời Bì thư cũng chính là anh rể Kim Đông Thuỷ của mình. Chị cả Hứa Tố Như bị phản mà chết làm cho Tố Vân thấy rõ bộ mặt của Trịnh Bách Như. Cô thương cảm cho hoàn cảnh của anh rể, thương hai đứa con của chị cả. Trịnh Bách Như khai khống sản lượng, đạt được bằng khen “Cao sản”, quần chúng nghị luận sôi nổi, Kim Đông Thuỷ chỉ trích Trịnh Bách Như.

Trịnh Bách Như lòng dạ khó lường, thấy Kim Đông Thuỷ là chướng ngại cho việc tiến thân của mình liền vu hãm Đông Thuỷ cùng Tố Vân có tư tình. Kim Đông Thuỷ mất chức vẫn canh cánh lo cho đất nước. Một ngày nọ, con gái Trường Tú của anh bị bệnh, anh phải đi bán củi mua thuốc. Thế mà con trai Trường Sinh vô ý làm mất tiền, Kim Đông Thuỷ đành phải bán đi áo lông của mình. Tố Vân đi ngang chợ thấy thì

thương nên đem Trường Sinh đi mua thuốc. Tất cả chuyện này đều bị chủ nhiệm bộ lao động huyện Nhan Thiều Xuân nhìn thấy, cũng bị Trịnh Bách Như nhìn thấy. Trịnh Bách Như sinh hận, cùng với tỉ tỉ Trịnh Bách Ngộ bức bách Tố Vân đóng dấu tay vào đơn li hôn, lại đi khắp nơi rải lời đồn hãm hại Kim Đông Thuỷ cùng với Tố Vân, còn phóng hoả đốt Kim gia. Tố Vân tới cứu giúp, cũng lấy được sổ ghi chép của Trịnh Bách Như lúc hắn đang bối rối.

Sau khi Tố Vân li hôn, trở về lại nhà mẹ đẻ, cha cùng chị ba nhiều lần khuyên cô tái hôn nhưng cô đều từ chối. Sau đó, tổ công tác bắt đầu tiến vào chỉnh đốn các thôn, tổ trưởng Nhan Thiều Xuân thông cảm với hoàn cảnh của Tố Vân, sau khi bí mật gặp mặt Kim Đông Thuỷ lại thêm hiểu biết tình hình thôn này. Trịnh Bách Như cảm thấy thời thế thay đổi, sợ bị bại lộ chuyện phóng hoả nên làm bộ như hối cải, đêm đến lén vào phòng Tố Vân đòi phục hôn. Hứa Mậu thấy lúc ban đêm có dáng người từ phòng Tố Vân chạy ra liền tức giận nghe theo đồn đãi, la mắng cô. Chị ba cũng hiểu lầm cô. Tố Vân oan đầy người, chỉ có thể tìm Kim Đông Thuỷ tâm sự nhưng cô ba lần đến gõ cửa đều bị từ chối vì Kim Đông Thuỷ sợ đây là cái bẫy của Trịnh Bách Như. Tố Vân không chỗ tâm tình, nhảy xuống sông tự tử.

Lúc này, Trịnh Bách Như lại tiếp tục lén vào phòng Tố Vân, định trộm đi chứng cứ phóng hoả nhưng gặp phải con gái thứ 7 của Hứa Mậu, lúc này ông mới hối hận vì đã trách lầm con gái. Trịnh Bách Như cho rằng Tố Vân đã chết, càng vênh váo tự đắc, muốn ép tổ công tác phải rời thôn. Hắn không ngờ rằng Tố Vân được nhóm người Kim Đông Thuỷ cứu lên, Nhan Thiều Xuân cũng lấy ra sổ ghi chép – chứng cứ phóng hoả của hắn, tuyên bố khôi phục chức vụ cho Kim Đông Thuỷ, huỷ bỏ tất cả chức vụ của Trịnh Bách Như. Sau, Kim Đông Thuỷ cùng Tố Vân kết hôn với nhau.

4. Chương 4

Biên tập Nam Hành: Đông Hán Nhất Chi Hoa!!! Ông lăn ra đây cho tui!!!

Biên tập Nam Hành: hô mới đâu?!!! Hô mới đâu?!!!

Biên tập Nam Hành: hô mới ông hứa hẹn đâu!!!

Kỳ Thiên xoa xoa đôi mắt đang híp chặt, nhìn đồng hồ bên góc phải, hoá ra đã đến 8 giờ sáng.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đang chuẩn bị đăng

Biên tập Nam Hành: ...

Biên tập Nam Hành: ... Hoá ra là có thiệt hử

Đông Hán Nhất Chi Hoa: cái loại ngữ khí nghi ngờ này là muốn gì đây

Biên tập Nam Hành: thiệt ra tui không tin tưởng chuyện hôm qua ông bảo đào hố thì hôm nay thiệt sự đi đào...Ông viết trước mấy chương rồi hử?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: không, hôm qua tui vừa mới có ý tưởng

Biên tập Nam Hành: hôm qua vừa bắt đầu viết hôm nay liền đi đào hố?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: cả đêm qua viết, dự trữ được hai vạn chữ rồi, tui đi ăn một chút rồi về viết tiếp, chắc là hôm nay gõ thêm được hai vạn chữ nữa

Kỳ Thiên tuy là tên tác giả mang xú danh thái giám, nhưng mà anh cũng giống những đại thần khác của Trung tâm, chính là một cái máy gõ chữ, thời điểm bùng nổ ý tưởng thì một ngày có thể gõ cả mấy vạn chữ chứ chẳng chơi.

Biên tập Nam Hành: dù cho bùng nổ ý tưởng thì cũng phải nghỉ ngơi đàng hoàng

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ây da, ông mà cũng biết quan tâm tui hử, tui cảm động muốn chết nè

Biên tập Nam Hành: lăn!!! Tui còn dựa vào ông để lấy lương đó, ông mà bệnh thì tui húp cháo à!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: bé biệt nữu khẩu thị tâm phi, không nói chuyện với ông nữa, tui đi uống chai bia lạnh lên tinh thần đây

Biên tập Nam Hành: nè nè, mới sáng sớm uống ba thứ linh tinh đó không tốt cho dạ dày đâu

Đông Hán Nhất Chi Hoa: thật anh đây tốt là được rồi cười tà mị

Biên tập Nam Hành: ... Ông vẫn nên cút luôn đi

Kỳ Thiên cười cười, đem một vụn chữ hôm qua vừa gõ được chia ra thành ba chương gửi đi, sau đó đứng dậy đi tới phòng bếp lấy chai bia lạnh sẵn tiện úp một tô mì. Khó có một lần bùng nổ ý tưởng, một khắc anh cũng không muốn lãng phí, nếu ý tưởng mà trôi qua anh cũng không biết moi cái gì ra mà gõ chữ tiếp.

Thân là một tác giả, thời gian nghỉ ngơi của Kỳ Thiên thường xuyên bị đảo lộn ngày đêm. Lúc có ý tưởng, anh có thể chiến đấu hăng hái cả đêm, nhưng mà lúc rơi vào thời kì lười nhác thì cả tháng cũng không nặn ra được một chữ.

Lấy một chai bia từ tủ lạnh, Kỳ Thiên xoay đi nấu nước sôi. Lúc này, chuông cửa lại vang lên.

Kỳ Thiên ngẩn người, tự hỏi ai lại đến tìm mình giờ này. Dù vậy, anh vẫn để gói mì Khang sư muối đã xé một nửa xuống, đi tới phòng khách.

Mở cửa, Kỳ Thiên ngẩn ngơ.

Người đứng ngoài là Sở Hạo.

Con người vô cùng quen thuộc trong trí nhớ, nhưng rồi lại bị thời gian làm thay đổi đang đứng ngoài cửa, dùng nụ cười mà anh đã từng nhìn thấy vô số lần chào anh.

“Học trưởng, hôm qua em vừa mới chuyển đến, nghỉ đi nghỉ lại thấy cũng nên qua đây chào hỏi.”

Sở Hạo nói.

Kỳ Thiên ngẩn người, nói: “Không phải hôm qua đã...gặp rồi à?”

Sở Hạo cũng ngẩn người, lại tiếp tục cười nói: “Lần đó không tính, vẫn nên chào hỏi chính thức, dù sao sau này cũng là hàng xóm của nhau.”

Kỳ Thiên cũng cười cười, nói: “Cũng đúng...Nhưng mà cũng thật là trùng hợp ha...”. Anh không thể nghĩ được mình nên nói gì.

Nếu là Kỳ Thiên ngày xưa, hẳn có thể tìm được rất nhiều chuyện để nói cùng Sở Hạo.

Nhưng mà Kỳ Thiên của hiện tại chẳng thể tìm ra một đề tài nào, thời gian không chỉ thay đổi bộ dáng của hai người, còn thay đổi luôn cả cảm giác quen thuộc của cả hai. Giữa bọn họ là bảy năm trống rỗng, cho dù có dùng bảy năm khác để bổ khuyết, cũng không thể lấp đầy phần trống rỗng này.

“Ừ, thật trùng hợp.”, Sở Hạo nhẹ nhàng nói.

Kỳ Thiên chỉ cười, không thể suy nghĩ được nên nói gì tiếp theo. Nếu là anh ngày xưa, chắc sẽ cười hì hì mà nói đây chính là duyên phận.

Nhưng mà anh bây giờ không thể nói được một câu như vậy nữa.

“Em vừa mới chuyển đến nên chắc cũng phải bận rộn vài ngày, đợi mấy ngày nữa rảnh rồi một chút sẽ mời anh ăn một bữa.”, Sở Hạo cười cười nói.

“Làm vậy sao được, phải là anh mời ăn cơm chứ, dù sao anh cũng từng là học trưởng của em. Học trưởng nên chiếu cố học đệ của mình mà.”, Kỳ Thiên cố gắng làm cho biểu tình của mình thật giống như một người học trưởng gặp lại học đệ của mình sau nhiều năm, giả vờ vừa thân quen lại vừa xa cách.

“Phải để em mời anh ăn, học đệ mời học trưởng ăn cơm là chuyện rất bình thường.”, Sở Hạo cười nói.

Nụ cười của Sở Hạo vẫn chưa từng thay đổi, nhưng mà lời nói của cậu lại đâm cho Kỳ Thiên đau...Mối quan hệ của bọn họ chỉ còn lại chừng đó mà thôi.

“Vậy em mời anh trước, dịp khác lại để anh mời em.”, Kỳ Thiên đành phải nói vậy.

Hai người không ai nói chuyện nữa.

Không khí lại lạnh lẽo.

“Anh...về ăn cơm đây.”, Kỳ Thiên nhìn sàn nhà, chậm rãi nói.

“...Anh học nấu cơm hồi nào vậy?”, ngữ khí kinh ngạc của Sở Hạo vang lên bên tai.

Kỳ Thiên ngẩn người, nói: “Không phải, ăn mì tôm thôi...Mì tôm là lương thực tinh thần của trạch nam mà.”

“Ăn nhiều mì tôm không tốt cho sức khỏe đâu”, Sở Hạo nghiêm túc nói, “Dù cho anh đang còn trẻ cũng không nên chà đạp sức khỏe của mình như vậy.”

Kỳ Thiên có chút dở khóc dở cười, cuối cùng ai mới là người lớn tuổi hơn đây...

“Chờ sau này già đi anh mới thấy hối hận vì đã tuý hững như vậy.”, Sở Hạo nói chậm rãi.

Kỳ Thiên thấy trong lòng hẫng một nhịp. Từ ngày xưa, anh đã biết Sở Hạo là một người cẩn thận lại rất ôn nhu. Tuy cậu nhỏ hơn anh hai tuổi nhưng lại luôn mang bộ dáng thành thực như vậy. Rõ ràng là một thiếu niên thanh tú yếu đuối lại mang bộ dáng trầm ổn không hợp tuổi, rõ ràng tuổi nhỏ hơn anh, lại luôn mang vẻ mặt ôn nhu mà quan tâm anh thật thành thực.

Ôn nhu hiện tại của cậu, là dành cho ai?

Là một cô gái hiền lành tinh tế, hay là một cô gái xinh đẹp khả ái?

Nhưng mà, những chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới anh.

“Có sao đâu mà, có khi anh không sống tới già được đâu...Không nói tới vụ 2012 là tận thế, chuyện bất ngờ trên đời này nhiều như vậy, biết đâu chừng ngày nào đó anh ra đường lại bị xe tông bẹp một phát là xong.”, Kỳ Thiên cười cười nói nói.

Sở Hạo nhú mày: “Sao lại có thể tự trù ẻo mình như vậy.”

“...”, Kỳ Thiên cười cười, không nói chuyện.

Thật lâu trước đây anh đã biết, dù anh có chết đi, cũng sẽ chẳng có một ai để ý đến.

Nếu thật sự có một ngày anh chết đi, cha mẹ đã bị anh làm cho đau lòng chắc cũng sẽ có buồn một ít, nhưng mà rồi cũng chậm rãi mà quên đi. Bọn họ đã sớm hiểu được, từ lúc đứa con trai không nên thân của họ xuất quỷ, họ đã xem như nó không tồn tại. Dù sao anh cũng còn có một em trai, thẳng nhóc rất thông minh, rất nghe lời. Tuy rằng bây giờ còn học đại học, nhưng mà sau khi tốt nghiệp chắc chắn nó sẽ tìm được một công việc tốt, rồi cưới vợ sinh con. Lúc đó, cha mẹ anh coi như là đã viên mãn rồi.

Sở Hạo nhìn biểu tình của Kỳ Thiên, nói: “Người như anh, phải tìm một người bạn gái cẩn thận một chút mới được.”

“...Anh cũng không muốn đi gây họa cho con gái nhà người ta”, Kỳ Thiên cười ha ha, “Có cô gái nào không có mắt mới coi trọng anh đây nha, anh tốt nhất vẫn nên sống độc thân cho lành.”

Sở Hạo nhìn thật sâu vào mắt Kỳ Thiên.

“Nhưng mà...Không biết cô gái nào có thể lọt vào mắt Sở đại thiếu nha?”, Kỳ Thiên nhìn Sở Hạo, cười nói, “Cô gái nào có thể được em thích thì thật là may mắn, có một người yêu ôn nhu cẩn thận như vậy...Quan trọng nhất là còn biết nấu cơm nha. Đầu năm nay, tìm được cô gái biết nấu cơm còn khó nữa chứ nói chi tới đàn ông...Anh đây cũng thấy ganh tị với bạn gái tương lai của cậu đó.”

Sở Hạo chỉ thản nhiên cười cười, không nói gì.

Kỳ Thiên dừng một chút, nói: “Anh về úp mì đây, hôm qua để bụng rỗng cả đêm, giờ đói gần chết.”

Sở Hạo nhìn nhìn quãng thâm dưới mắt Kỳ Thiên, ngừng một chút, nói: “Ăn mì tôm không tốt cho sức khỏe...Em vừa mới chuẩn bị xong bữa sáng, anh qua đây ăn luôn đi.”

“Thế cũng không hay lắm đâu...Hôm nay mới là ngày đầu tiên em chuyển tới đây mà anh lại đi qua ăn kẹ, thiệt ngượng ngùng đó.”, Kỳ Thiên vò vò tóc.

“Không liên quan, anh là học trưởng của em, đây là chuyện bình thường”, Sở Hạo mỉm cười, “Hơn nữa em vừa mới chuyển qua đây, cũng nên ý tứ một chút chút.”

Kỳ Thiên ngơ ngác nhìn Sở Hạo mỉm cười, không thể dời mắt đi.

Trước kia anh cũng đã biết khuôn mặt của Sở Hạo rất đẹp, nhưng mà bây giờ...Hình như là còn đẹp hơn xưa?

“Nhưng mà hôm qua anh thức đêm đẩy nhanh tiến độ, bây giờ cả người đều thối, vào nhà em thì xấu hổ lắm.”. Cho dù cách hơn một mét, Kỳ Thiên vẫn có thể ngửi được mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu trên người Sở Hạo.

Không phải là hương nước hoa nồng nặc, mà lại rất rất đậm, giống như mùi sữa tắm.

Nhưng mà chắc chắn có ai mới sáng sớm đã đi tắm phải không?

“Tiếc thật, em còn làm mì thịt cải bẹ mà học trưởng thích ăn nhất đó.”, ánh mắt Sở Hạo mang chút nuối tiếc.

Nếu học đệ đã nói tới mức này, nếu mình còn từ chối thì cứ như đang làm giá.

Kỳ Thiên vội vàng mỉm cười: “...Anh lập tức tắm rửa rồi lăn qua ngay!”

5. Chương 5

Kỳ Thiên tắm rửa xong liền đi qua gõ cửa nhà Sở Hạo.

“Vừa mới chuyển đến, còn chưa dọn dẹp xong nên hơi lộn xộn chút.”

Sở Hạo đem chồng sách cao trên sofa dời đi chỗ khác để Kỳ Thiên có chỗ ngồi.

Kỳ Thiên im lặng ngồi xuống, kín đáo quan sát mọi thứ xung quanh.

Tuy rằng đồ vật trong phòng sắp xếp còn bừa bộn, nhưng cũng đã từng bước vào chỗ...Trên bàn trà phòng khách đặt một vài đồ dùng hằng ngày mà Sở Hạo còn chưa kịp xếp vào, có một cái li súc miệng, một cái bàn chải với cả một ống kem đánh răng...

Tất cả đều biểu lộ ra rằng nơi này không hề có người thứ hai cùng sinh hoạt.

Kỳ Thiên yên lặng thở dài nhẹ nhõm, rồi lại ảo não một chút vì cái phản ứng không có tiền đồ của bản thân.

...Dù cho Sở Hạo vẫn một thân một mình, thì cũng có quan hệ gì với anh?

“Em vừa mới nấu mì xong, để vào phòng bếp mức ra.”, Sở Hạo mỉm cười giải thích với Kỳ Thiên, sau đó xoay người đi về phía phòng bếp.

Phòng của Sở Hạo cũng có cấu trúc tương tự như của Kỳ Thiên, nhưng có lẽ vì gia cụ không nhiều lắm nên có vẻ rộng rãi. Kỳ Thiên nhìn chung quanh đánh giá, xác nhận một lần nữa nơi này không có lấy một món đồ của người khác.

Kỳ Thiên ngồi ngẩn ngơ.

“Bếp với bình ga chủ nhà trước để lại vẫn còn dùng được, hôm qua em vội vàng dọn dẹp cả đêm, sáng nay đói qua nên sẵn tiện nấu chút mì ăn luôn.”, ngay lúc Kỳ Thiên còn đang ngẩn người, Sở Hạo đã bưng tô mì đi ra.

“Dọn dẹp cả đêm? Sao không nhờ anh giúp đỡ...”, Kỳ Thiên nhìn tô mì thịt hấp dẫn trong tay Sở Hạo, yên lặng nuốt nuốt nước miếng.

“...Hôm qua đèn phòng anh cũng sáng cả đêm.”, Sở Hạo đem mì đặt trước mặt Kỳ Thiên, nói một câu.

“À, đúng rồi, hôm qua anh có ý tưởng nên ngồi gõ chữ cả đêm”, Kỳ Thiên chợt nhớ ra, có khi Sở Hạo không biết cái gì gọi là “ngồi gõ chữ” nên vội vàng giải thích, “Anh là tác giả trên internet, có thể nói nghề nghiệp

chính là tác giả, ở trên mạng viết một vài tiểu thuyết kiếm tiền nhuận bút sống qua ngày.”. Tuy rằng Kỳ Thiên thích bỏ hồ văn, nhưng mà cũng có tiểu thuyết hoàn thành. Dựa vào mấy cuốn tiểu thuyết đó cùng với quà thưởng của độc giả cũng miễn cưỡng mà sống qua ngày.

Sở Hạo cười cười, hình như cũng không bắt ngờ gì, nói:” Ăn đi, để lâu mì lại nguội.”

Kỳ Thiên đã chờ đợi những lời này từ lâu, Sở Hạo vừa ra lệnh một tiếng, anh vội vàng bưng tô cầm đũa. Nhưng mà, ngẩng đầu lên thấy Sở Hạo vẫn ngồi im, Kỳ Thiên ngượng ngùng ho hai tiếng, hỏi:” Sao chỉ có một tô? Em không ăn à?”

Sở Hạo cười cười, nói:” Em ăn rồi, nhưng mà nghĩ chắc anh còn chưa ăn nên mới làm nhiều một chút.”

Kỳ Thiên ừ một tiếng, cúi đầu ăn mì.

Sở Hạo cũng không nói gì, chỉ nhìn Kỳ Thiên, nhìn hết một lúc.

Kỳ Thiên ngại ngùng ăn mì dưới ánh nhìn của Sở Hạo, không dám trưng ra dáng vẻ hùng hổ nhai nuốt từng hóp từng hóp thường ngày, anh chỉ có thể đoan đoan chính chính gấp từng tí từng tí mà ăn.

...Thiệt không tự nhiên mà.

May mà Sở Hạo chỉ nhìn Kỳ Thiên một hồi, sau đó lại đứng dậy tiếp tục thu dọn đồ đạc của mình.

Kỳ Thiên thở phào một hơi nhẹ nhõm trong bụng, rồi lại ngẩng đầu nhìn bóng dáng Sở Hạo.

Hôm nay Sở Hạo mặc một chiếc sơ mi trắng được giặt sạch sẽ. Lúc này, cậu đang hơi hơi cúi người dọn dẹp mấy thứ lặt vặt để trên bàn trà. Dáng người hơi nghiêng làm thắt lưng gầy nhưng hữu lực của Sở Hạo hiện ra rõ ràng.

Kỳ Thiên yên lặng nuốt nuốt nước miếng.

Từ hồi cao trung, anh đã hiểu rõ tính hướng của mình. Lúc ở KTX, trong khi một đám nam sinh đang cao hứng phấn chấn ngồi bàn luận về chuyện nữ sinh lớp nào đáng yêu nhất, nữ sinh nào ngực lớn nhất thì Kỳ Thiên lại không có lấy một chút hứng thú với cái đề tài này. Trong khi đám bạn cùng phòng cùng nhau đi thuê một bộ phim hành động tình yêu lãng mạn của đạo quốc thì anh lại không có nổi một chút hứng thú với những thân thể trắng trơn của mấy cô gái trên màn hình.

Anh cũng từng hoang mang, từng bối rối, nhưng rồi anh cũng chậm rãi tiếp nhận tất cả chuyện này, tiếp nhận sự thật rằng anh không hề thích nữ giới. Anh không thích con gái, nhưng cũng chẳng thích đàn ông cơ bắp cuộn cuộn. Có một thời gian, anh còn tưởng rằng công năng tình cảm của mình bị thiếu hụt chỗ nào đó, nhưng vào thời điểm nhìn thấy Sở Hạo, anh đã phủ định tất cả kết luận của mình.

Sở Hạo lúc cao nhất cực kì thanh tú, giống hệt như những mỹ thiếu niên tinh xảo mà mấy cô gái ngày nay đang tôn thờ. Vào thời gian đó, Sở Hạo tuy thanh tú thật nhưng cũng không giống với loại diện mạo tú khí của nữ giới mà cho người ta cảm giác đây là một cậu nhóc có bộ dáng tương đối đẹp mắt... Nhưng mà, dù sao thì đây cũng là một nguyên nhân khiến cho Kỳ Thiên đã từng nghi ngờ rằng mình vẫn thích con gái.

Đối với tính hướng còn chưa xác định rõ của mình, Kỳ Thiên lại làm ra một quyết định mà đối với anh bây giờ thì thật sự đáng cười.

“Học trưởng?”

Sở Hạo bỗng nhiên phát ra âm thanh đem Kỳ Thiên triệu hồi về hiện thực. Kỳ Thiên ngơ ngác phục hồi tinh thần, phát hiện mình trong lúc lơ đãng đã đem đũa đưa về phía mũi.

Kỳ Thiên vội vàng lấy lại tinh thần, ngượng ngùng mà buông đũa.

“...Em còn đang nghĩ học trưởng đã biết dùng lỗ mũi ăn cơm rồi chứ.”, Sở Hạo cười trêu ghẹo anh.

Kỳ Thiên xấu hổ mà cúi đầu nhìn cái bẹ trong tô.

Nói mới nhớ, hình như Sở Hạo vẫn gọi anh là học trưởng nha...Nhưng mà bây giờ anh cũng không còn là học trưởng của cậu nữa.

“Sau này không cần gọi anh là học trưởng, trực tiếp gọi tên anh đi.”, Kỳ Thiên cầm lại đĩa gấp lá cải kia lên.

Sở Hạo lại bỗng nhiên trầm mặc.

Kỳ Thiên ngẩn người, sợ Sở Hạo hiểu lầm điều gì, vội vàng nói:” Chuyện này, anh cũng không có ý gì...Chẳng qua là bây giờ chúng ta không còn là học trưởng học đệ nữa rồi, sau này vẫn nên gọi tên thì hay hơn.”

Sở Hạo chỉ nhìn anh, nhìn đến mức Kỳ Thiên không biết mình đã nói sai chỗ nào.

“...Em vẫn thích gọi anh là học trưởng hơn.”, Sở Hạo bỗng nhiên nói.

“...Được rồi, tùy ý em, tùy ý em.”, Kỳ Thiên bắt đắc dĩ.

Một tô mì thịt cải bẹ được xử lí xong nhanh chóng, Kỳ Thiên tỏ ý muốn giúp đỡ Sở Hạo thu dọn đồ đạc, nhưng lại bị Sở Hạo cười cười từ chối.

“Hôm qua anh bận cả đêm rồi, trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ăn một tô mì của em mà không làm gì hết, anh xấu hổ nha.”, Kỳ Thiên gãi gãi đầu.

“...Hồi trước không phải anh đã ăn một mớ mì của em à? Sao chưa bao giờ thấy anh như thế này?”, Sở Hạo cười.

Trong một lúc, Kỳ Thiên không tìm được câu gì để trả lời.

Anh vẫn thật cẩn thận, không hề nhắc tới ngày xưa, vẫn nhắc nhở chính mình không cần phải nói về chuyện hồi đó.

Nhưng mà hiện tại, Sở Hạo lại vẫn đậm phong khinh mà nói về chuyện ngày xưa.

Có lẽ, cậu đã thật sự đi qua rồi.

Mà người vẫn còn cậu nệ như anh, mới là người không buông xuống được.

Cuối cùng, Kỳ Thiên chào Sở Hạo, trở về nhà mình.

Mở ra máy tính, Kỳ Thiên ngơ ngác nhìn file word, không có tâm tình gõ chữ.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui lại thất tình...

Biên tập Nam Hành: tui rất bận rộn, không rảnh làm tư vấn viên tình cảm cho ông

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui lại thất tình, tâm tình không tốt liền nghĩ đến chuyện bỏ hố

Biên tập Nam Hành: cmn!!! Ông vừa mới đào hố!!! Dám thái giám tui liền khiến cho ông biến thành thái giám chân chính!!!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tâm tình không tốt không có tâm tình gõ chữ

Biên tập Nam Hành: cmn!!! Tui chịu ông luôn!!! Cuối cùng là ông với người kia có chuyện gì!!!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Tui là học trưởng thời trung học của cậu ta, cậu ta đúng là loại hình tui thích nên tui thông đồng luôn. Sau đó vào đại học, người đi đông người đi tây cho nên chia tay. Bây giờ lại gặp lại, tui lại phát hiện hình như mình còn thích người ta

Kỳ Thiên không biết tại sao mình lại nói hết những chuyện đã nghẹn trong lòng từ lâu cho Biên tập. Có lẽ vì anh đã nghẹn lâu thật lâu cho nên rất muốn tìm người tâm sự một chút...Dù sao bọn họ cũng chỉ là những khách qua đường trên internet, đóng máy tính lại, có biết ai là ai đâu.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui học trên cậu ta một khoá, lại hơn cậu ta hai tuổi...Hồi trước tui tui đã hẹn sẽ thi vào cùng một đại học, nhưng mà tui lại lên lút sửa nguyện vọng, không nói cho ai biết, chạy tới một thành phố nhỏ xa lạ, không hề liên lạc với ai

Đông Hán Nhất Chi Hoa: thật ra lúc đó tui rất hoang mang, cũng không biết phải làm cái gì, nói sao thì cũng là đồng tính luyến ái...xã hội này dù gì cũng khó chấp nhận được, cho nên tui lâm trận bỏ chạy, chạy đến một nơi hòng ai biết

Đông Hán Nhất Chi Hoa: nhưng mà sự thật là tui đã làm cậu ta tổn thương, bẽ cong cậu ấy rồi lại bỏ chạy một mình...

Kỳ Thiên đã nói tính hướng của mình cho Nam Hành, mà Nam Hành cũng không hề để ý chuyện anh là gay. Vì vậy nên Kỳ Thiên có thể dễ dàng kể lại chuyện của mình.

Cũng may mắn hai người nếu rời khỏi internet cũng chỉ là người xa lạ, không thì Kỳ Thiên cũng chẳng thể nào nói ra những chuyện đã nghẹn trong lòng anh bao lâu nay.

Biên tập Nam Hành: lúc trước là anh muốn rời đi rời đi liên rời đi nay lại muốn dùng tình yêu chân chính gọi tôi trở về... Anh chính là tên tra

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui thừa nhận tui thật là một tên tra...

Biên tập Nam Hành: cho nên tra tra nhanh đi gõ chữ lấp hố đi! Bù lại tội nghiệt ông đã phạm phải!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: không có hứng...

Biên tập Nam Hành: đi xem bình luận dưới tiểu thuyết của ông liền có hứng lại à, nhìn nhiệt tình của độc giả, ông nhẫn tâm phụ bạc họ sao?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: hử?

Kỳ Thiên mở ra trang tiểu thuyết của mình, quả nhiên thấy được một bình luận thật là dài ở phía dưới.

Từ lúc anh đăng truyện tới nay chỉ mới có hai tiếng, làm sao lại có bình luận nhanh như vậy được? Nhưng mà sau khi nhìn thấy ID độc giả kia, Kỳ Thiên liền bình tĩnh trở lại.

Nhất Nhật Nhất Thiên.

Độc giả này đã theo Kỳ Thiên từ cái hố đầu tiên đến giờ, có thể coi như là hình mẫu của một fan tử trung.

Lúc Kỳ Thiên vẫn còn là một tác giả trong suốt nho nhỏ, Nhất Nhật Nhất Thiên đã theo từng chương truyện của anh, cho dù Kỳ Thiên mỗi viết mỗi thái giám, tình yêu của Nhất Nhật Nhất Thiên đối với anh vẫn không hề sụt giảm. Mỗi lần Kỳ Thiên đào hố mới đều có thể nhìn thấy bóng dáng của Nhất Nhật Nhất Thiên, mà trong bảng xếp hạng độc giả của Kỳ Thiên, Nhất Nhật Nhất Thiên đương nhiên chiếm vị trí đầu bảng. Kỳ Thiên gần như kiếm sống nhờ vào quà thưởng của độc giả, mà Nhất Nhật Nhất Thiên chính là ân khách lớn nhất của anh. Cho nên, lâu lâu trên nhóm chat lại có người kêu gào hâm mộ ghen tị hận với Kỳ Thiên, chỉ muốn xử lí anh để dụ dỗ Nhất Nhật Nhất Thiên thành fan tử trung của bọn họ. Đương nhiên, đây chỉ là nói chơi thôi.

Lại nói, mỗi tiểu thuyết của Kỳ Thiên đều được Nhất Nhật Nhất Thiên viết cho mấy bình luận dài mấy ngàn chữ. Bình luận của người đó lưu loát sinh động, phân tích trôi chảy mà ai đọc vào cũng thấy có lí, mỗi lần đều đánh đúng vào chỗ quan trọng. Trên diễn đàn đã có người lấy chuyện này bôi nhọ Kỳ Thiên, nói Nhất Nhật Nhất Thiên có thể hiểu rõ cốt truyện như vậy chẳng qua vì đây chính là clone của anh. Topic đó kéo dài đến mười mấy trang, mãi tới cuối cùng, chủ topic phải tự khoá post lại mới xong chuyện.

Mà nằm trong một mớ hâm mộ ghen tị hận của các tác giả khác, Kỳ Thiên có vui sướng mà cũng có đau khổ. Có một fan tử trung như vậy đương nhiên là chuyện tốt, nhưng mà thống khổ của anh là...Nhất Nhật Nhất Thiên lúc nào cũng đoán trúng cốt truyện, đoán trúng diễn biến của anh. Cho nên, mỗi bình luận của Nhất Nhật Nhất Thiên chẳng khác nào một bài spoil hết. Vậy nên, mỗi lần nhận được bình luận của Nhất Nhật Nhất Thiên, anh đều mất hứng viết tiếp...Nếu độc giả đã đoán được anh muốn viết cái gì, anh còn viết làm cái lông gì a!

Cho nên, dưới một góc độ nào đó, Nhất Nhật Nhất Thiên coi như là nguyên nhân quan trọng nhất đẩy Kỳ Thiên vào con đường tác giả thái giám XYXF này.

Cho nên, khi nhận được bình luận của Nhất Nhật Nhất Thiên, Kỳ Thiên lại thấy cúc hoa căng thẳng.

6. Chương 6

Kỳ Thiên cẩn thận đọc qua bình luận của Nhất Nhật Nhất Thiên.

Sau khi xem xong, phản ứng đầu tiên là cú hoa căng thẳng, tiếp theo là dẫn dẫn tê tê, cuối cùng là choáng đầu choáng não.

Mở đầu, Nhất Nhật Nhất Thiên thao thao bất tuyệt biểu đạt tình cảm sùng bái của mình, giới thiệu mình là fan nào tàn của Kỳ Thiên, đi theo Kỳ Thiên qua mỗi truyện mới. Tuy rằng Kỳ Thiên lần nào cũng bỏ hờ nhưng mà cậu ta vẫn chờ đợi hờ mới được đào để đi cổ vũ, cho dù biết rằng tiểu thuyết này có khi cũng sẽ tiếp tục bị hờ.

Cúc hoa của Kỳ Thiên trở nên căng thẳng.

Tuy rằng giữa những hàng chữ của Nhất Nhật Nhất Thiên đều lộ ra tình cảm sùng bái của fan hâm mộ, nhưng mà tại sao anh lại cảm nhận được cả một loại u oán nhậm nhậm?

Nhất Nhật Nhất Thiên lại tiếp tục viết mấy trăm chữ ca ngợi mở đầu của hờ mới, nhiệt tình ca ngợi giọng văn thu hút của Kỳ Thiên đã hấp dẫn lên được cái hùng vĩ của cả ý lẫn cảnh, tạo cho người đọc cảm giác thâm sâu mà thăm thẳm, quả thật là một tác phẩm xuất sắc thượng thừa. Nhưng mà...tiếp theo, đầu bút của Nhất Nhật Nhất Thiên chuyển hướng, quay sang phía cốt truyện của Kỳ Thiên mà làm một bài phân tích toàn diện 360 độ không góc chết, nói cốt truyện tuy rằng lưu loát hấp dẫn nhưng tình tiết lại cũ kĩ. Sau nữa, cậu ta còn liệt kê một mớ tiểu thuyết có đề tài tương tự với truyện của Kỳ Thiên, hàm súc chỉ ra những chỗ giống giống...

Thân là một người tác giả, điều kiêng kị nhất chính là bị người khác nói tình tiết của mình tương tự truyện khác. Dẫn dẫn của Kỳ Thiên giờ đã tê rần.

Sau đó nữa, khi đã phân tích xong cốt truyện ba chương mở đầu, Nhất Nhật Nhất Thiên bắt đầu suy đoán hướng phát triển tình tiết của Kỳ Thiên...

Kỳ Thiên đọc xong thấy đầu óc choáng váng, dẫn đầu đến không thể đau hơn.

...Không vì nguyên nhân gì khác, Nhất Nhật Nhất Thiên dự đoán cốt truyện cùng với dự tính của anh hoàn toàn giống nhau như đúc!!!

Tên Nhất Nhật Nhất Thiên này chắc chắn là xuyên việt đi xuyên việt đi xuyên việt đi?!!

Tên Nhất Nhật Nhất Thiên này chắc chắn là trọng sinh đi trọng sinh đi trọng sinh đi?!!

Nhất định là tên này ở tương lai đã đọc xong tiểu thuyết của anh, sau khi trọng sinh liền chạy lại đây spoil trả thù đời!!!

Nhất định là như vậy!!!

Kỳ Thiên dẫn đầu nhấn vào nhóm chat của tác giả ở Trung tâm, bắt đầu bạo phát.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chết tiệt!!!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: lão tử bị spoil hết!!!

Vương Bất Lưu Hành: cầu chân tướng!!!

Bá khí trắc lậu: cùng cầu!!!

Tư thâm lão trung y: như trên!!!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: đi ngang qua vậy xem

Ngực có đại chí: vậy xem bát quái

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chết tiệt! Bây giờ lão tử đang cực kì đau dẫn nha, mấy người toàn là lữ sung sướng khi người ta gặp họa...

Vương Bất Lưu Hành: dẫn đầu? Tui xoa xoa cho ông

Bá khí trắc lậu: Tui cắt cắt cho ông

Tư thâm lão trung y: dẫn đầu là một loại bệnh, phải trị

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: nhiệm vụ của tui tui là thành lập niềm vui ở trên đau khổ của người khác

Ngực có đại chí: thiết xấu hổ mừ

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ...

Kỳ Thiên lười đánh chữ nên chỉ đem đường link của tiểu thuyết mới quảng lên nhóm chat, cho mấy người đó tự xem.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: lúc vậy xem nhớ cho tui một phiếu đề cử đó...

Vương Bất Lưu Hành: vậy xem hoàn tất

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Nhanh dữ vậy?

Vương Bất Lưu Hành: ông mới nhanh, anh đây kéo dài lắm

Đông Hán Nhất Chi Hoa: nghe nói kéo dài mới là bệnh...Nhưng mà thân là một tên nằm dưới, ông kéo dài làm cái lông gì?

Vương Bất Lưu Hành: ... Chết đi

Bá khí trắc lậu: ha ha ha ha ha ha ha ha... Tui muốn thông báo là tui cũng xem xong

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Có cảm tưởng gì?

Bá khí trắc lậu: đây là sự thật? Chắc chắn là fan nào tàn không cần kiểm nghiệm! Có fan nào tàn như vậy ông còn đòi cái gì?!!!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tên đó spoil hết tui rồi...

Bá khí trắc lậu: đi chết đi! Tui muốn có tên độc giả đang hoang vậy còn không được...Tên này, ông chắc chắn là đang khoe khoang khoe khoang phải không?!!!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: khoe khoang em gái ông! Tên đó đem cốt truyện của tui nói hết rồi tui còn viết cái bảng quang hử!

Bá khí trắc lậu: ông phải suy nghĩ lại chứ? Đối cái ý tưởng thì chết à...Cái mớ tình tiết của ông tệ hại vậy, ai mà không đoán được phần tiếp theo chắc là não phẳng rồi?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: hừ, nói qua nói lại vẫn là tui sai! Vẫn là tui sai mà!

Bá khí trắc lậu: ông cũng không cần á náy nhiều đâu, mặc dù toàn bộ chuyện này đều là trách nhiệm của ông...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Đậu xanh rau má

Tư thâm lão trung y: đọc bình luận kia, tại sao tui cứ cảm nhận có chút u oán nhẹ nha...

Vương Bất Lưu Hành: cứ như giọng điệu của người thiếu phụ bị chồng ruồng bỏ!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: làm gì mà nhẹ nhẹ...Rõ ràng là oán khí xuyên qua màn hình bắn thẳng vào trán luôn đó!

Ngực có đại chí: Hoa Hoa, ông bỏ nhiều hồ như vậy, phải tích cóp được bao nhiêu là oán khí nha

Bá khí trắc lậu: oán khí mà mắt thường cũng thấy được...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: gì? Sao tui hồng thấy cái gì hết...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: một chút cũng nhìn không thấy...

Vương Bất Lưu Hành: người bỏ hồ người sẽ bị người bỏ hồ! [1]

Bá khí trắc lậu: thường đi bên hồ làm sao không lọt hồ

Tư thâm lão trung y: cẩn thận đi WC không có gói gia vị

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: ăn mì ăn liền chỉ có cao trị trĩ...

Ngực có đại chí: nghe người khác nói đào hồ không lấp sẽ bị bạo cú!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: trí tuệ phàm nhân!

Vương Bất Lưu Hành: vậy ông là trí tuệ vượt người phải không

Bá khí trắc lậu: rõ ràng là trí tuệ của trùng để giày [2]

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: đào hồ không lấp bị bạo cú một trăm lần nha một trăm lần

Ngực có đại chí: đáng sợ!

Vương Bất Lưu Hành: hay là tụi mình đi diễn đàn thu một trăm đồng bán địa chỉ Hoa Hoa?

Bá khí trắc lậu: tui không đành lòng nhìn kết cục của ổng...

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: cú hoa tàn, thương đầy mình, cái mộng tròn tròn giờ đã phiếm hồng...

Ngực có đại chí: rất đáng sợ!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: hừ! Không đùa với mấy ông...Tui đi sửa cốt truyện! Sửa cốt truyện!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chắc chắn sẽ đem cốt truyện sửa khác hoàn toàn với cái đồng spoil của Nhất Nhật Nhất Thiên!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chắc chắn hay hơn bây giờ một trăm lần một trăm lần

Kỳ Thiên đánh chữ xong liền quyết đoán thoát chat, mở ra file sửa chữa những phần tiểu thuyết chưa đăng.

Lần này sửa, anh liền mất cả một buổi chiều.

Anh không chỉ đem bỏ tất cả những tình tiết tương tự như suy đoán của Nhất Nhật Nhất Thiên, mà còn đem diễn biến sửa hết không chừa một chữ. Đến cuối cùng, ngay cả anh cũng không biết tình tiết của truyện sẽ đi về đâu...

Nhưng mà anh rất hài lòng, hừ! Bây giờ ngay cả anh cũng không biết hướng phát triển của truyện, để xem tên Nhất Nhật Nhất Thiên đó đoán ra sao! Hừ! Cứ đoán đi cứ đoán đi

Cuối cùng, anh vung tay lên, đem thiết lập tính cách của nhân vật trong truyện bỏ hết, đem nhân vật phụ xách lên thành nhân vật chính, đem nhân vật sắp trở thành nam chính cho thành pháo hôi... Mà toàn bộ nhân vật này đều đã bị Nhất Nhật Nhất Thiên đoán trúng hết...

Rốt cuộc, Kỳ Thiên nhìn tiểu thuyết mình vừa sửa xong, cười sung sướng.

Sau đó, anh lại lợi dụng lúc ý tưởng đang dâng lên để gõ tiếp mấy giờ nữa. Chắc là do tâm tình tốt, anh viết lưu loát không ngừng nghỉ được cả hai vạn chữ.

Ngay tại lúc nhân vật chính của mình sắp đi ra Tân thủ thôn, Kỳ Thiên nhìn đồng hồ phía góc phải mới phát hiện mình này giờ gõ chữ quên thời gian. Bây giờ đã hoàn toàn qua giờ cơm... Kỳ Thiên thả lỏng người, cảm giác bụng kêu réo âm âm, đói đến mức bao tử muốn trộn chung một chỗ.

Vì thế, Kỳ Thiên đưa tay xoa xoa mớ thịt mềm trên bụng, lưu file, sẵn tiện đăng thêm ba chương. Kỳ Thiên lâu lâu mới siêng năng được một lần nhìn số chữ của hồ mới mà mang theo chút ác ý chờ mong phản ứng của Nhất Nhật Nhất Thiên. Anh mỉm cười đứng dậy chuẩn bị đi nấu...mì tôm.

Được rồi, người nghèo không yêu được tiệm cơm, giống như tiệm cơm cũng không hề thương người nghèo.

Vì thế, Kỳ Thiên vừa ngâm nga hát vừa pha một gói mì Khang sư muối vị dưa chuột, sau đó lại ngồi trên sofa ngâm nga chờ đủ năm phút.

Kỳ Thiên nhìn mì tôm trước mặt, lại nhìn không được mà nghĩ Sở Hạo giờ này đang làm gì?

Bây giờ đã mười giờ, cậu ấy chắc đã ăn cơm xong rồi...

Có lẽ giờ này đang nấu cháo điện thoại với bạn gái? Hoặc là đi hẹn hò với bạn gái luôn nha? Gần đây không phải đang có một bộ phim mới dành cho mấy đôi đang yêu nhau cuồng nhiệt à? Nói không chừng Sở Hạo đang cùng bạn gái cậu ta ở trong một rạp chiếu phim gần đây mà xem bộ phim đó nhỉ? Xem xong phim còn có thể đi đến nhà hàng Tây cao cấp bên cạnh ăn bò beefsteak nữa, nếu không khí tốt có khi còn tặng kèm một nụ hôn nồng nhiệt đúng tiêu chuẩn luôn...

Nghĩ đến đây, lòng Kỳ Thiên lại đau xót.

Lúc anh ở một mình, cứ nghĩ tới Sở Hạo lại cảm thấy chua xót.

Giống như nhiều năm trôi qua trong quá khứ, cứ mỗi lần nhớ tới cậu thiếu niên đã từng dùng những năm tươi đẹp nhất của mình để thích anh, trong lòng anh đều sẽ có chút chua xót. Vừa nghĩ đến cậu ấy, anh lại không thể không ngừng suy đoán tình trạng hiện giờ của cậu, nhưng dù cho kết quả suy đoán của anh là tốt hay xấu, trong lòng anh vẫn luôn cứ khó chịu.

Nếu cuộc sống Sở Hạo không tốt, anh khó chịu, nếu Sở Hạo đang sống thật tốt, anh vẫn sẽ khó chịu.

Kỳ Thiên ngốc ngốc nhìn mì tôm, hoàn toàn không phát hiện thời gian đã trôi qua hơn năm phút.

Chờ anh hồi thần lại, theo bản năng lại nhìn sang hướng cửa sổ — —

Phòng khách của anh hiện nay có cửa sổ đối diện với cửa sổ phòng khách nhà đối diện, hai gian cửa sổ không hề có chút ngăn cách.

Anh ngẩng đầu muốn nhìn xem thử đèn nhà Sở Hạo có đang sáng không, lại trong nháy mắt đó nhìn thấy Sở Hạo.

Lúc này, Sở Hạo cũng đứng sau cửa sổ như anh, cũng như anh, ngẩng đầu nhìn lên.

Trong nháy mắt khi hai người đối diện, Kỳ Thiên sửng sốt. Đường như trong mắt Sở Hạo, anh nhìn đến chút gì đó quen thuộc, chút tuyệt vọng mà anh đã nhìn thấy rất nhiều lần trong mắt một người. Loại tâm tình đậm đặc này làm người khác phải choáng váng, cứ như một địa ngục không đáy, làm người ta vạn kiếp bất phục.

Trong lúc hoảng hốt, Kỳ Thiên như nhìn thấy lại cậu thiếu niên ngày xưa.

Cậu thiếu niên luôn mang cái mỉm cười có chút sợ hãi mà hướng về phía anh, cậu thiếu niên thanh tú mà nội liễm.

Cậu thiếu niên vĩnh viễn yên lặng đứng sau anh, nhìn bóng dáng anh, muốn nói rồi lại thôi.

Cậu thiếu niên vĩnh viễn không đứng cách xa anh, nhẹ giọng gọi anh là học trưởng.

Cậu thiếu niên, vĩnh viễn bị mai một trong thời gian và trí nhớ của anh.

Nhưng mà trong nháy mắt này, ngay trong lúc ánh mắt hai người đối diện nhau, Kỳ Thiên giật mình cảm giác như quá khứ và hiện tại đang xếp chồng cùng một chỗ.

Cậu thiếu niên non nớt ngây ngô trong kí ức, dường như đã men theo dòng thời gian mờ nhạt xưa cũ, đi theo đường hầm thời gian thật dài để đến trước mặt anh.

[1] bỏ hố: hình như còn có nghĩa là lừa gạt

[2]: trùng để giày: con này chắc ai cũng biết rồi, cơ mà hồi mình tra ra mình còn hông nhớ mặt mũi nó ra sao nữa =)))

7. Chương 7

Kỳ Thiên thề không phải anh cố ý sẽ sờ đầu.

Chẳng qua, anh không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với hàng xóm tiên sinh tân nhậm của mình. Hành vi vừa rồi của anh, hình như, cũng tương đương với...nhìn trộm? Chẳng qua là còn chưa xài ống nhòm hay máy thứ thiết bị công nghệ cao...

Từ từ...

Hình như ngay lúc anh nhìn hàng xóm tiên sinh thì người kia cũng đang nhìn lại...Cho nên thật ra bọn họ là song hướng nhìn trộm! Cho nên anh không cần phải suy nghĩ lí do nào để biện giải nha!

Vì thế, Kỳ Thiên định hướng về phía người đối diện để gửi tặng một cái mỉm cười theo tiêu chuẩn hoàng gia Anh. Nhưng mà, còn không đợi khoe miệng anh cong lên được 23,5 độ, người phía bên kia cửa sổ đã mất tiêu rồi.

Kỳ Thiên lại sửng sốt... Không phải là xuyên việt đâu phải không?

Chẳng lẽ là ảo ảnh dời hình? Dời hình đổi ảnh? Dời đi nháy mắt?

Kỳ Thiên mặt mũi rối rắm nhìn cánh cửa sổ trống rỗng phía đối diện, trong lòng cũng bỗng nhiên trống rỗng.

Cái người vừa rồi còn đứng ở cửa sổ nhìn anh, giống như là một ảo giác.

Một ảo giác theo anh bảy năm, đến nay anh vẫn còn chưa tỉnh.

Ngay khi Kỳ Thiên đang nhìn cửa sổ xuất thần, chuông cửa nhà anh lại vang lên.

Kỳ Thiên kinh ngạc một chút chút, chuông cửa nhà anh đã lâu rồi không vang lên nha... Bắt đầu từ năm anh rời nhà ra đi, trừ bỏ năm mới lên lút trốn tránh lão ba gọi điện thoại cho mẹ, anh gần như không trở về nhà, càng không nói đến chuyện có người tới tìm anh. Mà anh cũng đã lâu thật lâu không liên lạc với bạn học trước kia. Tốt nghiệp lâu như vậy, cho dù đã có mấy lần họp lớp cũ, anh cũng chưa một lần tham dự.

Nhiều năm như vậy, gõ cửa nhà anh chỉ có bốn loại người.

Nhân viên tiếp thị, nhân viên giao hàng, nhân viên chuyển phát nhanh...cùng với tiểu biên tập nhà anh.

...Vừa nghĩ vậy tự nhiên lại thấy bi ai.

Kỳ Thiên một bên thở dài thương cảm cho cái vòng quan hệ nghèo nàn của mình, một bên thì đi về phía cửa.

Anh vừa suy nghĩ vừa đưa tay mở cửa.

Nhưng mà gõ cửa phòng anh giờ này, chắc không phải là chuyển phát nhanh rồi...Mà anh nhớ rõ mình cũng không gọi đồ ăn bên ngoài.

Như vậy, càng không có khả năng là tiểu biên tập theo anh hai năm.

Cho nên...

Kỳ Thiên mở cửa, theo vào là một luồng khí.

Gió đêm có chút lạnh.

Đứng ngoài cửa quả nhiên là Sở Hạo.

Cậu đứng ngoài cửa lẳng lặng nhìn Kỳ Thiên, có cảm giác như cậu đã đứng thật lâu.

“...Tối quá rồi, có chuyện gì à?”, Kỳ Thiên dừng một chút.

Ánh mắt của Sở Hạo, luôn khiến anh có cảm giác chột dạ không giải thích được.

Dù cho trong quá khứ, hay là ở hiện tại.

“...”, Sở Hạo hình như muốn nói gì, lại chỉ nhìn Kỳ Thiên, một chữ cũng không phát.

Ánh trăng bị giấu trong tầng mây dày.

Sau lưng cậu là bầu trời đêm tối đen, nhìn không thấy một tia sáng.

Kỳ Thiên càng lúc càng thấy kì lạ, người này nửa đêm không ngủ, chạy đến cửa nhà anh chơi trò bốn mắt đưa tình nhìn nhau làm gì?

“...Anh hơi mệt rồi.”, Kỳ Thiên uyển chuyển ám chỉ người trước mắt, bọn họ có phải là nên đình chỉ loại hành vi không ý nghĩa này không?

Ánh mắt Sở Hạo tối đen, qua vài giây, cậu giống như đã hạ quyết tâm, chậm rãi nói.

“Em tới nơi này, là để tìm một đáp án.”

Hai tay đang dút trong túi của Kỳ Thiên khẽ run lên, nhưng biểu cảm của anh vẫn như thường, nói: “...Ừ.”

Anh không nên hỏi “Vậy em tìm thấy đáp án chưa?”. Không nên.

Nhưng mà trái tim anh lại không chịu khống chế mà điên cuồng đập với một nhịp điệu mới lạ.

Sở Hạo nhìn Kỳ Thiên, ánh mắt thật sâu, tựa như người lữ hành đói khát đi trong sa mạc bấy ngày bấy đêm tìm thấy ốc đảo...Cho dù đó cũng chỉ là ảo ảnh. “...Nhưng mà hình như em ngày càng thấy bối rối.”

“Lúc bắt đầu, em không hiểu...Tại sao em lại muốn có đáp án, nhận đáp án rồi có ý nghĩa gì không...Em không biết nữa.”

Từ lúc gặp lại nhau, đây là lần đầu tiên Sở Hạo nói với anh một câu dài như vậy.

Nói xong, cậu mím chặt môi, nhìn Kỳ Thiên.

Kỳ Thiên khép hờ mắt, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu đã như vậy...Thì không biết còn tốt hơn.”

Việc cậu còn chưa hiểu rõ...Có thể nhờ ai đến giúp cậu đây.

“...Nhưng mà em muốn biết.”, Sở Hạo nhẹ nhàng nói.

Kỳ Thiên mở to mắt nhìn cậu, từ lần đầu tiên gặp lại cậu, chưa bao giờ anh nhìn cậu nghiêm túc như vậy.

Sở Hạo đã không còn là cậu thiếu niên ngây ngô lúc trước, thời gian đã mài dũa bớt các góc cạnh, rút đi sự ngây ngô của cậu, thứ duy nhất không đổi chính là ánh sáng nơi đáy mắt đó...Đó là ánh sáng mà Kỳ Thiên từng thích nhất. Hồi trước, Sở Hạo nhỏ hơn Kỳ Thiên hai tuổi, thấp hơn anh nửa cái đầu... Mà bây giờ, Sở Hạo so với anh còn cao lớn hơn.

Lúc phát hiện được sự thật này, trong lòng Kỳ Thiên chợt loé lên ý tưởng “Thời gian đúng là đao giết heo.”.

...Tuy rằng áp dụng vào đây thì cũng không đúng lắm.

“...Không mời em đi vào ngồi một chút à?”. Phát hiện Kỳ Thiên nhìn chằm chằm mình thật lâu, Sở Hạo chỉ mỉm cười nhỏ giọng nhắc nhở, cứ như không có chút khó chịu nào.

Mà lúc Kỳ Thiên phục hồi tinh thần lại, tức đến hận không thể tự đâm ngực mình. Dù cho bộ dạng Sở Hạo có đẹp đến đâu thì cũng không nên trần trối nhìn chằm chằm người ta như vậy! Cũng không phải là chưa bao giờ thấy người đẹp...

“Khụ khụ...vào đi.”, Kỳ Thiên xoay người đi vào, nhường ra chỗ trống mời Sở Hạo.

“Trong phòng có chút lộn xộn...Là đàn ông mà, em hiểu chứ?”. Kỳ Thiên nhìn căn phòng hỗn loạn của mình mà yếu ớt giải thích, không can tâm mà phải cố gắng đấu tranh một chút.

Sở Hạo nhìn đồ đạc trong phòng bị ném loạn xạ cả lên, chỉ hơi hơi cười, từ chối trả lời Kỳ Thiên.

“Ầy dà...ngồi sofa đi, ầy, mấy cuốn hoàng thư này là...Khụ khụ.”. Kỳ Thiên ôm đi mười mấy quyển sách, rút cuộc cái sofa gỗ thần bí cũng lộ ra một góc của nó. [1]

“Bình thường không có chuyện gì làm, nằm trên sofa đọc hoàng thư cũng là một loại hưởng thụ nha...Khụ khụ.”. Kỳ Thiên lại chuyển đi mấy quyển sách, muốn chừa ra một chỗ trống, lại nhìn thấy chồng sách đang ép xuống một cái quần lót khả nghi. Tay anh giơ lên nhanh chóng đem quần lót nhét vào túi áo, sau đó quay đầu lại, dùng ánh mắt “Em chưa có thấy gì hết” cùng với một nụ cười tươi sáng lạn nhìn Sở Hạo.

Sở Hạo cũng trả lại cho Kỳ Thiên một nụ cười còn tươi đẹp sáng lạn hơn.

Vì thế Kỳ Thiên buồn bực rồi.

“...Ngồi”, anh nói.

Vì thế Sở Hạo ngồi xuống.

“Ầy...Em muốn uống gì không? Coca hay là Sprite hay là bia...Á, thiệt ngại quá, không có Coca với Sprite rồi, bia hình như cũng vừa uống xong hôm qua...”, Kỳ Thiên nói mà không hề áy náy.

Sở Hạo chỉ nhìn anh, cười cười:” Không sao.”

...Cho nên không hề có chút cảm giác trả thù thành công gì hết.

“VẬY em đến...là có chuyện gì à?”, Kỳ Thiên đành phải nói sang chuyện khác.

Lúc đang nói lời này, hai tay anh đang nắm chặt trong túi.

Anh không có chờ mong cái gì, tuyệt đối không có.

“...Ai đây?”. Sở Hạo không trả lời anh, chỉ đem ánh mắt dời đến trên đầu tủ. Trong một đồng lộn xộn chất đồng khăn tay bình trà chai lọ trên tủ...cũng khó cho Sở Hạo chỉ một lần liếc mắt đã soi ra được cái khung ảnh.

Bên trong khung ảnh tự nhiên là ảnh chụp, chẳng qua là người bên trong không phải Kỳ Thiên.

Đó là một thanh niên cỡ hai mươi tuổi, làn da có chút trắng, diện mạo thanh tú, đáng người tinh tế. Trong ảnh chụp, cậu cười thật tươi sáng, lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu nơi khoé miệng.

Người này đương nhiên cũng không phải là Sở Hạo, tuy rằng lúc Sở Hạo cười lên cũng có lúm đồng tiền.

“...Khách trọ mới đây?”, Kỳ Thiên miễn cưỡng trả lời.

Tuy rằng nói như vậy cũng không sai, nhưng mà chính xác hơn, có thể xem như...bạn trai cũ?

Kỳ Thiên nhìn cậu thanh niên cười vui vẻ trong hình đến xuất thần. Hồi trước khi người kia kéo một đồng hành lí tới đây thuê phòng, anh liền đối với cậu ta có cảm giác tựa như nhất kiến chung tình. Cho nên, khi người kia nói mình cũng là gay, hơn nữa còn thích anh, anh liền tự nhiên mà tiếp nhận cậu. Kỳ Thiên rất rõ ràng, anh chưa từng có cảm giác mãnh liệt gì với cậu thanh niên này, nhiều nhất là có nhiều hảo cảm hơn hảo cảm bình thường một chút.

Từ khi chính thức xuất quỷ, Kỳ Thiên đi tìm rất nhiều người, nhưng mà anh chưa từng có cảm giác gì mãnh liệt hơn hảo cảm với bất kì ai... Cậu thanh niên trong hình này cũng chỉ là một trong số đó, không có gì đặc biệt. Mà lí do anh còn giữ lại ảnh chụp của người kia sau khi chia tay, đơn giản là vì anh lười dọn dẹp mà thôi.

Tuy rằng nói vậy có chút tra, nhưng mà cậu thanh niên kia với anh cũng chỉ là một người không quan trọng...Không phải mấy cặp yêu nhau bình thường khi chia tay đều muốn cả đời này không gặp lại à?

...Cho nên kết luận lại anh vẫn là một tên tra phải không.

Kỳ Thiên ở trong lòng cười cười.

Sở Hạo nhìn biểu cảm của Kỳ Thiên, ánh mắt có chút suy nghĩ.

“Nếu cậu ta đã đi, vậy thì ảnh chụp cũng có thể vứt rồi.”, Sở Hạo cười nói.

“...Hử?”, Kỳ Thiên còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, chưa kịp phản ứng lại.

Sở Hạo mỉm cười, vươn ra cánh tay thon dài cân xứng, cầm lấy khung ảnh trên ngăn tủ, vứt vào thùng rác.

“Từ từ...”, Kỳ Thiên ngăn không kịp, chỉ có thể ngồi nhìn Sở Hạo ném khung hình, lộ ra vẻ mặt tiếc hận.

“Làm sao...tình cảm của anh với cậu ta rất sâu sắc, muốn giữ lại làm kỉ niệm?”, Sở Hạo hơi nhướn mày, nửa thật nửa giả, cười như không cười, nói.

Kỳ Thiên lắc đầu, thở dài nói:”...Uống cái khung ảnh của anh.”

[1] hoàng thư: truyện 3X

8. Chương 8

Sở Hạo nghe Kỳ Thiên nói thì không nói gì thêm, chỉ cười như không cười nhìn anh.

Kỳ Thiên đưa tay gãi gãi mặt, nói: “Nè, từ tối qua tới giờ anh mệt quá rồi, chịu không nổi nữa...đi ngủ trước đây. Em muốn làm gì thì làm đi nha.”

Ngự ý là cậu đi đi tui không tiễn, lão tử bây giờ chỉ muốn đi ngủ.

“Muốn làm gì thì làm?”, Sở Hạo lặp lại câu nói của Kỳ Thiên, lộ ra biểu tình cười như không cười.

Kỳ Thiên nhìn biểu tình của Sở Hạo, trong lòng có chút hốt hoảng...

Tại sao anh cứ có cảm tưởng rằng nếu mình gạt đầu, thì câu tiếp theo của Sở Hạo sẽ là “Em muốn làm anh” nha?

...Chắc chắn là ảo giác! Phải không! Phải không! Phải không!

Vì thế Kỳ Thiên ha ha cười hai tiếng, đi về phía phòng ngủ.

Vì thế, đương nhiên anh không thể nhìn thấy biểu tình thâm thúy của Sở Hạo phía sau lưng.

Nhảy qua giai đoạn ngủ có thể tính lược, đi đến, Kỳ Thiên ngủ xong tỉnh dậy.

Một giấc ngủ này anh ngủ đến tối tăm trời đất, khi mở to mắt ra đã là mười hai giờ trưa hôm sau.

Theo mùi hương mì trứng, Kỳ Thiên chậm rãi bò dậy từ trên giường, chậm rãi tìm dép lê dưới giường mang vào, chậm rãi phiêu như mộng du tới nơi bắt nguồn mùi hương hấp dẫn...

Phiêu phiêu, Kỳ Thiên chậm rãi tỉnh lại.

...Hở? Phòng bếp nhà anh luôn không có người dùng, bình thường nếu không ăn mì, anh cũng chỉ có nước gọi thức ăn ở ngoài...Như vậy thì, người ở trong bếp là ai đây? Chẳng lẽ là nàng tiên ốc à?

Kỳ Thiên đây đây là mấy cái suy nghĩ không nên thân, lúc đi đến phòng bếp thì thấy tiên ốc Sở Hạo đang múc mì ra tô.

Nhìn tiên ốc Sở Hạo mang trên người cái tạp dề hồng phấn in hình cừu vui vẻ thiên chân hoạt bát đang cười toe toét, Kỳ Thiên cảm thấy cả người đều tỉnh táo.

“Em...”, Kỳ Thiên ngốc ngốc giơ ngón tay chỉ vào chiếc tạp dề hồng phấn của tiên ốc Sở Hạo.

Anh chưa bao giờ nấu cơm ở nhà, cho nên đương nhiên cũng không có cái tạp dề này...

Cho nên, đây là tạp dề tư nhân của Sở Hạo?

Cho nên, tiểu học đệ khả ái bởi vì năm đó bị anh vứt bỏ tình thương nên đã mất hết can đảm, từ đó dọa lạc trở thành tên nghiện cosplay kì dị!

Nhìn gương mặt khiếp sợ tội đỉnh của Kỳ Thiên, tiên ốc Sở Hạo chỉ mỉm cười, tùy ý nói: “Lúc em mua dầu đậu phộng thì được tặng, dù sao cũng là hàng miễn phí...không dùng thì phải mua cái khác.”

...Từ từ, cho nên tiên ốc Sở Hạo mang thuộc tính nhân thê sao? Đeo tạp dề nấu cơm gì gì đó...

Từ từ, nếu cứ nảo nổ như vậy, hình như cũng moe lắm...

“Anh đi rửa mặt đi, sau đó lại đây ăn mì.”. Nhân thê Sở Hạo đã múc xong mì, hướng về phía Kỳ Thiên nở nụ cười.

Vì thế, khi Kỳ Thiên đánh răng rửa mặt xong rồi trở lại bàn ăn, đã nhìn thấy Sở Hạo đem hai tô mì đặt lên bàn. Bốn phía hương thơm lan tỏa, trên mặt tô là hai quả trứng vàng óng ánh, Sở Hạo đầy mặt mỉm cười nhìn anh tới gần.

...Cái loại hình ảnh giống như ông chồng tan tằm về nhà gặp vợ hiền đang mỉm cười đầy mặt chuẩn bị bữa tối là chuyện quái gì thế này...

Kỳ Thiên vội vàng lắc lắc đầu cho mấy ý tưởng kì quái này văng ra, sau đó ngồi xuống cầm lấy đũa khởi động chuẩn bị.

Kỳ Thiên ăn mấy đũa như gió cuốn lá thu, khi ngẩng đầu lên mới thấy Sở Hạo còn chưa nhúc nhích gì, chỉ yên lặng ngồi trên ghế nhìn anh.

“Ày...Học đệ, em cũng mau mau ăn đi, chút nữa đồ ăn lại nguội.”, Kỳ Thiên nuốt xuống một miếng đầy ứ, nói cũng không rõ ràng.

“Ừ”, Sở Hạo mỉm cười.

“Em làm mì ngon thiệt...So với hồi trước còn ngon hơn.”. Kỳ Thiên lấy đũa gấp trứng lên, cắn một phát. Trứng được nấu đúng độ, nửa sống nửa chín, cắn một cái liền có lòng đỏ chảy ra.

Khi nghe đến câu “So với hồi trước còn ngon hơn.” của Kỳ Thiên, ánh mắt Sở Hạo trầm trầm.

“Nói đi cũng phải nói lại, hồi trước còn là cậu nhóc đơn thuần khả ái nha, bây giờ lại biến thành...bộ dạng như người thành công thế này”, Kỳ Thiên vừa cúi đầu ăn mì vừa nói. “Ày da, thời gian quả nhiên là đao giết heo mà, anh bây giờ cũng thành ông chú già thất bại rồi...”

Nhưng mà, khi Kỳ Thiên dùng ngữ khí trầm thống hồi tưởng lại quá khứ, Sở Hạo lại luôn luôn im lặng không nói một lời.

“Bây giờ em chắc cũng được xem như người thành đạt rồi, chắc cũng có bạn gái rồi phải không...hầy, dù cho bây giờ không có thì chỉ cần em ra đường đứng cũng hút được một rổ luôn rồi.”. Kỳ Thiên nuốt xuống mì trong miệng, lại tiếp tục nói: “Giống như anh đây, không có chút gì, haizzz, khẳng định là một đời cô đơn...”

Lúc này, Sở Hạo mới mở miệng, cậu nói: “Sẽ không.”

“Haizzz, em không cần an ủi anh...Người như anh ai cũng thấy chướng mắt, không ai muốn.”

“Sẽ không.”

“...Haizzz, anh tự biết mình mà...”, Kỳ Thiên uống một ngụm canh, chép miệng.

“Sẽ không...”, Sở Hạo dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc, cậu nhìn Kỳ Thiên, “Ít nhất, em sẽ muốn.”

Vì thế, Kỳ Thiên còn chưa nuốt xuống được ngụm canh, phun ra.

Phụt — —

“Xin lỗi xin lỗi!”, Kỳ Thiên vội vàng đứng lên, nhìn bị gương mặt bị bắn đầy canh của Sở Hạo, lại nhìn chung quanh một chút, rốt cuộc nhìn đến một chiếc tất màu trắng trên sofa. Anh còn chưa kịp nhìn kĩ xem chiếc tất kia còn tái sử dụng được không đã bị Sở Hạo dùng một tay kéo vào trong lòng.

...Từ từ, bây giờ cậu ta đang diễn kịch bản nào vậy?

Chẳng lẽ không phải là kịch bản học đệ bị học trưởng vứt bỏ sau nhiều năm trở thành nhân sinh người thắng trở về khoe khoang trả đũa à?

Nếu thật là như vậy, người đang ôm chặt anh, lấy cằm gác trên vai anh bây giờ là ai?

“Học đệ, em...bình tĩnh.”. Kỳ Thiên xấu hổ không biết nên đẩy học đệ ra, hay là nên trả lại một cái ôm nhiệt tình giữa đàn ông với nhau cho cậu. Kỳ Thiên bối rối một hồi lại cảm giác được vòng ôm đang bao chặt lấy anh hơi hơi run rẩy.

Kỳ Thiên liền ngây ngẩn cả người.

Sở Hạo đem cằm gác trên vai Sở Thiên, vài sợi tóc mềm cọ cọ cằm anh.

Ngửi thấy mùi hương bạc hà nhẹ nhàng từ tóc Sở Hạo, Kỳ Thiên lại giật mình nghĩ tới...ngày xưa bọn họ cũng từng ôm nhau như vậy. Chỉ khác, hồi đó, người chủ động là anh, còn Sở Hạo lúc đó, cũng chỉ đứng tới chóp mũi anh.

Mà Sở Hạo hiện tại, còn cao hơn cả Kỳ Thiên.

“Học trưởng...em không thể khống chế chính mình...”. Thanh âm Sở Hạo rầu rĩ, hai tay đang ôm Kỳ Thiên của cậu run rẩy, “Rõ ràng lúc trước là anh...là anh không cần em. Nhưng mà khi biết được tin tức của anh, em lại không thể tự chủ mà chạy đến đây tìm anh...Rõ ràng ý định trước khi chuyển qua đây chỉ là yên lặng nhìn anh...rồi sẽ nhận ra em với anh đã không còn gì nữa, có lẽ em đã không thích anh nữa...”

Kỳ Thiên nhìn ót Sở Hạo, trong một lúc không biết nên nói gì.

Mối tình đầu luôn xinh đẹp nhất, vì nó không bị thời gian nhuộm màu.

Bởi vì nó luôn luôn chết yếu.

Nếu nhìn người mình luôn tâm tâm niệm niệm trải qua sương gió thời gian trở thành một ai đó hoàn toàn không giống với người trong trí nhớ, đại đa số người sẽ vỡ mộng. Bởi vì, người mà bọn họ yêu chỉ nằm trong kí ức, là người mà bọn họ tự tưởng tượng ra.

Hoá ra, Sở Hạo tới đây, là vì mục đích như vậy.

“Rõ ràng hồi trước là anh bỏ đi...Nhưng mà qua nhiều năm như vậy em vẫn nhớ anh...Lúc trước em cũng từng ảo tưởng rằng anh sẽ trở về...Ảo tưởng anh đăng kí thi đại học khác rồi lại không liên hệ cùng em là vì anh có nỗi khổ riêng...Nhưng mà nhiều năm như vậy, anh lại chưa bao giờ đi tìm em.”

Sở Hạo thở dài một hơi, ngẩng đầu, nhìn Kỳ Thiên.

“Có lẽ em thích ngược đi...Hồi đó anh bẻ cong em, em liền không thẳng lại được, anh đi, em vẫn cứ chờ anh như vậy.”

Kỳ Thiên cúi đầu nhìn sàn nhà, nhìn thấy có con kiến bò qua.

“Em đợi lâu như vậy mà anh vẫn chưa bao giờ trở về tìm em...”

Sở Hạo lại thở dài.

“Nếu đã vậy, đổi thành em tới tìm anh là được.”

Kỳ Thiên ngăn người, tiết mục tiếp theo không phải là học đệ bị vứt bỏ mạnh mẽ lên án học trưởng bội bạc, sau đó tiêu sái bỏ đi à?

“Nếu bị em tìm thấy, đời này anh đừng mong bỏ đi nữa.”

Sở Hạo nói xong liền nắm ót Kỳ Thiên, cắn lên.

Kỳ Thiên rên một tiếng, cảm giác môi bị Sở Hạo cắn nát rồi.

Giọt máu mằn mằn, giống như nước mắt.

Sở Hạo ác ý cắn nát môi Kỳ Thiên xong, lại đưa lưỡi liếm đi giọt máu trên môi anh, thật ôn nhu.

Nhưng mà Kỳ Thiên lại có cảm giác động tác tiếp theo của Sở Hạo sẽ là cắn đi đầu lưỡi của anh, sau đó ăn sạch.

Cảm thấy bị uy hiếp, Kỳ Thiên quay mặt đi, thấp giọng nói: “Được rồi, hồi trước là anh sai, anh nhận lỗi...Nhưng mà bây giờ đã qua nhiều năm như vậy, chuyện năm đó em cũng là người lớn rồi nên bỏ qua đi, quên đi nha...”

“Quên?”, Sở Hạo lặp lại một lần, nhếch môi mỉm cười, “Quên như thế nào đây.”

“...Đừng có như vậy, giữa chúng ta cũng không phải là thẻ non hẹn biển tình yêu khắc cốt ghi tâm, chẳng qua là hai đứa nhóc con chưa biết gì tùm lại một chỗ, hôn hôn sờ sờ tưởng là tình yêu...Người là phải hướng về phía trước, xem điều kiện của em này, muốn tìm đối tượng nào chẳng được.”, Kỳ Thiên tận tình khuyên bảo khuyến bảo.

“Chuyện hồi trước là do anh sai, anh không nên nhìn GV rồi phát hiện mình chỉ cứng được với đàn ông liên le te đi tìm đối tượng thí nghiệm. Em bây giờ muốn đánh muốn mắng anh sao cũng được, anh sẽ không đánh lại đâu...Nhưng mà chuyện năm đó, em cứ coi như xong rồi đi.”

“Hử?”, Sở Hạo cười, Kỳ Thiên lại theo bản năng cảm giác có gì không ổn.

“...Dù sao em cũng không có mất mát gì nha, cứ cho là em không cẩn thận bị anh bẻ cong nhưng mà hồi đó em cũng thích mà? Lúc đó em còn thương anh nha...”. Nhắc đến chuyện này, Kỳ Thiên lại thấy khó chịu trong lòng, chết tiệt, rõ ràng người chịu thiệt trước đây là anh đó! Lúc trước, khi tiến triển tới bước lên giường cùng Sở Hạo, anh còn muốn y vào vốn GV phong phú của mình để dẫn dắt cậu ấy tiến vào cánh cổng đến thế giới mới. Nhưng mà, sau khi nhìn thấy gương mặt uỷ uỷ khuất khuất của Sở Hạo, anh lại mềm lòng mà dẫn dắt cậu ta tiến vào đại môn của mình.

“Em không có tổn thất?”, Sở Hạo lại cười.

Kỳ Thiên cứng cổ nói: “Được rồi là anh sai anh không nên làm tổn thương tâm hồn thiếu nam thuần khiết của em, nhưng mà xem ở việc em đã từng thương qua anh, chuyện này coi như huê!”. Có phải là một lần hai lần đâu, anh phát hiện một khi cúc môn thất thủ, liền không giữ được mình Mỗi lần nhìn đến ánh mắt uỷ khuất mang theo chờ đợi tựa như nai con của Sở Hạo, anh lại tự giác nằm xuống vĩnh viễn không lên.

“Huê? Huê làm sao được...”, Sở Hạo nhìn Kỳ Thiên, cười một cái.

Nhìn đôi mắt uỷ khuất của Kỳ Thiên, cậu lại mỉm cười, nói: “Bởi vì từ sau khi thương anh...Em liền phát hiện, với người khác, em không cứng nổi nữa.”

9. Chương 9

Nghe Sở Hạo nói, Kỳ Thiên cố gắng nuốt xuống ngụm máu đang muốn trào dâng vào họng.

...Ấy ấy ấy ấy ấy...

Được rồi, anh đã hoàn toàn không biết dùng ngôn từ gì để diễn đạt.

Nhìn gương mặt tràn đầy kinh sợ của Kỳ Thiên, Sở Hạo chỉ hơi cười cười, tựa như cậu vừa mới nói một câu rất bình thường.

Vì thế, đang lúc Kỳ Thiên giả vờ khụ khụ hai tiếng, muốn làm bộ như chưa hề nghe được Sở Hạo nói gì, sau đó có thể bình bình tĩnh tĩnh mà đẩy cậu ra, anh lại bị cậu dội thêm quả bom nữa, làm ngụm máu đang nghẹn trong họng cũng muốn trào ngược ra — —

“Hơn nữa, nhân vật chính trong mộng xuân mỗi tối của em...đều là anh.”

Sở Hạo thở dài, cả gương mặt đều đầy sự bất đắc dĩ.

“Cho dù là lúc lấy tay thăm du...Trong đầu cũng không tự chủ mà nhớ đến anh.”

Kỳ Thiên đã không còn biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với Sở Hạo, lúc này chắc anh chỉ nên mỉm cười mỉm cười mỉm cười thôi phải không...

“...Nhiều năm như vậy, không phải là em chưa từng thử đi tìm người mới, nhưng mà em phát hiện, cho dù là đi với bọn họ... trong lòng em vẫn chỉ nghĩ đến anh”, Sở Hạo lại cười cười, chỉ là nụ cười này nhìn sao cũng thấy chua xót, “...Có đôi khi em nghĩ, không biết có phải anh đã hạ cổ trên người em không. Mà sao em cứ phải cứng đầu cứng cổ theo mình anh...”

Kỳ Thiên xoay mặt, ho khan hai tiếng.

“Qua nhiều năm như vậy...”, Sở Hạo cúi người xuống, thì thầm bên tai Kỳ Thiên, “...Em vẫn vì anh mà thủ thân như ngọc, nhưng còn anh, chỉ sợ là... đã dâng hiến hết rồi phải không?”

Lần này Kỳ Thiên là thật sự bị sặc, anh ho đến nước mắt cũng muốn chảy ra.

Sở Hạo nâng mặt anh lên, buộc anh nhìn mình, sau đó lộ ra khuôn mặt uỷ khuất mà nói: “...Thật không công bằng, cho nên anh phải bồi thường em...”

Kỳ Thiên ho khan, khoé mắt phấp phồng.

Sao trước kia anh lại không phát hiện thuộc tính yêu nghiệt của người này chứ! Đúng là tai hoạ cho chúng sinh mà!

...Trả học đệ ngay thơ hồn nhiên trước kia của anh lại đây!

“...Anh nhớ rõ ngày xưa em không như thế này...”, Kỳ Thiên nhìn Sở Hạo nửa ngày mới phun ra được một câu như vậy.

Sở Hạo cũng nhìn Kỳ Thiên, nhìn thật lâu, nhìn đến mức biểu tình của Kỳ Thiên cũng cứng hết lại.

Một hồi sau, Sở Hạo mới cười nhẹ một tiếng, nói: “Anh có nghĩ vì sao mà em biến thành cái dạng này không...”

Trong lòng Kỳ Thiên lộp bộp, trong một chốc lại có dự cảm xấu.

“Anh có nghĩ vì ai mà em biến thành cái dạng này không...”

Kỳ Thiên ngẩng đầu nhìn trần nhà, được rồi...

Tự làm vậy là không thể sống mà.

... Anh xứng đáng.

“... Xin lỗi”, sau một lúc lâu, Kỳ Thiên mới nói một câu như vậy.

“Xin lỗi?”, Sở Hạo nhú mày, nhìn Kỳ Thiên.

“...Lúc trước anh không nên trêu chọc em”, Kỳ Thiên thở dài một hơi, nói: “Bây giờ anh nghiêm túc giải thích với em...Thương lượng một chút, bây giờ em muốn đánh anh cũng được chửi anh cũng được, đánh xong chửi xong... Coi như chúng ta đã thanh toán xong được không?”

“...Thanh toán xong?”, Sở Hạo nhướn mày mỉm cười.

“...Ừ, nhưng mà không thể đánh vào mặt... Cũng không được đánh cho tay thành tàn phế, anh còn phải dùng tay kiếm cơm đó.”, Kỳ Thiên quay mặt đi, nói.

“Anh nghĩ những chuyện em vừa mới nói là nói cho không khí nghe hả?”, Sở Hạo nheo mắt, “Hay là anh không hiểu được những lời em vừa nói...”

“Anh biết trước kia là anh có lỗi với em, nhưng mà em biết đó, ai mà không có một thời bồng bột trẻ trâu, ai mà không có chút lịch sử đen tối”, Kỳ Thiên cúi đầu nói một mình: “...Em cứ đem anh cho vô phần lịch sử đen tối đi, buông tay đi, về sau ai cũng không dính líu tới ai, tốt biết bao nhiêu.”

Không có ai trả lời.

“Hồi trước anh không nên bẻ cong em, cũng không nên... vứt bỏ em...Tóm lại, tất cả đều là lỗi của anh, bây giờ em muốn đánh anh cũng được, chửi anh cũng được, cứ tiến lên đi.”. Nói xong, Kỳ Thiên nhắm mắt ngẩng đầu đối mặt với Sở Hạo.

Sở Hạo vẫn như cũ, không hề lên tiếng.

Kỳ Thiên nhắm mắt lại đợi mấy phút, không thấy Sở Hạo có phản ứng gì.

Được rồi, anh biết học đệ sẽ không đánh anh, dù là học đệ trước đây, hay là học đệ bây giờ đang đứng trước mặt anh.

Kỳ Thiên nhắm mắt lại chờ ba, bốn phút, ngay lúc anh muốn mở mắt ra, lại nghe được tiếng gió đang hướng về mặt mình, sau đó càng ngày càng gần —

“Làm sao em có thể xuống tay được...đây.”

Theo một tiếng thở dài, da gà Kỳ Thiên rớt xuống đầy đất, trong lòng có cảm giác như bị sét đánh trúng hết lần này đến lần khác.

Học đệ của anh trước kia không hề như vậy!

Tên ảnh đế có thể được nhận giải Oscar trước mặt tuyệt đối không phải là học đệ của anh!

Trả lại anh học đệ hồn nhiên khả ái đi!!!

Thấy Kỳ Thiên đột nhiên mở to mắt, Sở Hạo đang đưa mặt lại sát bên anh lùi lại phía sau.

Kỳ Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lại có chút chút thất vọng...

Chết tiệt, thất vọng em gái mày...

“...Nếu trước đó nghe không hiểu... Hoặc là giả vờ nghe không hiểu, bây giờ, em liền nói lại với anh một lần nữa. Đối với em... anh...”

Không đợi Sở Hạo nói xong, Kỳ Thiên lại tiếp tục bối rối.

“Ấy quên, anh còn chưa thu hoạch đồ ăn, anh phải đi thu đây...”

Sở Hạo nheo mắt nhìn Kỳ Thiên.

“Nếu còn không thu hoạch thì người ta tới trộm hết, khụ khụ... Chuyện kia lần sau chúng ta lại nói?”, Kỳ Thiên đem đầu hướng về phía cửa, ánh mắt chứa sự ám chỉ mạnh mẽ.

Sở Hạo nhìn Kỳ Thiên, nhìn ba bốn phút, nhìn đến mức Kỳ Thiên thấy bối rối.

“...Được rồi.”, Sở Hạo thở dài, cậu mỉm cười một chút, “Nhưng mà em sẽ không bỏ cuộc đâu... Em đợi bảy năm rồi, có thêm bảy năm nữa cũng chẳng sao.”

Kỳ Thiên cúi đầu, không nói gì.

Bảy năm, ngắn như vậy, dài như vậy.

Sở Hạo đi.

Kỳ Thiên tùy tiện tắm rửa một chút liền đi nằm, anh cảm giác anh nên nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

Vì thế anh tự hỏi một phút đồng hồ.

Lại tự hỏi một phút đồng hồ.

Lại tự hỏi một phút đồng hồ.

Sau đó, anh... ngủ.

Ngày hôm sau, khi Kỳ Thiên thức dậy đã là 10 giờ 50 phút sáng, lúc anh đứng lên thì mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, làm chói hết mắt anh.

Kỳ Thiên khép hờ mắt nhắm xuống sàn kéo màn lại. Ngay trong tích tắc đó, dường như anh đã thấy được Sở Hạo đang ngồi trong phòng đối diện đánh chữ trên máy tính.

Kỳ Thiên đứng ngơ ngác một phút đồng hồ, đương nhiên, cũng không phải là anh nhìn Sở Hạo đến ngơ ngẩn mà chỉ đơn giản là anh còn chưa tỉnh ngủ mà thôi.

Lại ngơ ngác thêm một phút, cái đầu vô tri vô giác của Kỳ Thiên đã có chút tỉnh táo.

Anh trốn ở sau bức màn cẩn thận quan sát Sở Hạo phía đối diện, một tí cảm giác mình là tên biến thái cuồng theo dõi cũng không có.

Đôi tay thon dài cân xứng của Sở Hạo lướt nhanh trên bàn phím, nhìn mặt cậu có vẻ rất nghiêm túc... Kỳ Thiên lại nhìn hai, ba phút, mới giật mình nhận ra mình đang ngơ ngác dòm người ta.

Giật mình nhận ra việc này, Kỳ Thiên vội vàng kéo màn lại, xoay người chạy về phòng, trong đầu lại cứ quanh quanh quẩn quẩn bộ dạng lúc đánh chữ của Sở Hạo...

Kỳ Thiên lắc lắc đầu, vội vàng chạy vào WC rửa mặt... Nhất định là do anh còn chưa tỉnh ngủ! Nhất định!

Đánh răng rửa mặt xong Kỳ Thiên quay về trước máy tính, trong lúc chờ máy tính khởi động lại không tự chủ mà nhớ tới Sở Hạo... Nói mới nhớ, mấy hôm nay hình như anh cũng chỉ nhìn thấy Sở Hạo ở nhà, chẳng lẽ cậu ta không cần đi làm à? Hay là công việc của cậu ta cũng liên quan đến máy vi tính? Chẳng lẽ cũng là tiểu thuyết gia trên internet?

Kỳ Thiên suy nghĩ nửa ngày vẫn không moi ra được đầu mối nào, chờ tới khi anh phát hiện mình lại đang tiếp tục suy nghĩ về Sở Hạo, anh vội vàng đem bóng dáng kia phủi ra khỏi đầu, online.

Vừa lên mạng, biên tập thân ái của anh liền bay ngay lại.

Biên tập Nam Hành: lăn lại đây cho tui!!!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: làm gì mà mới sáng sớm đã hùng hổ như vậy rồi, điểm quan trọng nhất của con người là phải bình tâm tĩnh khí...

Biên tập Nam Hành: bình tâm tĩnh khí em gái ông!!! Giải thích cho tui biết có chuyện gì xảy ra với hồ mới của ông đó!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: hồ mới?... Hông phải là tui vẫn cập nhật à, hôm qua còn đăng liên tục ba chương nha! Cầu khen ngợi!

Biên tập Nam Hành: cầu em gái ông! Ông nhét cái đồng gì vô hồ mới vậy hả!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Đừng dùng mấy lượng từ như “đồng” mà, tui sẽ liên tưởng tới mấy thứ hông tốt lắm đó

Biên tập Nam Hành: Hử? Vậy ông có thể thuyết minh một chút ông đang viết cái gì được không?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chỉ là câu chuyện thăng cấp rất là phổ thông nha, tiểu thuyết về nhân vật chính không muốn làm phé sài vừa đánh quái vừa thăng cấp vừa thu tiểu đệ vừa thu em gái thôi

Biên tập Nam Hành: vậy cái loại hành văn tươi đẹp lại còn thương xuân bi thu lại còn thiếu nữ thanh tân là muốn làm gì đây! Tui còn tưởng ông trong một đêm đã bị hack nick đó!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: người ta chỉ là muốn thay đổi phong cách thôi mà

Biên tập Nam Hành: được rồi, cái này tui chịu được... Nhưng mà em gái đâu... Em gái ở nơi nao?!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ở trong lòng tui

Biên tập Nam Hành: ... Chết tiệt, hồng nhan tri kỷ khuynh quốc khuynh thành quốc sắc thiên hương chìm sa cá lặn của nhân vật chính vừa mới ra sân khấu, tại sao chương tiếp theo đã chết rồi?!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: cái này gọi là bước ngoặt

Biên tập Nam Hành: bước ngoặt em gái ông! Vậy còn sư muội sở sở động nhân mỹ lệ ôn nhu thấu hiểu lòng người của nhân vật chính đâu? Làm quái gì mà chương trước vẫn còn đang phong hoa tuyết nguyệt cùng nam chính, chương sau liền rũ bỏ ba ngàn phiền não hồng trần mà xuất gia hả?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: cái này gọi là kịch bản cấp thần

Biên tập Nam Hành: cấp thần em gái ông! Vậy còn tiểu thanh mai khả ái ngạo kiều có chút biệt nữ lớn lên cùng nhân vật chính đâu? Tại sao qua chương sau lại thành nam phần nữ trang hả?! Chết tiệt! Không có loại kịch bản cấp thần như vậy đâu!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: cái này gọi là bán hủ

Biên tập Nam Hành: ...

10. Chương 10

Biên tập Nam Hành: được rồi

Biên tập Nam Hành: mặc kệ ông là kịch bản cấp thần hay là bán hủ hay là đưa chính mình vào giáo cơ trận, nhanh nhanh đi cập nhật cho tui!!!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: e hèm muốn tui cập nhật cầu tui đi cầu tui đi rồi tui cập nhật

Vẫn còn ôm một mơ dự trữ, Kỳ Thiên trung khí mười phần.

Anh vắt chéo chân, một bên đánh chữ một bên ngâm nga ca khúc kì dị nào đó.

Biên tập Nam Hành: ...

Biên tập Nam Hành: lẩn ngay và luôn đi

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ông làm tổn thương tui nha, hôm qua rõ ràng còn gọi người ta là Cục cưng nhỏ, dùng xong rồi thì lại đem người ta vứt bỏ...

Kỳ Thiên gửi cái emo đang ngồi góc tường qua.

Biên tập Nam Hành: ...

Biên tập Nam Hành: tui thiệt sự không biết nên nói gì bây giờ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: có thể là “Đại đại em là fan nào tàn to ơi là to của anh nè anh thiệt to lớn thiệt giỏi giang đó”

Biên tập Nam Hành: tại sao tui có cảm giác câu này có chỗ nào sai sai nhỉ?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ông ảo giác đó

Biên tập Nam Hành: ... Ảo giác?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: thiếu niên, thẩm du nhiều hại thân, thấy chưa, bị giờ nhìn thấy ảo giác rồi đó

Kỳ Thiên gửi một biểu tình nghiêm túc đứng đắn qua.

Biên tập Nam Hành: ... Không đúng không đúng, đúng là có chỗ sai sai mà!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ông cứ chậm rãi tự hỏi đi tui đi kiếm ăn đây

Vì vậy, Kỳ Thiên bỏ lại tiểu biên tập đang yên lặng tự hỏi, đứng dậy chuẩn bị đi úp mì. Vừa mới đi tới cửa phòng bếp, anh đã ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt bay từ phòng đối diện qua.

...Cmn!

Cái bụng đang kêu gào ầm ĩ của Kỳ Thiên giống như nghe được lời triệu hồi, càng hưởng ứng hăng say hơn nữa.

Kỳ Thiên quay đầu ngóng nhìn phòng bếp nhà đối diện qua khung cửa sổ... Bởi vì cửa sổ nhà đối diện đang đóng, anh chẳng thể nhìn thấy gì cả.

Có thể ngửi không thể ăn gì gì đó, là chuyện ngược tâm nhất trên đời!

Kỳ Thiên ngửi mùi hương mê người trong không khí, lòi ra một bao mì Khang sư muối vị dưa chuột thịt nướng từ ngăn tủ. Hình ảnh trên bao nhìn cũng rất hấp dẫn nhưng mà người biết thưởng thức đều biết được nội dung trong túi cơ bản là không cùng một chất lượng với ảnh minh họa.

Yên lặng mở ra gói mì, phát hiện trong bao còn thiếu mất gói gia vị, Kỳ Thiên cảm thấy chính mình càng ngày càng khốn khổ.

Người đối diện đang ăn tiệc lớn, chính mình thì ngồi ăn mì gói.

Người đối diện đang ăn tiệc lớn, anh ăn mì gói còn không có gói gia vị...

Hu hu, quả nhiên là thường xuyên lừa gạt người sẽ bị nguyên rửa ư! Rất ngược rồi đó!

Kỳ Thiên yên lặng ngẩng đầu nhìn trần nhà, bắt đầu suy nghĩ lại hai mươi lăm năm cuộc đời của mình có phải đã quá thất bại rồi không.

Mười bảy tuổi, xác định tính hướng của mình, sẵn tiện bẻ cong luôn học đệ nhỏ hơn hai tuổi.

Thời điểm đó anh học cao nhị, học đệ là cao nhất.

Thời điểm mười tám tuổi chính thức xuất quỷ cùng người nhà, chộc cho ba và mẹ tức gần chết, còn đòi sống đòi chết bảo cả đời này mình chỉ yêu mỗi học đệ, không muốn bắt kì ai khác.

Thời điểm đó anh đã cao tam, học đệ cao nhị.

Vẫn ở tuổi mười tám, anh thi đại học. Vẫn ở năm đó, phản bội hứa hẹn thi cùng trường đại học với học đệ, anh một mình chạy đến thành phố S ở xa ngàn dặm, từ đó về sau không hề liên lạc cùng học đệ.

Năm mười chín tuổi, anh một mình một người đi học ở thành phố xa lạ này, không liên hệ với bất kì bạn học hay người quen cũ nào. Trừ bỏ lâu lâu gọi điện thoại cho mẹ, nghe giọng mẹ thút thít ở đầu dây bên kia, lòng anh lại nhè nhẹ đau.

Hai mươi hai tuổi, anh tốt nghiệp từ một trường đại học hạng hai. Không đi tìm công việc, anh trở thành tác giả trên internet.

Viết văn ba năm, anh không ngừng đào hố. Truyện chân chính kết thúc không có bao nhiêu, lẫn lộn mãi cũng lên được vị trí đại thần. Nhưng mà, vị trí này xen lẫn cả đen và đỏ, nhưng mà đại thần bình thường, ai mà không mang cả hai màu đen đỏ đâu? [1] Nhưng mà đại thần như anh, anti fan còn đông hơn cả fan nữa, lướt qua khu bình luận tác phẩm, lúc nào cũng có người nhắc tới việc thích bỏ hố của anh, nguyên rửa đến quần lót của anh cũng không tha.

Chỉ bằng cái tên Đông Hán Nhất Chi Hoa, cũng đủ khiến cho bao nhiêu người nhắc đến anh liền dùng gương mặt lãnh diêm cao quý mà bảo gặp phải tên đó là phải đi đường vòng.

...Vừa nghĩ như vậy, cũng cảm thấy cuộc đời anh thật là thất bại.

Kỳ Thiên thở dài một hơi, bỏ mì vào tô.

Rất nhiều người đều hâm mộ anh mỗi khi đào hố lại có một dàn fan tiền hô hậu ủng không tiếc thân mà nhảy xuống. Nhưng mà, có bao nhiêu người biết được rằng mấy fan kia thật ra không phải cùng một nhóm... Không có độc giả nào luôn trước sau như một mà cứ yêu một tác giả chỉ biết bỏ hố, Kỳ Thiên đã từng nhìn thấy rất nhiều ID không còn xuất hiện dưới truyện của anh, cũng nhìn thấy nhiều ID mới mọc lên. Từ đầu đến cuối chưa từng có một độc giả nào ở lại với anh... Có lẽ cũng có ngoại lệ, nhưng chắc chỉ có một mình tên kia mà thôi.

Thật ra không phải là Kỳ Thiên không muốn lấp hố, anh cũng không muốn suốt ngày bỏ hố như vậy. Nhưng mà anh tùy tính quen rồi, thích đào hố là đào, vui vui thì lấp không thì ngừng. Mỗi khi dân số dưới hố tăng cao, người giục lấp nhiều, anh sẽ cảm thấy lấp hố trở thành một loại trách nhiệm, một gánh nặng làm cho anh cảm thấy thống khổ.

Anh biết tính cách mình như vậy là không đúng, anh cũng cảm thấy được loại tính cách này không hề phù hợp với mấy chuyện hợp đồng gì cả. Nhưng mà hồi đó mục đích của anh là muốn kiếm chút tiền tiêu, bởi nếu không viết văn anh cũng chẳng biết mình muốn làm gì. Anh chỉ có thể bắt buộc chính mình phải viết, có thể viết cho xong liền viết, nếu thật sự không thể viết được nữa thì đành bỏ hố nơi đó. Cho nên mới có chuyện trong chuyên mục của anh là một đồng hố, chỉ có một vài bộ là mang trạng thái kết thúc mà thôi.

Nhưng mà may mắn là, mấy bộ tiểu thuyết đã kết thúc của anh được ủng hộ cũng nhiều, hơn nữa độc giả của Trung tâm tặng thưởng cũng rất hào phóng nên anh miễn cưỡng cũng có thể sống qua ngày.

Kỳ Thiên đang chuẩn bị quay đi nấu nước sôi thì nghe được tiếng chuông cửa vang lên.

Kỳ Thiên đứng ngơ ngác, nghe thấy tiếng chuông của vẫn cứ dai dẳng không ngừng mới đi tới mở cửa.

Mở cửa ra, người đứng ngoài quả nhiên là Sở Hạo.

Áo quần trên người cậu lúc nào cũng cho người ta cảm giác thật sạch sẽ, cho người ta cảm giác như chúng vừa được mua về từ một cửa tiệm cao cấp.

Lúc này, cậu đang ôn nhu đầy mặt mà nhìn Kỳ Thiên, cười sáng lạn tới mức làm anh bị đứng hình mất ba giây.

“Em vừa mới làm cơm với vài món ăn.”

Kỳ Thiên yên lặng quay đầu, sao cậu ta lại có loại bình tĩnh tự tin rằng nhất định anh sẽ đi qua mà?

Anh là tên tham ăn à? Có phải không?

Còn không đợi Kỳ Thiên ngo ngoe ngao kiêu tiêu sái tỏ vẻ không muốn đi, Sở Hạo lại cười nói: “Có trứng chiên cà chua, sườn heo hấp, sườn chua ngọt, sườn kho, canh xương.”

...Vì cái lông gì mà toàn là sườn heo thế này? Từ từ, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là...

“...Tại sao toàn là món anh thích ăn vậy hả, hừ.”, Kỳ Thiên nhỏ giọng nói một câu.

Sở Hạo lại nghe được, cậu cười cười, nói: “Ừ, bởi vì em còn nhớ rõ.”

Kỳ Thiên ngẩng đầu nhìn cậu.

“Học trưởng thích ăn món gì, em đều không có quên.”

Sở Hạo nói.

Kỳ Thiên cúi đầu, chậm rãi nói: “Được rồi, nếu em thành tâm thành ý mời anh, anh đây liền rửa lòng từ bi mà đi qua đó vậy.”. Không biết vì sao, anh lại có chút xót xa.

“Đa tạ học trưởng đã nể mặt em.”, Sở Hạo cười nói.

Kỳ Thiên ngẩng đầu nhìn cậu, trên mặt cậu vẫn cứ giữ nụ cười.

... Ngày xưa, anh chỉ muốn học đệ cười một cái, học đệ lại ngượng ngừng muốn chết.

Quả nhiên là thời gian khiến con người trưởng thành ư... Anh hình như đã bỏ lỡ mất bảy năm quan trọng nhất trong cuộc đời học đệ rồi.

Kỳ Thiên thở dài, ngồi trên sô pha nhà Sở Hạo.

Trước mặt sô pha là bàn trà, bên trên bày đầy những đồ ăn nhìn qua đã thấy hấp dẫn.

Phía trước mặt anh đặt một chén cơm, hạt cơm đầy đặn trong suốt, làm người ta nhìn vào mà nhỏ dãi.

... Thế mà lại bị người ta dễ dàng nắm lấy nhược điểm! Thế này là không được đâu không được đâu!...

Nhìn Sở Hạo trước mắt đang cười ôn nhu đầy mặt, biểu tình chờ mong nhìn anh, Kỳ Thiên giãy giụa trong lòng một lúc nhưng rồi cái bụng kêu gào rột rột đã làm anh phải đầu hàng.

Vì thế anh cầm lấy đũa, bắt đầu gấp lấy gấp để.

Trên bàn cơm bây giờ chỉ còn âm thanh nhai và nuốt.

Ăn mấy miếng đồ ăn, tuy rất ngon miệng nhưng mà Kỳ Thiên vẫn cảm thấy xấu hổ cực kì, vội vàng mở miệng nói: “Ngon thật...Tay nghề của em qua nhiều năm lại càng tăng cao.”

Sở Hạo cười tủm tỉm nhìn anh, nói: “Ừ, là vì muốn cưới vợ đó.”

Kỳ Thiên sắc mặt một chút, nói: “Với tay nghề bây giờ của em, không cần sầu lo chuyện tìm vợ rồi...”

“Thật ư?”, hai mắt Sở Hạo sáng rực lên.

Kỳ Thiên ghen ghen, nói: “Ừa, khẳng định có không ít con gái thích em, em cũng biết mà, bây giờ phái nữ được cưng chiều quá... chẳng ai muốn xuống bếp cả.”

Ánh mắt Sở Hạo lại sáng trở lại, cậu nói: “Đúng vậy, con gái bây giờ rất phiền phức.”

“Đó đó”, Kỳ Thiên hưng phấn, anh bắt đầu thao thao bất tuyệt, “Bây giờ con gái phiền phức muốn chết, phải chiều chuộng gần chết luôn. Lâu nhà mình có một anh kia ba mươi mấy tuổi rồi, vất vả lắm mới tìm được bạn gái, nhưng mà cô ta lại điệu ngoa tùy hứng. Anh ta đối xử tốt với cô ta một chút, cô ta liền chê anh ta phiền, thế thì anh ta ít lại một tí, cô ta lại bảo ảnh lạnh lùng...Ảnh nơm nớp lo sợ hầu hạ cô ta ba tháng, cuối cùng cũng bị đá. Em đoán xem lí do là gì? Bởi vì anh ta để đầu hai mái ha ha ha ha ha...”

Kỳ Thiên cười một lúc, phát hiện Sở Hạo không cười liền chán chường ngừng lại.

“Ừ, bây giờ con gái thích được nuông chiều.”. Sở Hạo nhìn Kỳ Thiên đang xấu hổ liền mở miệng nói, thấy Kỳ Thiên tỏ vẻ đồng ý liền nói tiếp: “Cho nên sau này em tìm người yêu chắc chắn không chọn phái nữ.”

Kỳ Thiên bị nước miếng của mình làm cho sặc.

Sở Hạo nhìn anh, ánh mắt linh động, nói: “Anh nhìn em này, biết tin học biết sửa gia cụ biết làm việc nhà biết giặt quần áo biết nấu cơm... Làm người yêu có được không?”

Kỳ Thiên nhìn gương mặt nghiêm túc của Sở Hạo, thiếu chút nữa phun một ngụm nước miếng lên mặt cậu.

Cái người mang gương mặt lấp lánh, thiếu điều chưa viết “Em biết bán manh biết làm nũng biết lăn lộn làm ấm giường rất dễ nuôi cầu bao dưỡng” lên trán trước mặt anh là ai đây!!!

Không cho tùy tiện bán manh như vậy nha, huhu!

[1]: đen đỏ ở đây có nghĩa là càng đỏ thì càng nổi tiếng, còn đen là bị bôi xấu, bị hắc.

11. Chương 11

Kỳ Thiên ho khan hai tiếng, không nói gì cả.

Anh nhìn thấy Sở Hạo lộ vẻ thất vọng, nhưng mà cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi... Bởi vì ngay sau đó, cậu liền khôi phục khuôn mặt mỉm cười.

Kỳ Thiên yên lặng quay đầu... Anh không có thấy gì hết.

Sở Hạo làm sườn chua ngọt ăn thật ngon, ngọt mà không ngấy, chua mà không gắt.

Kỳ Thiên yên lặng ăn hết miếng này đến miếng khác, ăn cơm cũng thấy ngon.

Mà Sở Hạo ngồi đối diện anh vẫn cứ chậm rãi, ngón tay thon dài ưu nhã mà dùng đũa gấp thức ăn.

“Này...sao lại không ăn? Đồ ăn ngon lắm nha.”. Kỳ Thiên đang bận rộn bứt chút thời gian ngẩng đầu nhìn thoáng qua Sở Hạo, còn cậu đang bình tĩnh nhìn anh.

“Ừ...ăn rất ngon.”, Sở Hạo bình tĩnh nhìn Kỳ Thiên, mỉm cười.

Kỳ Thiên có chút buồn bực, quang minh chính đại khoe khoang như vậy mà cũng coi được à...?

...Ở trước mặt người không biết nấu cơm mà khoe khoang kĩ thuật nấu nướng mà coi được sao?

...Tuy rằng ăn ngon thiệt.

Vì thế, Kỳ Thiên – không biết làm cơm yên lặng cầm cúi ăn dưới cái nhìn của Sở Hạo – biết làm cơm đang ngồi đối diện.

Thấy Kỳ Thiên buồn bực, Sở Hạo lại cười khe khẽ.

Kỳ Thiên ngẩng đầu trừng cậu một cái, càng buồn bực thêm.

Biết nấu cơm là rất giỏi à?!!

...Hình như là giỏi thiệt.

Vì thế Kỳ Thiên yên lặng cúi đầu.

“Học trưởng.”, Sở Hạo bỗng nhiên lên tiếng.

“Hử?”, Kỳ Thiên miệng đầy cơm ngẩng đầu ngơ ngác nhìn cậu.

“...Nếu sau này phiêu bạt một mình, muốn tìm ai đó dựa vào...”, Sở Hạo mỉm cười, nói, “Nhớ là phải nghĩ đến em đầu tiên đó.”

Từ từ...

Cái gì mà phiêu bạt, cái gì mà tìm ai đó dựa vào...Cái người nói mấy câu văn nghệ như vậy chính là học đệ của anh sao!

Chẳng lẽ trong mấy năm không có anh, Sở Hạo đã bị người ngoài Trái đất cải tạo kết cấu đại não à?

“Nếu anh chơi mệt mỗi... Vậy thì dừng lại đi, nhìn xem em đang ở phía sau anh này.”, Sở Hạo bình tĩnh nhìn Kỳ Thiên nói.

...Từ từ, sao càng ngày càng chua thế này... Không khí văn nghệ này không thích hợp với tiểu bạch văn như vậy nha!

Kỳ Thiên cố nén khát vọng phun tào trong lòng, yên lặng nuốt xuống cơm trong miệng.

Nhìn Kỳ Thiên vẫn cúi đầu, bỗng nhiên Sở Hạo thở dài một hơi.

“Thật ra mấy năm nay... Em vẫn tìm cách hỏi thăm tin tức của anh.”

Kỳ Thiên sửng sốt.

“Thật ra... Em đã biết chuyện anh thi trường Đại học S từ lâu rồi, cũng biết anh tốt nghiệp xong liền ở lại đây luôn.”

Kỳ Thiên nhìn chăm chăm cơm trong chén.

... Một người làm sao có khả năng che giấu toàn bộ tin tức của mình, cho dù anh đã muốn liều mạng giấu giếm hết thấy.

Nhưng mà nếu có tâm, vẫn sẽ tìm được.

Thật ra, suy nghĩ này đã từng ở trong đầu anh rất nhiều lần trong bảy năm qua, cũng từng ôm hi vọng... nghĩ rằng nếu Sở Hạo có tâm muốn tìm anh, thì sẽ tìm được thôi.

Nhưng mà anh thất vọng, chưa một lần anh thấy Sở Hạo tìm đến mình.

Bảy năm này, Sở Hạo chưa một lần đi tìm anh, không tìm anh chất vấn tại sao lại bỏ chạy một mình đến Đại học S...

Hoá ra Sở Hạo có hỏi thăm tin tức của anh, nhưng lại không đến tìm anh.

“Nhưng mà em vẫn đợi... Đợi đến một ngày chắc anh sẽ quay lại, quay lại giải thích với em vì sao lúc trước lại chạy đến một nơi xa lạ học đại học, giải thích vì sao trước kia lại ra đi không một lời từ biệt.”, Sở Hạo nói.

Kỳ Thiên ngây ngốc nhìn đôi đũa trong tay.

“Bảy năm nay, em luôn nghĩ rằng anh rời khỏi là có nguyên nhân, có thể là có chuyện gì khó nói... Em luôn cố gắng lấy cớ giúp anh, nhưng rồi em thất vọng... Anh vẫn luôn không trở về.”

Kỳ Thiên rớt cuộc ngẩng đầu nhìn Sở Hạo.

“Có phải là nếu em không tới, anh cũng không tính trở về?”, Sở Hạo nhìn Kỳ Thiên, hỏi.

Kỳ Thiên chớp mắt, không nói một lời.

Sở Hạo nhìn Kỳ Thiên trầm mặc, qua mấy phút cũng không nói gì.

Cuối cùng Kỳ Thiên đặt đũa xuống, nói nhanh một câu: “Cám ơn, cơm rất ngon, anh về đây.”

Anh đợi thật lâu, cũng không được đến câu trả lời mình muốn.

Kỳ Thiên cúi đầu tránh ánh mắt Sở Hạo.

Cuối cùng, Sở Hạo cười khẽ, phá vỡ im lặng.

“...Không sao, nếu anh không định trở về, em ở lại đây cũng được mà.”

“Học trưởng, em nói cho anh...”

“Khi em đến đây, cũng đã tính đến việc không trở về.”

Trở lại nhà, Kỳ Thiên ngồi đối diện máy tính, ngốc ngốc nhìn trần nhà.

Anh phát hiện từ lúc Sở Hạo chuyển tới, thời gian anh nhìn trần nhà ngày càng nhiều.

Kỳ Thiên thở dài một hơi, lúc nhìn lại màn hình phát hiện con chim cánh cụt nhỏ phía dưới đang chớp chớp.

Anh mở ra thì thấy, hoá ra lại là cái diễn đàn của đám tác giả tịch tịch kia.

Vương Bất Lưu Hành: Hoa Hoa! Chúc mừng ông đỏ lên nha!

Bá khí trắc lậu: mấy câu này cứ thấy quen quen nha!

Tư thâm lão trung y: tui cũng cảm thấy như đã gặp ở đâu rồi...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: mấy ông xong chưa, có chuyện gì vậy

Vương Bất Lưu Hành: ha ha ha ha ha ha ha ha chúc mừng Hoa Hoa, ông lại bị chọt

Vương Bất Lưu Hành: ha ha ha ha ha ai bảo lần trước ông cười nhạo tui! Cười người hôm trước hôm sau người cười mà!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: bị chọt thì chọt, tui vẫn cứ bình tĩnh...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: người ta bôi nhọ mặc người ta, gió vẫn thổi qua đồi núi, người ta chọt mặc người ta, trăng sáng vẫn soi sông dài

Ngực có đại chí: cảnh giới cao!

Vương Bất Lưu Hành: cảnh giới cao em gái ông ông tưởng tui chưa coi Ý Thiên Đồ Long kí hở

Đông Hán Nhất Chi Hoa: gì? Ông đọc rồi à?

Vương Bất Lưu Hành: hừ, lão tử đọc nhiều sách vở trên biết thiên văn dưới tường địa lí không gì không biết không chỗ nào không hiểu

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chứng minh một chút thuyết tương đối của Einstein đi

Vương Bất Lưu Hành: ... Ấy? Ấy? Sao tín hiệu của tui không tốt! Rớt mạng rồi...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: khinh bỉ

Bá khí trắc lậu: khinh bỉ

Tư thâm lão trung y: khinh bỉ

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: khinh bỉ

Vương Bất Lưu Hành: nè nè, mấy ông xếp đội hình làm gì đó! Ai nói nữa là tên đồ võ [1]

Ngực có đại chí: khinh bỉ

Ngực có đại chí: ... Í? Hình như tui chậm một bước rồi

Ngực có đại chí: đồ võ nghĩa là sao đây?

Vương Bất Lưu Hành: ... Chúc mừng Đại chí đã đi trên con đường mạnh hoá

Vương Bất Lưu Hành: được rồi, bây giờ chúng ta nghiêm túc chuyên chú đưa chủ đề chính trở lại, về việc Hoa Hoa bị người ta chọt...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chọt cứ chọt, có chuyện gì to tát đâu, cũng đâu phải là tui chưa từng bị chọt đâu mà

Vương Bất Lưu Hành: nhưng mà lần này đối tượng bị chọt là fan nào tàn của ông á...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Lại nói là clone của tui chứ gì? Lần trước không phải đã xài chiêu đó rồi à?

Vương Bất Lưu Hành: lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước, ném cho cái địa chỉ nè, tự đi hóng đi

Kỳ Thiên ngẩng người nhìn Nhất Nhật Nhất Thiên bị chọt.

Cảm giác của anh đối với độc giả này, rất phức tạp.

Nhất Nhật Nhất Thiên từ tiểu thuyết đầu tiên đã bắt đầu đi theo truyện của anh, mỗi một lần đều kèm theo một bình luận rất dài và tỉ mỉ, bình luận của cậu ta luôn đúng trọng điểm, cẩn thận từng chút... Lúc Kỳ Thiên vẫn còn là một tác giả trong suốt, mỗi lần đăng chương mới, anh đều chờ đợi bình luận của Nhất Nhật Nhất Thiên. Thời điểm đó, truyện của anh rất cô quạnh, chẳng có bao nhiêu người đọc, trong khu bình luận chỉ tràn đầy bóng dáng của Nhất Nhật Nhất Thiên.

Sau này truyện của anh dần dần đỏ, càng ngày càng nhiều độc giả xuất hiện, nhưng mà dưới truyện của anh vẫn luôn có một bình luận thật dài, thật tỉ mỉ của Nhất Nhật Nhất Thiên về cốt truyện, về tính cách nhân vật.

Sau này, anh dần dần trở thành đại thần trong miệng người khác, dưới truyện của anh, độc giả cứ đổi từ người này sang người khác, vài bóng dáng quen thuộc chợt đến chợt đi, chỉ có Nhất Nhật Nhất Thiên thủy chung ở chỗ này, thủy chung chờ đợi mỗi lần anh cập nhật là chiếm ngay ghế đầu.

Trong đời tìm được một tri kỉ như vậy, anh cũng nên thấy thỏa mãn rồi... Nhưng mà, mỗi lần nhớ tới Nhất Nhật Nhất Thiên, anh lại kèm theo rất nhiều buồn bực.

Trước kia, khi anh còn là một tên không tiếng tăm, anh từng ngưỡng ngùng thông đồng Nhất Nhật Nhất Thiên, nhưng mà Nhất Nhật Nhất Thiên lại không hề trả lời anh.

Anh bị đả kích, buồn bực. Nhưng mà sau này anh nghĩ lại, chắc là Nhất Nhật Nhất Thiên chê anh còn trong suốt quá.

Vì thế anh tiếp tục cố gắng, sau này trở thành phần hồng, anh lại đi thông đồng Nhất Nhật Nhất Thiên, nhưng mà cậu ta vẫn như cũ không thèm trả lời anh.

Kỳ Thiên lại một lần bị đả kích, anh nằm trên giường suy nghĩ hơn nửa đêm, ngày hôm sau lại tiếp tục đứng lên gõ chữ cập nhật.

Rồi nữa, anh trở thành tiểu thần, nghĩ nghĩ lần này đi thông đồng Nhất Nhật Nhất Thiên chắc sẽ thành công rồi... Nhưng mà, cảnh oliu đây ngưỡng ngùng mà anh đưa ra vẫn không đến được tới tay Nhất Nhật Nhất Thiên. Cậu ta vẫn không có trả lời anh.

Vì thế, Kỳ Thiên rốt cuộc cũng hết hi vọng.

Sau nữa anh trở thành đại thần, đào rất nhiều hố, cũng bỏ vô số hố.

Nhất Nhật Nhất Thiên vẫn luôn luôn ở nơi đó, không đến không đi.

Vì thế, Kỳ Thiên ôm tâm tình cực kì phức tạp đi xem bài post kia.

Lật hơn mười trang, Kỳ Thiên yên lặng nhìn.

Trong bài có rất nhiều quote, mỗi quote lại là bình luận đầu tiên của mỗi chương tiểu thuyết mà Kỳ Thiên viết, ID vĩnh viễn là Nhất Nhật Nhất Thiên.

Người đăng bài nói, Đông Hán Nhất Chi Hoa nếu được gọi là đại thần, tại sao dưới truyện luôn chỉ có một người giành tem? Một lần hai lần thì thôi, đăng này lần nào cũng như vậy, đem xác suất vô mà tính thì thấy rõ ràng không có khoa học. Dù cho treo máy cũng không thể trâu bò như vậy được. Giải thích duy nhất chính là Nhất Nhật Nhất Thiên là clone của Đông Hán Nhất Chi Hoa! Clone cái gì chứ, thiệt đáng cười!

Kỳ Thiên im lặng... Chủ topic nói chuyện rất thuyết phục, anh cũng cảm thấy bóc tem được nhiều lần như vậy thiệt không khoa học chút nào...

Tiếp đó, chủ post lại đăng lên một đoạn bình luận dài của Nhất Nhật Nhất Thiên.

Rồi người đó lại nói, Nhất Nhật Nhất Thiên phân tích cốt truyện đều không sai biệt lắm với chương tiếp theo của Đông Hán Nhất Chi Hoa. Một độc giả dù có thành thánh đi nữa cũng không có khả năng đoán trúng hết dụng ý của tác giả, giải thích duy nhất chính là Nhất Nhật Nhất Thiên cũng là Đông Hán Nhất Chi Hoa, chỉ có chính mình mới biết được con đường phát triển cốt truyện của mình mà thôi.

Kỳ Thiên gật gật đầu, có lí có lẽ, làm người tin phục... Làm sao bây giờ, ngay cả anh cũng bắt đầu tin tưởng Nhất Nhật Nhất Thiên chính là bản thân mình rồi.

Kỳ Thiên lại kéo xuống, phía dưới vẫn còn dài dằng dặc, anh liền trực tiếp nhảy qua trang cuối cùng xem bình luận.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, bình luận mới nhất mang ID của Nhất Nhật Nhất Thiên.

Kỳ Thiên sửng sốt, thời gian post bài...hình như chỉ mới trong vài phút trước.

Anh lại nhìn nội dung bình luận của Nhất Nhật Nhất Thiên, thiếu chút nữa màn hình đã nhuộm đầm nước miếng.

Nhất Nhật Nhất Thiên: tuy rằng tôi cũng rất muốn hợp thể cùng đại nhân, nhưng mà trước mắt tôi vẫn chưa công phá được anh ấy

[1]: từ nguyên gốc tiếng Trung của nó là vậy: 季, QT dịch ra là “hỉ đương cha”, mình tra trên baike thì có nghĩa là mấy bạn giai bình thường của được nữ thần, sau này mới biết là do mấy nàng ấy có con với người khác mà người ta không nhận nên phải tìm người chịu trách nhiệm.

Vậy nên mình dịch là “đổ vỡ” luôn cho nó thuần Việt, tại thấy nghĩa cũng giống giống. x”D

12. Chương 12

Kỳ Thiên nhất thời phun ra một ngụm máu.

Cái thời đại ngay cả độc giả cũng đi bán hủ! Cuối cùng là có muốn người ta sống không!

Kỳ Thiên bụm mặt, không đành lòng nhìn những bình luận kế tiếp.

Nhưng mà anh không muốn xem bình luận không có nghĩa là những người khác cũng giống vậy. Vì thế...

Vương Bất Lưu Hành: YOOOOOOOOOOOOOOOOO!

Bá khí trắc lậu: YOOOOOOOOOOOOOOOOO!

Tư thâm lão trung y: YOOOOOOOOOOOOOOOOO!

Ngực có đại chí: YOOOOOOOOOOOOOOO!... Theo đội hình, yếu ớt hỏi nhân dịp gì thế này?

Vương Bất Lưu Hành: Đại chí, ông lại bán manh nữa! Tên thiên nhiên gốc thích bám người này...

Bá khí trắc lậu: phốc, đại chí, thôn mấy ông còn chưa câu mạng hở?

Tư thâm lão trung y: mấy người đừng khi dễ thiên nhiên gốc, đây có thể là tên thiên nhiên gốc cuối cùng của thế giới

Đồng Hán Nhất Chi Hoa: ...

Kỳ Thiên không nói gì, tốc độ lạc đề của mấy người này cũng quá nhanh đi, anh đều theo không kịp...

Vương Bất Lưu Hành: lạc đề! Quay lại chủ đề! Tiểu Hoa Hoa, ông...

Bá khí trắc lậu: tiểu Hoa Hoa, ông...

Tư thâm lão trung y: tiểu Hoa Hoa, ông...

Ngực có đại chí: tui mới không phải thiên nhiên gốc, cuối cùng YOOOOOOOOOOO là có ý gì...

Đồng Hán Nhất Chi Hoa: tui sao?

Vương Bất Lưu Hành: chuyện độc giả muốn hợp thể với ông là sao đây hở?

Bá khí trắc lậu: chuyện độc giả muốn công phá ông là sao đây hở?

Tư thâm lão trung y: có phải em gái mềm mại không?

Ngực có đại chí: có ai tới trả lời câu hỏi của tui... Cầu đáp án!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: có chuyện tìm baike

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui không biết

Vương Bất Lưu Hành: nhìn tên không thấy giống em gái nha, tám phần là đàn ông rồi

Bá khí trắc lậu: tiểu Hoa Hoa, hình như ông bị bạn gay xin kết thân!

Tư thâm lão trung y: tiểu Hoa Hoa, cúc hoa nhỏ của ông không an toàn rồi!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chết tiệt! Làm sao ông biết là không phải dưa chuột của tui không an toàn hử

Một lời vừa ném, bốn phía kinh sợ.

Vương Bất Lưu Hành: YOOOOOOOOOOOOOOOOOO! Tiểu Hoa Hoa, ông rốt cuộc thừa nhận mình là gay rồi nha!

Bá khí trắc lậu: Ôi giờ ơi! Ngay cả tiểu Hoa Hoa đều thành gay...

Tư thâm lão trung y: khóc rống chảy nước mắt, thế giới này còn có thẳng nam sao! Sao!

Bá khí trắc lậu: tui cũng cong đi ha...

Tư thâm lão trung y: tui cũng muốn cong rồi...

Bá khí trắc lậu: cùng nhau làm gay đi thiếu niên!

Tư thâm lão trung y: cùng nhau chạy như điên trên con đường trở thành gay đi!

Ngực có đại chí: yếu ớt hử mấy ông đều muốn đi làm gay sao...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: lượng tin tức thiệt thiệt lớn...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: mấy ông là muốn... xuất quỹ trước mặt tui tui hử?

Vương Bất Lưu Hành: chẳng lẽ diễn đàn của chúng ta không có thẳng nam sao!

Ngực có đại trĩ: yếu ớt giờ tay, đưa mặt lên

Vương Bất Lưu Hành: (đề xuống) xem ra quả thật là thiên hạ đại đồng

Bá khí trắc lậu: chết tiệt! Ai muốn cùng tên đó cong!

Tư thâm lão trung y: dù cho tui muốn làm gay cũng phải tìm một mỹ thiếu niên thanh tú!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tui cũng thấy không có khả năng, mấy ông đều có khí tràng của thụ rất mãnh liệt

Đông Hán Nhất Chi Hoa: người ta nói là cùng cực đẩy nhau, hai thụ ở cùng một chỗ là không có tính phúc...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: í lộn, là hạnh phúc...

Vương Bất Lưu Hành: chết tiệt! Lại lạc đề nữa! Trở về chủ đề chính nhanh lên!

Vương Bất Lưu Hành: tiểu Hoa Hoa, tên độc giả kia của ông là sao đó hử! Cầu chân tướng!!!!!!!!!!!!

Bá khí trắc lậu: cùng cầu!!!!!!!!!!!!!!

Tư thâm lão trung y: như trên!!!!!!!!!!!!!!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: làm gì mà phải dùng nhiều dấu chấm than đầy diễn cảm như vậy, cho đủ số lượng từ hử... Tui không có chân tướng gì cho mấy ông cầu cả

Vương Bất Lưu Hành: tui không tin!

Vương Bất Lưu Hành: quote Nhất Nhật Nhất Thiên: tuy rằng tôi cũng rất muốn hợp thể cùng đại nhân, nhưng mà trước mắt tôi vẫn chưa công phá được anh ấy quote

Vương Bất Lưu Hành: (đẩy gọng kính) tên đó nói là rất muốn hợp thể với ông! Tên này rõ ràng là gay nha!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: là gay cũng đâu có liên quan gì tới tui

Vương Bất Lưu Hành: liên quan gì hở?!! Người ta đang nhớ thương tiểu cúc hoa của ông đó!! Làm sao mà không kiên quan tới ông!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: nhớ thương tiểu cúc hoa của tui thì sao, liên quan gì tới mấy ông

Vương Bất Lưu Hành: (vô cùng đau đớn) làm sao lại không liên quan tới tui! Tui đang vì cúc hoa của ông mà lo lắng nha! Thân là thẳng nam cuối cùng của thế kỉ này, ông nhất định phải kiên định lập trường của mình nha!

Ngực có đại trĩ: yếu ớt ló đầu, tui cũng là thẳng nam...

Vương Bất Lưu Hành: (đè xuống) vì tương lai dân tộc chúng ta! Vì tương lai đoá hoa tổ quốc...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: thân là một tên gay, ông cho rằng mình có đủ tư cách nói mấy lời này với tui à?

Vương Bất Lưu Hành: khụ khụ, không phải là do nhảy hố xong thấy vô cùng đau đớn nên phải tận tình khuyên bảo hậu nhân sao...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: vô cùng đau đớn? Ông rất hối hận?

Vương Bất Lưu Hành: tui rất hối hận đó!!!! Tui chỉ biết trở thành gay xong phải chịu đựng ánh mắt của người xung quanh, nào biết đâu còn phải chịu đựng nỗi đau khó tả của cúc hoa nữa... Nếu ông trời lại cho tui một cơ hội khác, tui nhất định sẽ đưa tay về phía em gái sơ trung đã từng thổ lộ với tui, thoát ly biển gay đau khổ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: Ồ... Xem ra thụ nhà ông hối hận vì đã đi theo ông nè đại thần

Mạc Phụ Tư Lâu: sơ trung? Anh luyện đồng?

Vương Bất Lưu Hành:

Đông Hán Nhất Chi Hoa: dấu chấm lửng thiệt là nhiều

Vương Bất Lưu Hành: dấu chấm lửng nhiều như vậy cũng không biểu đạt được tấm lòng bi phần của tui...

Vương Bất Lưu Hành: không phải! Chắc chắn không phải! Anh mới không luyện đồng!

Mạc Phụ Tư Lâu: vậy còn em gái từng thổ lộ với anh hồi sơ trung?

Vương Bất Lưu Hành: đó là cô gái duy nhất từng thổ lộ với anh...

Mạc Phụ Tư Lâu: thoát ly biển gay đau khổ?

Vương Bất Lưu Hành: anh sai rồi!!!! Anh là một người đàn ông muốn trở thành gay! Làm sao có thể dừng bước trước mặt mấy em gái đó chứ!

Mạc Phụ Tư Lâu: ngoan, về nhà với em

Một hồi lâu sau, diễn đàn mới khôi phục lại không khí nhộn nhao.

Bá khí trắc lậu: chết tiệt!!! Cái diễn đàn này trở thành chỗ cho mấy tên gay liếc mắt đưa tình rồi!

Tư thâm lão trung y: mạnh mẽ yêu cầu admin thanh lý mấy người này đi!

Admin: đại thần chân to lắm, không dám đá đâu

Bá khí trắc lậu: cái xã hội đầy chèn ép này!!! Còn có chỗ cho người ta sống không!

Tư thâm lão trung y: chúng mình ôm nhau khóc một hồi đi

Bá khí trắc lậu: cùng nhau khóc

Admin: chết tiệt, lại là hai tên gay, đá mấy người đi đây!

Bá khí trắc lậu: hử?

Admin: ... Đại thần như mấy ngài, một sợi lông chân cũng đè chết người rồi, chúng con có dám làm gì đâu, chỉ yên lặng xách dép đi thôi

Kỳ Thiên chậm rãi đem ánh mắt dời từ diễn đàn trở về topic kia.

Haizz, anh thật sự bị gay cầu kết thân à?

Thật ra thì cũng không có gì phản cảm, anh vốn là gay, bị một gay khác thích chứng tỏ anh còn có mị lực mà... Nhưng mà anh và Nhất Nhật Nhất Thiên cùng lắm chỉ là hai người xa lạ cách nhau cái màn hình trên internet, một khi rút dây mạng, ai mà biết ai là ai đâu.

Anh ngay cả tên tuổi của người kia cũng không biết, chỉ biết một cái ID trên internet mà thôi.

Nhưng mà ID trên internet không giống với tên gọi trong hiện thực, cả đời chỉ có một cái. Đổi một tài khoản khác, ID khác, ai mà biết ai là ai.

Nhất Nhật Nhất Thiên cùng lắm chỉ là một độc giả của anh, hiểu biết về anh cũng chỉ thông qua một vài tiểu thuyết anh viết. Tuy rằng có người từng nói có thể thấy được nhân sinh quan thế giới quan giá trị quan của một người nhờ vào những gì người đó viết. Nhưng mà, thế giới nội tâm thế giới của anh không chỉ vốn vẹn như thế. Anh cùng Nhất Nhật Nhất Thiên chỉ trao đổi qua thế giới tinh thần như vậy, chẳng lẽ cậu ta chỉ nhìn tiểu thuyết mà anh viết liền yêu phải anh à?

Kỳ Thiên cười lắc đầu, sao mà anh lại nghĩ xa như vậy...

Có thể Nhất Nhật Nhất Thiên chỉ đùa một chút, để thoát khỏi mấy lời đồn đại chột ngoáy kia đi.

Yêu trên mạng vốn đã không đáng tin, huống chi bọn họ ngay cả tin tức cơ bản của người kia cũng không biết.

Nói không chừng, Nhất Nhật Nhất Thiên chính là một tên đại thúc trung niên vất chân bắt chéo ngồi ngoáy mũi trước màn hình.

Kỳ Thiên nghĩ đến những bình luận mà Nhất Nhật Nhất Thiên lưu lại cho anh, ngôn ngữ rõ ràng trật tự, người có trình độ văn hoá thấp không thể viết được như vậy.

Anh bắt đầu chậm rãi tưởng tượng hình ảnh của Nhất Nhật Nhất Thiên ở trong đầu.

Ừm, diện mạo chắc là rất được...

Ăn mặc cũng sẽ rất sạch sẽ...

Biểu tình thường thấy trên mặt chắc là mỉm cười...

Chết tiệt!!! Đó không phải là Sở Hạo à?

Kỳ Thiên mạnh mẽ hồi thần, phát hiện mình đang đem Nhất Nhật Nhất Thiên và Sở Hạo trộn vào nhau...

Anh lắc đầu. Làm sao có khả năng đó, anh nhớ rõ trước kia Sở Hạo chán ghét nhất là đọc sách, nói gì tới chuyện đọc tiểu thuyết trên mạng?

Nhưng mà...

Kỳ Thiên lại chần chờ.

Giữa những dòng bình luận của Nhất Nhật Nhất Thiên luôn tràn ngập một cảm giác làm anh thấy quen thuộc... Tuy rằng anh không thể nói rõ là quen thuộc chỗ nào, vì sao lại quen thuộc...

Hơn nữa, Nhất Nhật Nhất Thiên hiểu anh, hiểu ý tưởng của anh, hiểu cả quy trình hoạt động tư duy của anh... Những điều đó không thể chỉ thông qua tiểu thuyết mà có được.

Kỳ Thiên bắt đầu rối rắm, Nhất Nhật Nhất Thiên... Sở Hạo... Bọn họ có khả năng là cùng một người sao?

Kỳ Thiên đang rối rắm lại nhìn đến chim cánh cụt bên góc phải nhấp nháy nhắc nhở, có người kết bạn với anh.

Kỳ Thiên có thói quen công khai QQ trong chuyên mục tác giả của Trung tâm, hồi đó luôn có mấy độc giả thân thiết kết bạn với anh... Nhưng mà người anh muốn kết bạn nhất, lại luôn luôn không xuất hiện.

Số QQ của anh đã treo lên từ hồi anh còn là một tên trong suốt, lúc đó, anh thành khẩn chờ mong người độc giả đầu tiên sẽ kết bạn với mình, tràn đầy mong chờ người độc giả đầu tiên của mình xuất hiện.

Nhưng mà từ ban đầu chỉ có vài người ít ỏi kết bạn với anh, cho đến sau này càng ngày càng đông, đến nỗi danh sách bạn đạt đến mức tối đa, phải mở diễn đàn cho độc giả vô chơi, anh vẫn luôn không thấy người mình chờ đợi xuất hiện.

Kỳ Thiên đang muốn cự tuyệt rồi ném số diễn đàn fan cho người kia lại nhìn thấy tin tức khiến anh phải ngăn người.

Nhất Nhật Nhất Thiên (OOOOXXXX) muốn kết bạn với bạn.

Tin đính kèm: cầu hợp thể, cầu công phá

13. Chương 13

Kỳ Thiên: ...

Rốt cuộc là công đoạn nào bị lỗi vậy...

Chẳng lẽ Nhất Nhật Nhất Thiên bị hồn của hủ nữ nào nhập vào à?

Kỳ Thiên sờ sờ cằm, cuối cùng vẫn nhún đồng ý.

Mặc kệ người kia là khoác ID Nhất Nhật Nhất Thiên đến đùa giỡn anh hay thật sự là Nhất Nhật Nhất Thiên bản chính... Chết tiệt! Anh mới không có mong chờ đâu!

Ấn xác nhận xong, Kỳ Thiên có chút thấp thỏm mở ra danh sách bạn bè.

Trong danh sách quả nhiên hiện lên tên của Nhất Nhật Nhất Thiên.

Anh đợi mấy phút, lại chờ vài phút, lại đợi mấy phút, vẫn không thấy người kia tới tìm anh.

Trong lòng anh như có móng vuốt cào qua cào lại, ngứa ngứa. Nhưng mà, thân là một tác giả lãnh điểm cao quý, anh không cho phép mình bắt chuyện trước...

Lại qua mấy phút, Kỳ Thiên đưa tay gỡ gỡ tóc, nhấn vào avatar của Nhất Nhật Nhất Thiên.

Lãnh điểm cao quý cái gì, đi chết đi. Lãnh điểm cao quý có thể ăn như cơm à? Anh muốn làm một đại thần hoà ái đáng yêu, bình dị gần gũi... Ừ, không sai, là như vậy đấy, mới không phải do người kia là Nhất Nhật Nhất Thiên đâu.

Đồng Hán Nhất Chi Hoa: Nhất Nhật Nhất Thiên?

Kỳ Thiên cứ gõ rồi sửa vài lần trong khung đối thoại, cuối cùng lại gửi đi một câu cực kì tối giản.

Ừ, nếu quá nhiệt tình, sẽ bị Nhất Nhật Nhất Thiên nghĩ rằng anh rất khát khao.

Anh bây giờ rất bình tĩnh.

Kỳ Thiên bình tĩnh mấy phút, vẫn không thấy Nhất Nhật Nhất Thiên trả lời.

Kỳ Thiên nội thương rồi.

Nhất Nhật Nhất Thiên còn lãnh điểm cao quý hơn anh...

Vì thế Kỳ Thiên u oán.

Khi anh còn là tiểu trong suốt, Nhất Nhật Nhất Thiên không để ý tới anh cũng không sao, có thể Nhất Nhật Nhất Thiên chỉ muốn an ủi một tác giả trong suốt không có lấy một độc giả mà thôi, chứ cũng chẳng phải thật lòng thích truyện của anh. Khi anh chậm rãi trở thành tiểu thần, rồi biến thành đại thần, Nhất

Nhất Nhất Thiên vẫn như cũ không hề để ý đến anh. Chẳng lẽ Nhất Nhất Nhất Thiên chỉ cổ vũ anh theo thói quen chứ không phải thích những gì anh viết?

Kỳ Thiên bị ảo tưởng của mình ngược lên ngược xuống, nội tâm hu hu hu hu hu hu hu hu khóc to lên.

Mối tình đầu còn chưa nở rộ đã héo rũ của anh... Từ từ, hình như có chỗ nào không đúng rồi...

Nhưng mà, nếu xem tương tác giữa tác giả và độc giả như một cặp tình nhân, Nhất Nhất Nhất Thiên là độc giả đầu tiên của anh... Coi như là mối tình đầu của anh rồi.

Vì thế, Kỳ Thiên bắt đầu im lặng ai điều cho mối tình đầu của mình trong lòng, ngay trong lúc tâm tư của anh đang cua quẹo lung tung, Nhất Nhất Nhất Thiên rút cuộc trả lời.

Trước đó một giây, Kỳ Thiên còn đang kiên định sau này sẽ không tiện tới mức chủ động đi thông đồng Nhất Nhất Nhất Thiên nữa, giây tiếp theo liền nhanh tay nhanh mắt nhấn vào con chim cánh cụt đang nhấp nháy bên dưới góc phải.

Trong khoảnh khắc mở ra khung đối thoại, Kỳ Thiên chợt nảy sinh ý muốn chặt luôn tay của mình.

Ai bảo mày nhanh tay! Ai bảo mày nhanh tay! Anh mới không phải là một người không có tiết tháo đâu!

Nhưng mà anh vẫn không thể kiềm chế lòng hiếu kỳ, đi nhìn trả lời của Nhất Nhất Nhất Thiên.

Nhất Nhất Nhất Thiên: ừ

Ừ? Chỉ đơn giản như vậy? Chỉ vắn vắn một chữ cái? Chết tiệt! Ngay cả dấu chấm câu cũng không thêm tặng kèm nữa!

Kỳ Thiên lại u oán.

Đồng Hán Nhất Chi Hoa: ... Chào cậu

Anh vẫn rất có lễ phép nha.

Nhất Nhất Nhất Thiên: ... Chào anh

Ngay cả dấu chấm lửng cũng giống nhau, có phải là tự động trả lời không vậy?

Đồng Hán Nhất Chi Hoa: cảm ơn cậu đã thích tiểu thuyết của tôi, hi vọng cậu sẽ tiếp tục như vậy nha

Dù tim đã bị thương lỗ chỗ, Kỳ Thiên vẫn cố gắng gõ thêm một câu khách sáo, tính chấm dứt cuộc nói chuyện.

Anh chờ đợi ngày này rất nhiều năm rồi, anh từng ảo tưởng nhiều lần khi nào leo lên được vị trí đại thần, anh sẽ đem theo những hào quang này đi nói chuyện với người độc giả đã từng vô số lần bơ mình... Nhưng mà khi tất cả đã thành hiện thực vào hôm nay, anh lại không còn chút chờ mong nào của ngày xưa.

Nhất Nhất Nhất Thiên: ừ

Đối thoại đến đây kết thúc.

Kỳ Thiên ngơ ngơ ngác ngác tắt khung trò chuyện, chuẩn bị chạy qua diễn đàn cầu an ủi.

Mở ra diễn đàn, anh lại có chút mờ mịt, anh nên nói thế nào đây... Một độc giả từng cự tuyệt anh nhiều lần giờ đây đã tìm về ôm ấp của anh, tìm anh nương tựa rồi lại đối xử với anh đúng kiểu lãnh diêm cao quý?

Chết tiệt, cái loại tâm tình thiếu nữ tương tư này, anh mới không thể nói ra được!

Chỉ có con gái mới ôm mấy chuyện thế này mà canh cánh trong lòng. Anh, một tên đàn ông có nột tâm cứng rắn như đá, mới không vì mấy chuyện nhỏ nhặt này mà u oán đâu!

Vì thế, Kỳ Thiên lại yên lặng tắt đi khung nói chuyện của diễn đàn, mở ra file word, chuẩn bị đem bi phần hoá thành động lực, đi gõ chữ.

Có lẽ thật sự là bi phần làm động lực, cảm hứng của Kỳ Thiên đột nhiên bùng nổ, thuận thuận tiện tiện viết được năm ngàn chữ. Ngay lúc anh tính gõ thêm năm ngàn chữ nữa, con chim cánh cụt bên góc phải màn hình lại nhấp lên.

Chỉ số linh cảm của anh trong chốc lát trở về 0.

... Chết tiệt.

Kỳ Thiên u oán mở ra khung đối thoại, lúc nhìn thấy avatar lại càng thêm u oán.

Nhất Nhật Nhất Thiên.

Lúc trước là cậu nói muốn rời đi, rời đi thì đi đi, bây giờ lại muốn dùng tình yêu gọi tôi trở về... Nội tâm Kỳ Thiên bắt đầu hát lên.

Nhất Nhật Nhất Thiên: thật ra... Tôi thích tiểu thuyết của anh lâu lắm rồi

Nội tâm Kỳ Thiên nhảy nhót, anh mới không tin đâu!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: tôi mới không tin đâu!

... Chết tiệt, không cần thận đánh hết độc thoại nội tâm ra rồi.

Nhất Nhật Nhất Thiên:?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Nếu cậu thật sự thích tiểu thuyết của tôi, vì sao mấy lần trước tôi thông đồng cậu đều không thêm đề ý

... Chết tiệt, loại ngữ khí tiểu nữ sinh u oán này là ai nói ra đây? Kỳ Thiên cảm giác hình tượng của mình ngày càng sụp đổ... Lãnh diễm cao quý của anh rất cuộc đã chạy đi nơi nào...

Nhất Nhật Nhất Thiên: cái này...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: không trả lời được phải không! Thật ra cậu chưa từng thích tiểu thuyết của tôi!

Nhất Nhật Nhất Thiên: không phải, tôi thích

Đông Hán Nhất Chi Hoa: cậu không thích!

Nhất Nhật Nhất Thiên: tôi chỉ... không biết nên nói chuyện với anh như thế nào

Kỳ Thiên ngẩn người, đây là câu trả lời?

Nhất Nhật Nhất Thiên: bởi vì rất thích tiểu thuyết của anh, cho nên mới không biết nói chuyện với anh như thế nào đây

Chết tiệt, kiểu nguyên nhân kì quái gì vậy!

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chẳng lẽ bây giờ cậu không thích tiểu thuyết của tôi nữa, cho nên đã biết cách nói chuyện với tôi?

Nhất Nhật Nhất Thiên: không phải, tôi càng thích, tôi đã chuẩn bị tốt tinh thần rồi

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Xem giọng điệu lúc trước của cậu, còn rất thoải mái nha, còn cầu hợp thể cầu công phá gì gì đó

Bây giờ cái người đang thẹn thùng này là ai vậy!

Nhất Nhật Nhất Thiên: cái này...

Nhất Nhật Nhất Thiên: ... Bởi vì bây giờ đang nói chuyện trực tiếp với anh, cho nên thẹn thùng

Từ từ...

Hình như có chỗ nào không đúng?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đừng như vậy... Tôi sẽ hiểu lầm cậu là gay đó

Điều trai thẳng ghét nhất chính là bị hiểu lầm là gay, cho nên sau khi phun ra những lời này xong, Kỳ Thiên thấy trong lòng run lên, vội vã tìm cách đính chính.

Nhất Nhật Nhất Thiên: ừ

... Phản ứng này không giống như trong tưởng tượng của anh.

Đông Hán Nhất Chi Hoa: cậu là gay thật à...?

Nhất Nhật Nhất Thiên: ừ

Nhất Nhật Nhất Thiên: chẳng lẽ anh không phải sao?

Chết tiệt, con mắt nào của cậu ta thấy anh là gay chứ? Tuy rằng anh là gay thiệt...

Từ từ, Nhất Nhật Nhất Thiên từ chỗ nào moi ra được chuyện anh là gay thế này? Từ tiểu thuyết của anh? Chẳng lẽ giữa những dòng chữ trong tiểu thuyết, anh đã vô thức phóng thích ra tin tức cầu yêu kiểu như “Tui là gay nè bạn gay nào mau tới chơi gay cùng đi”?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: khụ, đúng vậy

Đông Hán Nhất Chi Hoa: nhưng mà... Làm sao cậu biết được

Nhất Nhật Nhất Thiên: chuyện đó không quan trọng

Nhất Nhật Nhất Thiên: nếu anh cũng là gay, tôi cũng là gay, thế thì không nên lãng phí tài nguyên, chúng ta hẹn hò đi

Từ từ... Cái loại ngữ khí tùy tiện kiểu “Thiệt trùng hợp nha anh cũng đi dạo phố à tôi cũng đi dạo phố nè hay là chúng mình cùng đi dạo phố đi” của Nhất Nhật Nhất Thiên là sao đây hở?! Chẳng lẽ chỉ trong khoảnh khắc anh không chú ý, gay đã chiếm lĩnh toàn bộ Địa cầu?

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Hình như chúng ta còn không có thân thiết đến mức đó

Nhất Nhật Nhất Thiên: tôi đã theo đuổi tiểu thuyết của anh nhiều năm như vậy

Đông Hán Nhất Chi Hoa: đó cũng chỉ là trên mạng mà thôi, cậu cũng không biết tôi là người thế nào trong hiện thực, có khi tôi là một ông chú già bụng bìa đầu sân bay...

Nhất Nhật Nhất Thiên: tôi tin chắc là không có chuyện đó

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Nhưng mà tôi cũng không biết cậu là người ra sao nha, có khi là ông chú trung niên bụng mỡ đầu bóng lưỡng đáng khinh thì sao...

Nhất Nhật Nhất Thiên: tôi không có như vậy

Đông Hán Nhất Chi Hoa: chúng ta không có quen biết gì nhau!

Nhất Nhật Nhất Thiên lại không trả lời.

Kỳ Thiên vừa thất vọng lại vừa thở phào nhẹ nhõm.

Qua mười mấy phút, Nhất Nhật Nhất Thiên mới trả lời.

Nhất Nhật Nhất Thiên: người quen lúc ban đầu cũng là người lạ thôi

Nhất Nhật Nhất Thiên: người quen mà thật lâu không gặp cũng thành người xa lạ

Nhất Nhật Nhất Thiên: cho tôi một cơ hội đi

... Ai mà muốn chơi gay với người lạ trên mạng chứ...

Đông Hán Nhất Chi Hoa: ... Được rồi, nếu trong vòng mười phút mà cậu xuất hiện trước cửa nhà tôi, tôi sẽ suy nghĩ lại

Lần này cũng phải đợi cả nửa tiếng, Nhất Nhật Nhất Thiên mới trả lời.

Nhất Nhật Nhất Thiên: được

14. Chương 14

Lúc Sở Hạo xuất hiện trước cửa nhà anh, thật ra thời gian đã qua gần 40 phút.

Kỳ Thiên nhìn Sở Hạo đứng bên ngoài, tâm tình cứ nhảy nhót qua lại giữa biết trước và bất ngờ.

Lúc trước anh cũng từng có cảm giác thoáng qua rằng có lẽ Nhất Nhật Nhất Thiên chính là Sở Hạo.

Nhưng mà đó cũng chỉ là cảm giác mơ mơ hồ hồ mà thôi, chỉ có vừa nãy, khi tán gẫu cùng Nhất Nhật Nhất Thiên mới làm anh xác nhận điều này.

Ngay khi Nhất Nhật Nhất Thiên nói chuyện cùng anh, trong lòng anh liền có cảm giác mãnh liệt rằng “Người này chính là Sở Hạo”... Mãnh liệt đến nỗi anh phải mở miệng dò hỏi thử.

Khi anh cùng Nhất Nhật Nhất Thiên ước hẹn mười phút, trong lòng anh ần ần mong chờ lại có chút sợ hãi.

Nếu Nhất Nhật Nhất Thiên thật là Sở Hạo, vậy anh nên làm cái gì bây giờ...

Nếu Nhất Nhật Nhất Thiên không phải Sở Hạo, vậy thì anh cũng nên làm cái gì bây giờ.

Nhưng mà, trong khoảnh khắc mở cửa thấy Sở Hạo, tâm tình của anh tự dưng cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết.

Anh nhìn Sở Hạo nở nụ cười ngưỡng chừng như ngày xưa, rồi lo lắng mở miệng nói: “Em chính là Nhất Nhật Nhất Thiên...”

Sau đó, cậu ngừng đầu, có chút lo sợ bất an nhìn Kỳ Thiên.

Thật ra Kỳ Thiên đã sớm đoán được, anh chỉ yên lặng không nói, nhìn Sở Hạo.

Biểu tình của Sở Hạo càng thêm lo lắng, cậu nói: “Thật ra từ lúc anh bắt đầu viết tiểu thuyết, em đã lén lút theo dõi anh.”

Kỳ Thiên nhìn Sở Hạo, chậm rãi nhớ lại chuyện trước kia.

Thời điểm anh vừa mới viết văn là lúc cao nhị. Lúc đó, Sở Hạo với anh mà nói vẫn chỉ nằm trong phạm vi học đệ, anh còn chưa bẻ cong cậu ấy.

Hoá ra từ sớm như vậy, Sở Hạo đã chú ý anh.

“Có thể anh cũng không biết đi... Trước khi quen anh, em cũng đã biết tới anh. Em lén lút theo dõi anh thật lâu, từ lúc nghe nói anh viết tiểu thuyết, em liền đăng kí nick trở thành một độc giả đi theo anh.”

Lúc Kỳ Thiên vừa bắt đầu viết tiểu thuyết, rất có chí khí bá chủ thiên hạ, muốn ở giới văn học mở ra một thời đại mới, cho nên anh đem việc viết truyện tuyên truyền ở khắp mọi nơi... Đương nhiên, sau này, khi anh biết được sự chênh lệch giữa văn học chính thống và văn học mạng thì anh lại đổi khác, giấu giấu giếm giếm sợ người khác biết.

“... Sau này, nhìn thấy anh bắt chuyện với em, em thật vui sướng, nhưng mà lại không dám trả lời anh.”. Sở Hạo cười cười, dường như nghĩ đến tâm tình ngưỡng chừng bất an lúc trước của mình.

“Mãi đến sau này khi chúng ta quen nhau... Em cũng chỉ yên lặng dùng cái nick kia chú ý anh. Nói thế nào nhỉ, em cảm giác như em có hai thân phận, trong hiện thực thì là người yêu thân thân mật mật, trên mạng thì em lại là một độc giả yên lặng ngược nhìn anh...”. Biểu tình của Sở Hạo toát ra một chút hoài niệm.

Kỳ Thiên nhìn biểu tình của Sở Hạo, có xúc động muốn đưa tay vuốt lên lông mày cậu, nhưng mà anh nắm nắm tay, không làm gì cả.

“... Mãi đến sau này, anh đi thi đại học ở thành phố khác, cắt đứt liên hệ với em. Em vẫn ở trên mạng lấy thân phận của Nhất Nhật Nhất Thiên yên lặng nhìn anh... Mỗi lần nhìn anh muốn nói chuyện với em, thật ra trong lòng em rất vui vẻ, cũng có chút sợ hãi. Nếu kết bạn với anh, anh có thể nhận ra đó là em hay không, em sợ hãi, rồi lại chờ mong, cũng có chút giận dỗi... Cuối cùng, em vẫn là không có can đảm trả lời anh.”. Sở Hạo cười nhẹ, sau đó cậu ngừng đầu nhìn Kỳ Thiên.

Kỳ Thiên cúi đầu, anh vẫn có chút cảm giác lơ mơ nào đó, nhưng cũng chỉ là cảm giác mà thôi.

“Em không biết tại sao hồi đó anh lại phản bội hẹn ước của chúng ta, đi học ở cái thành phố nhỏ này, em không muốn hỏi lí do... Nhiều năm như vậy em vẫn đợi, đợi anh trở về... Nhưng mà em đợi đủ lâu rồi, em không muốn đợi nữa.”

Kỳ Thiên thấy lòng mình căng thẳng.

“Em không muốn tiếp tục đợi, lần này đổi thành em chủ động... bẻ cong anh.”

Kỳ Thiên giật mình, ngẩng đầu nhìn Sở Hạo.

Sở Hạo vẫn mỉm cười như cũ, khuôn mặt ôn nhu.

Trong lòng Kỳ Thiên khẽ rục rịch, nhưng mà anh chỉ nói: “...Thời tuổi trẻ có ai lại không phạm sai lầm đâu, em cứ coi như đây là một cái sai lầm, buông xuống đi.”

Ánh mắt Sở Hạo thâm trầm nhìn anh.

“Chắc là em còn chưa biết con đường này khó đi như thế nào đi... Trong cái giới này, dường như không có khái niệm chung thủy, thậm chí có rất nhiều người cuối cùng phải khuất phục sức ép từ gia đình, tìm một người mình không yêu mà cưới vợ sinh con.”, Kỳ Thiên cúi đầu không nhìn Sở Hạo, anh chậm rãi nói: “Anh thì không sao, anh đã sớm xuất quỹ rồi, nhưng mà em thì sao... Người nhà em thì sao...”

“Tới lúc em kết hôn, anh phải làm gì đây?”. Kỳ Thiên cười nói, anh nhớ rõ có một lần anh chạy đến nhà Sở Hạo làm bài tập... Lúc đó anh và Sở Hạo đã yêu nhau. Hôm đó nhà Sở Hạo không có người, anh nhìn khuôn mặt cậu dưới ánh đèn đột nhiên thấy rung động, liền cúi đầu hôn cậu một chút. Sau đó, cửa lại đột nhiên mở, Sở Hạo liền đẩy anh ra, cúi đầu.

Mẹ Sở Hạo cũng không nhìn thấy hai người hôn nhau, chỉ là khi bà nhìn Kỳ Thiên thì luôn lộ vẻ sẫm soi.

Sở Hạo cười cười nói đây là bạn học của cậu.

Lúc ấy trong lòng Kỳ Thiên cũng có chút khó chịu. Anh không mong đợi Sở Hạo nói ra quan hệ của hai người, nhưng mà ngoại trừ quan hệ thân mật, chẳng lẽ chỉ có thể dán mác quan hệ bạn học cho hai người thôi sao?

Bây giờ bọn họ không còn lớp quan hệ thân mật kia, ngay cả bạn học cũng không bằng nữa.

Giữa bạn học với nhau còn có những hoài niệm ngày xưa, giữa bọn họ chỉ có xấu hổ và xấu hổ.

Kỳ Thiên vẫn biết Sở Hạo sống trong gia đình đơn thân. Từ khi cậu còn rất nhỏ, ba mẹ cậu đã li hôn, một mình mẹ cậu cố gắng nuôi con khôn lớn.

Kỳ Thiên cũng biết trong cảm nhận của Sở Hạo, người cậu yêu nhất chính là mẹ mình. Trước kia anh còn cười nhạo Sở Hạo có bệnh dính mẹ, Sở Hạo chỉ ngượng ngùng cười cười mà không phủ nhận.

Kỳ Thiên lại càng biết, thân là một người mẹ, ai cũng không có khả năng đồng ý việc con trai mình trở thành đồng tính luyến ái. Ai cũng hi vọng con trai mình lớn lên kết hôn lập gia đình sinh con, mà không phải là sống cùng một người cùng giới khác rồi đoạn tử tuyệt tôn.

Mà mẹ Sở Hạo, chẳng những là một người phụ nữ xinh đẹp, còn là một người phụ nữ xinh đẹp mà sâu sắc.

Cho dù hai người đã tìm mọi cách che che giấu giấu, mẹ Sở Hạo vẫn sâu sắc nhận ra được điểm khác thường, sau đó tìm đến Kỳ Thiên vào một tháng trước ngày thi đại học.

Kỳ Thiên cũng không bắt ngờ, anh đã sớm nhận ra ánh mắt mẹ Sở Hạo nhìn mình vừa bất đắc dĩ lại vừa oán hận... Nhưng mà anh vẫn luôn cho rằng, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Sở Hạo, những điều này cũng không tính là gì cả.

Nhưng vào thời điểm anh nhìn thấy một người mẹ khóc trước mặt mình, trong lòng anh lại chùng xuống. Anh cũng có mẹ, trong ấn tượng của anh, mẹ rất ít khi khóc trước mặt anh. Anh vẫn luôn cho rằng mẹ mình chính là người phụ nữ kiên cường nhất thế giới này... Nhưng mà mãi đến khi anh thấy mẹ khóc trước mặt mình lần đầu tiên, anh mới biết hoá ra mẹ mình vẫn sẽ rơi lệ.

Mẹ Sở Hạo chẳng những là người phụ nữ xinh đẹp sâu sắc, bà còn là một người thông minh.

Lần đó, nàng không nói gì cả, chỉ ngồi khóc trước mặt Kỳ Thiên.

Sau đó Kỳ Thiên thoả hiệp.

Anh chưa bao giờ đi suy đoán rằng trong lòng Sở Hạo, rốt cuộc là anh hay là mẹ cậu là người quan trọng hơn... Anh cũng không dám biết sự thật.

Anh biết con đường dành cho đồng tính rất khó đi, anh vẫn cho rằng anh cùng Sở Hạo có thể sẽ đi tiếp... đi thẳng về phía trước.

Khi nhìn thấy mẹ Sở Hạo chảy nước mắt, anh không chỉ nghĩ đến những điều này. Nếu anh với Sở Hạo ở cùng một chỗ, bọn họ cũng chỉ có thể lén lút mà yêu nhau dưới ánh mặt trời, cho dù anh có thể chịu đựng được, nhưng mà Sở Hạo thì sao? Nếu anh với Sở Hạo ở cùng một chỗ, có nghĩa rằng bọn họ chắc chắn không có con cái, cho dù bây giờ hai người còn trẻ không quan trọng chuyện này, nhưng mà khi lớn tuổi rồi thì sao? Có lẽ không cần chờ đến lúc tuổi cao, qua một ít năm nữa, anh và Sở Hạo có thể bởi vì một số chuyện không đâu nào đó mà khắc khẩu, cuối cùng tình cảm cũng dần dần mài mòn rồi biến mất không thấy nữa.

Đó lần lần đầu tiên Kỳ Thiên cảm thấy mơ hồ với tương lai của mình cùng Sở Hạo

Anh biết, mẹ Sở Hạo đến tìm anh vì bà không muốn cho con mình phải đi suy nghĩ những việc này... Mẹ cậu là một người ích kỉ, cũng là một người mẹ tốt.

Thậm chí Kỳ Thiên cũng không biết, nếu mẹ Sở Hạo nói với cậu những chuyện đó, có phải cậu sẽ cắt đứt đoạn tình cảm này mà không cần suy nghĩ... Dù sao Sở Hạo yêu mẹ cậu như vậy, cậu nhất định sẽ không muốn mẹ mình phải đau buồn.

Kỳ Thiên dao động.

Vì thế, khi viết nguyện vọng, anh điền vào tên một thành phố nhỏ xa xôi, sau đó không hề liên hệ với một ai mà chạy đến đây, sau đó không trở về nữa.

Anh cho rằng mọi việc đến đây đã kết thúc, anh cho rằng việc kia cũng chỉ là chút chuyện cũ thời nông nổi.

Cho dù thời điểm tới thành phố nhỏ này học đại học, anh từng lén lút khóc khi xung quanh không có lấy một người quen, cho dù đôi khi nhớ tới Sở Hạo mà đau nhói trong lòng, anh vẫn cho rằng mọi việc đã kết thúc...

Mãi đến khi anh gặp lại Sở Hạo một lần nữa.

Một lần nữa gặp lại Sở Hạo trên xe buýt, anh chỉ cần một ánh mắt đã nhận ra người đó, mối tình đầu của anh, cậu thiếu niên ngượng ngùng... của anh.

15. Chương 15

Thật ra từ trước lần gặp tình cờ trên xe buýt, anh đã từng tưởng tượng vô số lần cảnh tượng khi gặp lại Sở Hạo.

Anh sẽ nói với Sở Hạo điều gì đây, Sở Hạo cũng sẽ nói với anh câu gì? Sở Hạo sẽ oán hận anh phản bội ước hẹn của hai người mà chạy đi học đại học ở nơi khác sao? Hay là hững hờ đối xử với anh như một người khách qua đường không hề quan trọng?

Nhưng mà anh có tưởng tượng bao nhiêu lần đi chẳng nữa thì chúng cũng chỉ là ảo tưởng của anh mà thôi. Anh không có can đảm đi tìm Sở Hạo, thẳng thắn nói với cậu lí do vì sao anh lại tự tiện bỏ đi... Lí do của anh là gì đây? Bởi vì mẹ Sở Hạo ư? Không phải, mẹ Sở Hạo không hề nói gì cả, bà cũng không ép buộc Kỳ Thiên phải đi, không uy hiếp, thậm chí ngay cả tận tình khuyên bảo cũng không có.

Lúc trước, anh bỏ đi là do anh yếu đuối mà thôi. Anh không dám đối mặt với một vài nhân tố bất định trong tương lai. Anh không sợ Sở Hạo sẽ lùi bước trước những gian nan kia, mà là sợ chính mình sẽ lùi bước.

Nói cho cùng, chẳng qua là do anh yếu đuối mà thôi.

Cho nên, Kỳ Thiên chỉ thở dài một hơi: “Nếu anh và em ở cùng một chỗ... Mẹ em sẽ ra sao đây?”

Anh biết, đây là con bài chưa lật cuối cùng.

Anh biết, đây là uy hiếp của Sở Hạo.

Quả nhiên, Sở Hạo ngăn người, ánh mắt cũng ngừng lại một chút.

“Em có nghĩ tới chưa... Nếu anh và em ở cùng một chỗ, mẹ em sẽ ra sao?”

Sở Hạo trầm mặc, không nói gì.

“Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, vấn đề giữa chúng ta chưa từng thay đổi... Thứ thay đổi chỉ có mỗi thời gian mà thôi. Cho dù bây giờ chúng ta miễn cưỡng ở cùng một chỗ, sau này cũng sẽ chia tay. Bởi vì vấn đề giữa chúng ta vẫn chưa từng được giải quyết.” Kỳ Thiên dùng giọng điệu như đang tận tình khuyên bảo, cảm giác như mình là người trên khuyên nhủ người dưới.

Nhưng mà, anh cũng không hoàn toàn lo lắng việc Sở Hạo mắc phải thế tiến thoái lưỡng nan giữa anh và mẹ cậu, anh không vĩ đại như vậy, anh chỉ là yếu đuối, anh chỉ sợ hãi mà thôi.

Sở Hạo cúi đầu, im lặng không nói.

Hai tay Kỳ Thiên lặng lẽ nắm chặt, rồi lại thả ra.

“...Về đi, anh muốn đi gõ chữ”. Nhìn bóng tối trên mặt Sở Hạo khi cậu cúi đầu, Kỳ Thiên thở dài một hơi, nói.

“Hôm qua anh đã hứa hẹn sẽ cập nhật chương mới trên diễn đàn fan mà... Nhưng mà chắc em không biết phải không?”, Kỳ Thiên cười cười.

Nhất Nhật Nhất Thiên... Sở Hạo, chưa từng gia nhập diễn đàn fan nào của anh, đương nhiên sẽ không biết anh từng nói gì trên đó.

Rất kì lạ phải không... Rõ ràng bảo là fan nào tàn của anh, lại chưa từng gia nhập diễn đàn nào, cũng chưa từng để ý tới mấy lần thông đồng của anh... Khó trách được mấy cô nhỏ trong diễn đàn nói Nhất Nhật Nhất Thiên lãnh diễm cao quý.

“...Em biết.”, Sở Hạo lại bỗng nhiên nói.

“Gi?” , Kỳ Thiên ngơ ngác.

“Em biết...” , Sở Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Kỳ Thiên.

Kỳ Thiên ngăn người, bởi vì anh thấy... Sở Hạo rơi lệ.

Sở Hạo khóc

Cái người luôn ưu nhã, luôn luôn mang phong thái bình tĩnh thông dong như Sở Hạo, khóc.

Kỳ Thiên luống cuống tay chân...

Cho dù là trước đây, anh cũng chưa từng thấy Sở Hạo rơi lệ. Cho dù là cậu Sở Hạo non nớt ngây ngô, anh cũng chưa từng thấy cậu ấy chảy nước mắt bao giờ. Cho dù bị một ít nam sinh cao lớn chọc ghẹo bắt nạt nói cậu éo lá, anh cũng chưa từng thấy Sở Hạo rơi một giọt nước mắt.

Mà Sở Hạo bây giờ, đã trưởng thành thành một người nam nhân đến anh cũng phải ngược nhìn, tại sao lại khóc?

Kỳ Thiên bối rối không biết nói gì, trong lòng lại có chút quỷ dị mừng thầm.

...Cảm giác được người thích.

Sở Hạo thích anh... Thích vô cùng đi...

“Em biết... Em gia nhập từng cái diễn đàn fan của anh, bất kể là diễn đàn chính thức hay không... Em đăng kí rất nhiều tài khoản QQ, gia nhập mọi diễn đàn fan của anh... Bởi vì sợ bỏ qua một chút xíu tin tức gì từ anh.”, Sở Hạo chậm rãi nói, đôi mắt hồng hồng.

Kỳ Thiên ngây ngẩn cả người.

Anh chưa từng tưởng tượng đến... Lại có thể có một người... Thích anh đến mức độ này.

Anh luôn biết Sở Hạo thích anh, nhưng mà anh không biết, có thể có người thích anh đến mức này.

“Hơn nữa... Anh chắc vẫn không phát hiện, admin diễn đàn đầu tiên của anh chính là em.”. Sở Hạo ngẩng đầu nhìn Kỳ Thiên, dường như sợ mình bỏ lỡ bất kì biểu tình gì từ anh. “Admin của diễn đàn đầu tiên kể từ khi anh bắt đầu viết tiểu thuyết, là em.”

Đương nhiên Kỳ Thiên nhớ rõ diễn đàn fan đầu tiên của mình, anh cũng đương nhiên nhớ rõ người admin đầu tiên.

Dù sao đó cũng là diễn đàn fan đầu tiên trong đời anh. Lần đầu tiên có độc giả chạy đến trước mặt anh nói đã mở một diễn đàn vì anh, lúc ấy, trong lòng anh hưng phấn đến không thể tả nổi, anh làm sao có thể quên được?

... Người đó là Sở Hạo?

Nhìn thấy biểu tình của Kỳ Thiên, Sở Hạo cười cười, nói thêm: “Không chỉ là admin, thật ra hai mươi ba người gia nhập trong tháng đầu tiên... vào diễn đàn, đều là em cả.”

Lúc này, biểu tình của Kỳ Thiên đã không thể dùng từ ngây ngẩn để hình dung.

“Bởi vì diễn đàn mở ba ngày đều không có người tham gia... Em sợ anh sẽ đau lòng nên đi xin mấy nick nhỏ, rồi lại chạy đi mượn tài khoản QQ mà bạn bè không dùng...”. Sở Hạo có chút bất đắc dĩ mà cười, “Em phải cân nhắc tính cách, phương thức nói chuyện của từng tài khoản... Sợ nhầm lẫn nên em còn làm một bản ghi nhớ ghi lại tính cách đặc thù, mỗi lần nói chuyện đều thật cẩn thận để không lộ ra sơ hở.”

Kỳ Thiên nghe mà sửng sốt...

Anh nhớ rõ sự vui sướng khi vừa mới có diễn đàn fan, mỗi lần nói chuyện trong đó đều cảm thấy thật ấm áp... Hoá ra những người từng mang lại cảm giác ấy cho anh, tất cả đều là một người sao?

Anh thế mà lại sơ ý, không hề phát hiện ra.

“... Để phù hợp với đặc điểm từng tài khoản, em còn phải phân bổ thời gian online của bọn họ. Có đôi khi trò chuyện trong diễn đàn phải tập đánh chữ nhanh, lúc nói chuyện phải thay đổi các loại ngữ khí khác nhau, ngay cả emo cũng phải chằm chằm xem có phù hợp với đặc tính nhân vật không... Nói chuyện như vậy thật sự rất mệt.”, Sở Hạo cười bất đắc dĩ, cậu bình tĩnh nhìn Kỳ Thiên, “Nhưng mà, mỗi lần nói chuyện với anh.. Cảm thấy anh vui vẻ, em rất thoải mái.”

Kỳ Thiên nói không ra lời, anh chưa từng nghĩ đến một người có thể vì anh làm đến được như vậy.

“Sau này, cũng có những người khác từ từ gia nhập diễn đàn, em cũng không cần mệt mỏi như vậy nữa... Nhưng mà lúc nhìn anh trò chuyện vui vẻ với người khác, trong lòng em lại thấy cô đơn...”. Sở Hạo chậm rãi nói, anh mất xa xăm, “Nhìn anh chậm rãi trở thành đại thần, diễn đàn fan mở hết trang này đến trang khác... Em cảm giác khoảng cách giữa anh và em ngày càng xa... Em chỉ có thể yên lặng làm độc giả của anh, sau khi anh cập nhật thì đi bình luận tung hoa.”

“Mỗi lần nhìn anh nói đùa với những người trong diễn đàn... Em luôn thấy ghen tị.”, Sở Hạo thở dài một hơi.

“...Nhưng mà biết làm sao được, ai bảo em thích anh như vậy.”

“Ai bảo em là fan nảo tàn của anh chứ.”

... Ai bảo em thích anh như vậy?

Kỳ Thiên tuyệt đối không thừa nhận, sau khi nghe câu này, tim anh đập vừa nhanh vừa mạnh hơn.

Anh chưa bao giờ biết một người có thể thích anh đến mức này.

Đây phải là, rất thích rất thích...

“Nhưng mà...mẹ em...”, Kỳ Thiên gồng gĩa giữa trước khi chết, mong muốn đánh thức lí trí của mình.

Sở Hạo thở dài một hơi.

“Thật ra...Em đã ngã bài với mẹ từ sớm rồi.”, cậu nói.

Kỳ Thiên sững sốt, theo bản năng liền nói ra: “... Lúc nào?”

“...Trước khi anh thi đại học.”

Kỳ Thiên lại sững sốt, hỏi: “Trước khi anh ghi nguyện vọng?”

Sở Hạo yên lặng nhìn anh một cái.

“...Em xuất quỹ, mẹ em nói như thế nào?”, Kỳ Thiên ngơ ngác hỏi.

“...Bà khóc một hồi, làm ầm ĩ một hồi, tuyệt vọng một hồi, nhưng mà cuối cùng vẫn tiếp nhận.”, Sở Hạo mang biểu tình thần nhiên nói.

Kỳ Thiên ngơ ngác nhìn Sở Hạo, anh không biết sau biểu tình lạnh nhạt của Sở Hạo ẩn giấu bao nhiêu thấp thỏm. Anh không biết sau vài câu nói thần nhiên của Sở Hạo, cậu đã trải qua bao nhiêu mưa gió... Anh chỉ biết Sở Hạo rất yêu mẹ mình, nhưng mà Sở Hạo lại khiến người mẹ mình yêu thương thất vọng.

“...Mẹ em chắc chắn rất đau lòng.”, cuối cùng Kỳ Thiên chỉ có thể phun ra một câu như vậy.

“Đúng vậy”, Sở Hạo thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn Kỳ Thiên, “Anh khiến em làm cho mẹ thất vọng... Cho nên anh phải chịu trách nhiệm. Em bị anh bẻ cong không thẳng lại được...Cho nên anh phải chịu trách nhiệm.”

“...”, Kỳ Thiên suy nghĩ nửa ngày, tự thấy chính mình không có lí do gì để từ chối.

“Nợ tiền trả tiền, nợ tình trả tình... Cho nên anh phải chịu trách nhiệm. Anh làm em nhiều năm chỉ có thể thấm du... Cho nên anh phải chịu trách nhiệm.”, Sở Hạo liên tục đặt câu, Kỳ Thiên nghe tới choáng váng.

...Từ từ, hình như vừa có cái gì kì quái trà trộn vào phải không?

“Được rồi, anh chịu trách nhiệm là xong chứ gì...”, Kỳ Thiên nghiêng mặt không nhìn Sở Hạo.

Haizz, làm vậy là không thể sống có phải không?Ai bảo anh bẻ cong cậu ấy đâu chứ?

Nhưng mà...

Từ từ...

“Nếu như em đã xuất quỹ từ sớm... Lúc trước anh ghi nguyện vọng đến đây... Thêm mấy năm nay đều trốn tránh em... Đây không phải là làm điều thừa à?”, Kỳ Thiên bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề nghiêm trọng.

Sở Hạo bắt đầu dĩ cười cười.

“...Cmn! Đó chẳng phải là ông đây lãng phí bảy năm à? Bảy năm đó! Nếu mà ông có thể sinh con thì nó cũng biết đi lấy xì dầu rồi!”, Kỳ Thiên cảm thấy ghen khuất, cực kì ghen khuất. [1]

“...Anh có thể sinh hử?”, Sở Hạo sờ sờ cằm, nghiêm túc hỏi.

“Sinh em gái em! Ông nói ví dụ! Nói ví dụ!”, Kỳ Thiên mặt đỏ tai hồng.

“Được rồi...Không sao hết, dù sao kết thúc cũng tốt đẹp, chúng ta về cùng một chỗ.”, Sở Hạo mỉm cười, xoa xoa tóc Kỳ Thiên.

“Nói thì nói vậy... Nhưng mà ông đây thấy thiệt mệt nha! Bảy năm đó!”

“Không mệt, không phải anh đã kiếm được em rồi sao?”

“...Nếu, nếu nói như vậy...Cmn! Tay em đang làm gì đó!”

“Chúng ta đã lãng phí bảy năm, bây giờ đương nhiên phải tranh thủ thời gian mà trao đổi cảm tình rồi...”

“Trao, trao đổi em gái em! Dù có muốn trao đổi thì tại sao anh đây phải nằm dưới!”

“Hồi trước là anh bẻ cong em... Cho nên anh phải chịu trách nhiệm. Anh bẻ cong em xong lại chạy một mình... Cho nên anh phải chịu trách nhiệm. Anh chạy xong lại trốn em bảy năm.. Cho nên anh phải chịu trách nhiệm.”

“Được rồi được rồi được rồi đừng nói nữa... Anh chịu trách nhiệm là được!...Anh! Đau!”

“...Suyt, đừng nói, rên rỉ là được.”

...

Ngày hôm say, Kỳ Thiên rơi lệ đầy mặt nằm trên giường cắn bao gối.

Anh càng nghĩ càng uất ức, nhin không được mà đưa tay nhéo người vừa tỉnh ngủ nằm cạnh mình: “Bảy năm trước là anh nhường em mới bị em đè bảy giờ là vì sao chứ vì sao chứ!”

Sở Hạo mỉm cười, đưa tay xoa xoa đám tóc lộn xộn của Kỳ Thiên, nói như đúng rồi: “Ai bảo em là fan nào tàn của anh nha.”

Kỳ Thiên đem đầu chôn trong gối, lỗ tai lộ ra bên ngoài hồng hồng.

...Cho nên nói, nào tàn phần cái gì, chán ghét nhất!

[1] lấy xì dầu: Đả tương du

Ở TQ trước đây, khi muốn mua xì dầu ngta phải mang chai đến cửa tiệm để mua. Cụm từ này phát sinh trong một trường hợp như sau: Có một người MC thực hiện chương trình truyền hình trực tiếp, trong quá trình cần phỏng vấn 1 số người dân, khi MC đó gọi 1 người qua đường và phỏng vấn thì nhận đc câu trả lời là “Đả tương du” rồi người này liền đi mất, ý nói là người đó chỉ đi mua xì dầu mà thôi, ko quan tâm đến việc khác.

Sau này từ này thường đc dùng trong các trường hợp có 1 người đi ngang qua nhưng ko để tâm đến những gì diễn ra bên cạnh. (nguồn: Tiểu Diệp Thảo)

Phần cuối chương cũng coi như hai người đã tu thành chính quả rồi nhỉ, mặc dù truyện còn một chương nữa mới kết thúc. ^^ Nhưng mà, cũng phải nói, lần đầu tiên đọc những lời tâm sự của Sở Hạo, mình cũng phải chảy nước mắt. Mình thật sự phục những gì Sở Hạo đã làm để ủng hộ Kỳ Thiên. Cái cảm giác yêu đơn phương, im lặng dõi theo từng bước của người ta trong khi người đó không biết tí gì thiệt rất bức bối mà. Cũng may Sở Hạo nói ra, chứ không thì cả đời Kỳ Thiên cũng không biết mất. T^T

À mà tác giả cũng nói là chuyện Sở Hạo làm là do tác giả dựa trên một câu chuyện có thật, nhưng mà là do một tác giả nào đó vì để bạn fan duy nhất trong diễn đàn của mình không bị cô đơn nên đã tạo ra một mớ nick ngồi nói chuyện với bạn đó. Tác giả bị manh trúng nên mượn tình tiết đưa vào trong truyện luôn. xD

16. Chương 16

Sau khi có thể đứng lên, Kỳ Thiên liền mở máy chạy vào diễn đàn chuẩn bị khoe khoang.

Không hề nghĩ tới, vừa mới chui vào, anh đã bị một mớ tin tức bên trong rửa mắt.

Bá khí trắc lậu: có chuyện thì để tí nói, di cả tui tới rồi [1]

Tư thâm lão trung y: chết tiệt!!! Trắc lậu, hoá ra đó giờ ông vẫn lừa gạt tui!

Vương Bất Lưu Hành: Nani? Trắc lậu hoá ra là em gái?!!! Em gái?!!!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: không cần phải lộ ra bộ dáng thèm khát như chưa bao giờ thấy em gái thế kia!... Ông thiệt là em gái hử?!!!!!!!

Ngực có đại chí: em gái? Trắc lậu?

Tư thâm lão trung y: trắc lậu ông là em gái à?!!! Vậy ai chơi gay với tui?!!!

Bá khí trắc lậu: ... Nè, mấy ông xong chưa

Bá khí trắc lậu: dì cả là chị của mẹ tui! Là dì cả đó đó!

Bá khí trắc lậu: đám người đáng khinh bỉ mấy ông!

Bá khí trắc lậu: hơn nữa... Tiểu trung trung, tui có phải đàn ông hay không ông còn không biết à?

Tư thâm lão trung y: chán ghét, quỷ sứ à!

Bá khí trắc lậu: tới, tui mình thử một chút là ông biết tui có phải đàn ông hay không à

Tư thâm lão trung y: chán ghét, quỷ sứ à!

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: ... Hai tên gay này, xong chưa! Lăn đi đi!

Bá khí trắc lậu: tui biết ông đang ghen tị tui này

Tư thâm lão trung y: thấy khó chịu thì ông cũng đi chơi gay đi

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: ... mấy tên gay lăn đi hết đi!

Tư thâm lão trung y: tiểu bá bá, chúng mình không thèm quan tâm bọn họ, chúng mình đi chơi gay

Bá khí trắc lậu: cùng đi cùng đi

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: ... mấy tên gay!

Ngực có đại chí: nếu bọn họ cũng chơi gay, hay là tui mình cũng thử đi

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: ... Chết tiết, đại chí, ông bị hack nick hử?

Ngực có đại chí: không có

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: mấy thằng hack nick, chết cả nhà!

Ngực có đại chí: là tui đây

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: không có chứng cứ ông nói làm cái J8 gì! [2]

Ngực có đại chí: thiệt là tui mà

Ngàn dặm chi ngoại đoạt nhân trình tiết: toàn thế giới đều chơi gay... Ấy, thiệt mệt mỏi mà, cảm thấy không muốn yêu nữa

Ngực có đại chí: không phải chúng mình đã từng hứa hẹn là thiên sứ của nhau sao?!!!

Admin: chết tiết! Lại là một cặp gay!

Admin: lăn ngay lăn ngay!

Kỳ Thiên nhìn tin tức trên diễn đàn, bỗng nhiên cảm thấy chính mình chả có gì đáng khoe khoang...

Hừ, chơi gay cái gì, chán ghét nhất.

Kỳ Thiên quay đầu, Sở Hạo bưng một chén cháo đi tới.

Cháo thịt nạc, rất thơm.

Kỳ Thiên húp một ngụm cháo, thỏa mãn.

Anh ngừng đầu nhìn thấy nụ cười ôn nhu đầy vẻ vợ hiền của Sở Hạo, trong lòng càng thấy thỏa mãn.

“... Hôi đó sao em lại mù mắt mà thích anh nhỉ?”, Kỳ Thiên húp một ngụm cháo, đột nhiên hỏi.

Sở Hạo im lặng một chút, mỉm cười nói: “... Thì cứ thích thôi.”

“Trả lời có lẽ quá...”, Kỳ Thiên bĩu môi, “...Thiệt không hiểu tại sao em lại thích...người như anh.”

Sở Hạo nhìn Kỳ Thiên, thở dài một hơi: “Chắc là kiếp trước em thiếu anh rất nhiều tiền ha.”

Kỳ Thiên bưng bình nói: “Vậy thì chắc chắn em thiếu anh tới mấy trăm vạn rồi.”

Sở Hạo mỉm cười.

Kỳ Thiên uống xong cháo, nhìn Sở Hạo dọn dẹp chén, đi cùng cậu vào phòng bếp.

Sở Hạo mở vòi nước, bắt đầu rửa chén.

Kỳ Thiên đưa tay ôm lấy eo Sở Hạo.

Sở Hạo ngẩn người.

Kỳ Thiên thỏa mãn nói: “Anh đã tưởng tượng lâu lắm rồi, được ôm em... như thế này.”

Sở Hạo cười cười.

“... Tuy rằng đã chậm bảy năm, nhưng mà, cuối cùng cũng thành hiện thực.”

Kỳ Thiên đem đầu chôn trong bả vai Sở Hạo.

Bảy năm.

Không dài, không ngắn.

Dài...không bằng một đời, lại có thể là một phần mười quãng đời của một con người.

Anh và Sở Hạo lại bỏ lỡ nhiều năm như vậy.

Anh lại mất đi bảy năm, bảy năm có thể cùng Sở Hạo ăn cơm, cùng Sở Hạo rửa chén.

“... Cứ có cảm giác bị thiệt nha.” Kỳ Thiên đem đầu chôn trong bả vai Sở Hạo, rầu rĩ nói.

Sở Hạo im lặng, nói: “... Không đâu.”

“Bảy năm đó... Bảy năm đó, bảy năm... Nếu tại mình mà có con, con nó cũng biết đi lấy xì dầu rồi”, Kỳ Thiên rầu rĩ nói.

Sở Hạo thấp giọng cười cười.

“... May là cuối cùng thì tại mình cũng về cùng một chỗ, nếu không thì anh thiệt hại nặng rồi.”, Kỳ Thiên nói.

“Ừ...”, Sở Hạo dừng một chút, nói, “Thật may...”.

Thật may, may là bọn họ không có bỏ qua nhau.

“...Nếu về sau đều là anh bao dưỡng em, vậy thì dù sao đi nữa anh cũng nên ở mặt trên phải không?”, Kỳ Thiên bỗng nhiên nói.

Sở Hạo ngẩn người.

“Anh cũng không tham lam gì, luân phiên mỗi người một lần được không?”, Kỳ Thiên ngẩng đầu nhìn Sở Hạo.

Sở Hạo cười cười, nói: “... Tại sao không phải là em bao dưỡng anh?”

“Không phải bây giờ em đang ở nhà anh à, đương nhiên là anh bao dưỡng em.”

“Anh lấy tiền lương từ đâu?”

“Em không biết anh là tác giả à, đương nhiên là nhờ vào độc giả bao...”, Kỳ Thiên ngừng lại một chút.

Độc giả bự nhất của anh...hình như là Nhất Nhật Nhất Thiên mà.

“Rõ ràng là em bao dưỡng anh nha.”, Sở Hạo nhìn Kỳ Thiên, mỉm cười.

Kỳ Thiên bị chặn.

“Đương nhiên... Về sau em vẫn sẽ nuôi anh.”, Sở Hạo đưa tay nhéo nhéo mặt Kỳ Thiên.

Kỳ Thiên rầm rì một chút, lại cúi đầu chôn trong bả vai Sở Hạo.

Qua nửa ngày, anh còn nói: “Nếu kim chủ lớn nhất của anh đều ở đây... Vậy thì tiểu thuyết mới nhất cũng bỏ hỏ luôn đi.”

Hừ, không cho anh phản công, anh liền bỏ hỏ tiểu thuyết kia luôn.

“Ừ, được.”

... Nani? Anh không có nghe lộn phải không?

“Anh bỏ hỏ cái truyện kia đi... Sau đó viết tiểu thuyết vì một mình em thôi.”

Kỳ Thiên bĩu bĩu môi, cọ tới cọ lui trên vai Sở Hạo.

“Độc giả của anh sẽ nguyên rửa em... Nguyên rửa em không còn hoa cúc.”

Sở Hạo đem chén đã rửa xong sắp xếp gọn gàng vào trong tủ, xoay người lại, đem Kỳ Thiên ôm vào lòng.

“Không hoa cúc thì không hoa cúc...Có dưa chuột là được rồi.”

...

“... Chết tiệt, Sở Hạo em nắm giữ kỹ năng cười tà mị từ lúc nào hử!”

...

“... Chết tiệt, Sở Hạo em nắm giữ kỹ năng chín nông một sâu từ lúc nào hử!”

...

“... Chết tiệt, Sở Hạo em nắm giữ kỹ năng mới mềm lại cứng từ lúc nào hử!”

...

“... Chết tiệt, Sở Hạo em nắm giữ kỹ năng một đêm bảy lần từ lúc nào hử!”

...

...

...

...

...

...

...

“... Hu hu, Sở Hạo cái gì, chán ghét nhất!”

[1] dì cả: tiếng lóng của kinh nguyệt, cho nên mấy bạn ấy mới hiểu lầm như vậy:))))))

[2] J8: = = đọc là kê bát = “tiểu đệ đệ”, chú trym xinh xinh x”D